

ယူနို:ရှေ့အိမ် စာအုပ်အမှတ်-၉/ ဝတ္ထုရှည်စုစည်းမှု-၂

ဒဂုန်တာရာ
ကြည့်အေး
အိပ်မက်အပြင်ကလူ

PRESENTED BY KO ZAW & KO AUNG

ယူနို:ရှေ့အိမ်

စာရေးသူ၏ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

ဒဂုန်တာရာ

၁။ မေ	ပထမ	၁၉၄၁
	ဒုတိယ	၁၉၄၇
	တတိယ	၁၉၆၃
	စတုတ္ထ	၁၉၇၄
၂။ ဒဂုန်တာရာ၏ ဒဂုန်တာရာ		၁၉၅၁
၃။ ဂန္ဓလရာဇ်		၁၉၅၂
၄။ ရုပ်ပုံလွှာ	ပထမ	၁၉၅၅
	ဒုတိယ	၁၉၆၃
၅။ စပယ်ဦး*	ပထမ	၁၉၆၁
	ဒုတိယ	၁၉၉၂
၆။ အလင်္ကာ		၁၉၆၂
၇။ ကြာပန်းရေစင်		၁၉၆၃
၈။ လရောင်ရွန်းမြသော ညတစ်ည		၁၉၆၄
၉။ စာပေသဘောတရား၊ စာပေဝေဖန်ရေး၊ စာပေလှုပ်ရှားမှု		၁၉၆၇
၁၀။ ဒဂုန်တာရာ၏ ဒဂုန်တာရာနှင့်သူ၏ ကဗျာ		၁၉၆၇
၁၁။ မူးယစ်ဝေသော နွေဦးညများ		၁၉၆၈
၁၂။ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်	ပထမ	၁၉၆၉
	ဒုတိယ	၁၉၇၄

၁၃။ အယ်ဒီတာစားပွဲ၊ စာပေ၊ အနုပညာနှင့် ပန်းနုရောင်အို	၁၉၇၁
၁၄။ ဧရာဝတီ၊ ယန်စီ၊ ဗော်လဝါ	၁၉၇၂
၁၅။ စာလုံး၊ ဆေးစက်၊ စောင်းကြိုးနှင့်ကတ္တီပါကားလိပ်	၁၉၇၄
၁၆။ သင်္ဃေသင်းပြန်တော့	၁၉၇၄
၁၇။ ဒို့ခေတ်ကိုရောက်ရမည်မှာမလွဲပါ	၁၉၇၉
၁၈။ မာယာ	၁၉၉၁
၁၉။ ကြယ်ရိပ်ပန်းနု	၁၉၉၃
၂၀။ စိမ်းမြဲဧရာ	၁၉၉၄
၂၁။ လရောင်ရွန်းမြဲသော ညတစ်ညနှင့်အခြားဝတ္ထုရှည်များ	၁၉၉၅
၂၂။ စန္ဒရားဆရာ သို့မဟုတ် မဟာအချစ်	၁၉၉၅
၂၃။ သုနာပရန္တ	၁၉၉၅

* စာပေဗိမာန် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆုရစာအုပ်

ကြည်အေး

၁။ မိ	ပထမ	၁၉၆၀
	ဒုတိယ	၁၉၉၅
၂။ တမ်းတတတ်သည်	ပထမ	၁၉၆၁
	ဒုတိယ	၁၉၉၅
၃။ ကျမပညာသည်		
၄။ နွမ်းလျှအိမ်ပြန်နှင့်ဖုန်းသက်တိုင်		
၅။ မောင်ကိုကိုနဲ့ မြနန္ဒာ	ပထမ	၁၉၇၃
	ဒုတိယ	၁၉၉၃
၆။ မေတ္တာမီးအိမ်	ပထမ	၁၉၇
	ဒုတိယ	၁၉၉၄
၇။ ကြည်အေး၏ ကဗျာများ	ပထမ	၁၉၉၀
	ဒုတိယ	၁၉၉၂
၈။ ကြည်အေး၏ ဝတ္ထုတိုများ (၁)		၁၉၉၁
၉။ ကြည်အေး၏ ဝတ္ထုတိုများ (၂)		၁၉၉၃
၁၀။ ကြည်အေး၏ ဝတ္ထုတိုများ (၃)		၁၉၉၃
၁၁။ ဤမာန		၁၉၉၄
၁၂။ ကြည်အေး၏ ဝတ္ထုတိုများ (၄)		၁၉၉၅

ဒဂုန်တာရာ
အိပ်မက်ဖြစ်ပါစေရင်

ဃုန်ရွှေအိမ်

အမှာ

ဤဝတ္ထုမှာ ‘ဝတ္ထုတိုအရှည်’ ဖြစ်ပေသည်။ ဝတ္ထုရေးသားနည်း အားဖြင့်ကား ဝတ္ထုတိုနယ်တွင် ပါဝင်နေပေသည်။ သို့သော် ရှည်လျားနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် “ဝတ္ထုတိုအရှည်” ဟု ခေါ်ရပေမည်။

ယခုတလော မြန်မာစာပေလောကတွင် ဝေဖန်မှုသည် စတင်၍နေပေပြီ။ ဝေဖန်မှုထကြွလာရာ၌ အကြောင်း(၂) ချက်ရှိပေသည်။ ပထမအချက်မှာ စာပေတွင် လက်ရှိအခြေအနေမှ ရုန်းကန်တော်လှန်ချက်များရှိနေခြင်း၊ သစ်ဆန်းတိုးတက်ခြင်းများ ပေါ်လာခြင်းကြောင့်၊ ထိုအသစ်ပေါ်လာခြင်းကို သဘောမတူ နိုင်သေးသဖြင့်၊ ငြင်းခုံဆွေးနွေးညှိနှိုင်းလာခြင်းတို့ဖြစ်၏။ ဤကား အသစ်တစ်ခု ပေါ်လာတိုင်း ဖြစ်ပွားတတ်သော ဓမ္မတာဖြစ်၏။ ဒုတိယအချက်ကား ဝေဖန်မှု ခေတ်စားနေသဖြင့် ထိုခေတ်စားနေသောကိစ္စတွင် ပါဝင်လို၍(ဖြစ်ကတတ်ဆန်း) ဝေဖန်ခြင်းစသည်ဖြင့် (၂) ချက်ရှိနေပေ၏။

ဒုတိယအချက်ကား ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန်မလိုပေ။ ပထမအချက် ဝေဖန်မှုမှာ ခေတ်ကကို တောင်းဆို၍လာသော ဝေဖန်မှုဖြစ်၍ ထိုဝေဖန်မှုများကို

ယူနီးရှေ့အိမ်

၂ ဒဂုန်တရား

ထည့်သွင်း စဉ်းစားရပေမည်။ ထိုဝေဖန်မှုများသည် တဖြည်းဖြည်း ရင့်သန်လာ ကာ နောင်၌ စနစ်တကျဖြစ်လာရပေမည်။

စာပေကို ဝေဖန်ရာ၌ သိသင့်သိထိုက်သော အခြေခံဗဟုသုတများရှိရ ပေမည်။ အနည်းဆုံး စာပေရာဇဝင်ကို ခေါက်မိထားရပေမည်။ လက်ရှိခေတ်၏ အဘိဓမ္မာအတွေးအခေါ်များကို သိရှိထားရပေမည်။ စကားဒေသန္တရများကို နား လည်ထားရပေမည်။ ခြုံ၍ ရှေးလောကမှ လက်ရှိခေတ်ပေါ်စာပေ၏ စီးဆင်းလာ ရာ 'စာပေရေစီးကြောင်း' ကိုသိမြင်ထားရပေမည်။ သို့မှသာ မျှတသောဝေဖန်စစ် ဆေးခြင်းကို ရရှိနိုင်ပေမည်။

ယခုဝတ္ထုမှာ ဝတ္ထုတိုဖြစ်ပေသည်။ ဝတ္ထုတိုဆိုသည်မှာ စာမျက်နှာ တိုရုံသာအဓိပ္ပာယ်ရ၍ ဝတ္ထုတိုဟုခေါ်ရသည်မဟုတ်။ တစ်ခုသောအကြောင်းအရာ၊ တစ်ခုသောအဖြစ်အပျက်ကို မူတည်၍ ရေးသောကြောင့်၊ ဝတ္ထုတိုဟုခေါ်ရပေ သည်။ တစ်ခုသော အကြောင်းအရာမှာလည်း၊ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း မှာ ဖြစ်ပျက်ရပေမည်။ စိတ်ခံစားမှုဝေဒနာကိုပဲပြော၊ ကိုယ်အမူအရာ လှုပ်ရှားထ ကြွမှုတစ်ရပ်ကိုပဲဖော်ဖော်၊ ဤသို့လျှင် ဝတ္ထုတို၏ အင်္ဂါကို အနောက်စာပေ ဝေဖန်ရေး ဆရာတစ်ဦးက ဆိုခဲ့လေသည်။

ယခုဝတ္ထုမှာ 'မာ'ဆိုသော အပျိုမကလေး၏၊ လက်ထပ်သော ပထမ ညကို ရေးထားသော ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ လက်ထပ်သော ပထမည လွန်မြောက် ၍ နံနက်လင်းအရုဏ်တွင် နိုးလျှင်နိုးခြင်း၊ စိတ်ထဲတွင်ဖြစ်ပေါ်လာသော 'မာ'၏

ယုန်းရွှေအိမ်

စိတ္တဗေဒ အခြေများကို ဖွင့်ဟပြောပြထားသည်။ ‘မာ’၏စိတ္တဗေဒတိုက်ပွဲ။ ‘မာ’၏ စိတ်ဝေဒနာကလေးများ၊ ‘မာ’၏ လှုပ်ရှားဖိုလိုက်နေသော ခံစားမှုများ။

စာဖတ်သူတို့သည် ‘မာ’၏ စိတ်နေသဘောထားကို လေ့လာကြည့်ရှုသင့်ပေသည်။ ‘မာ’သည် စိတ်ဝါဒသမားလား၊ ရုပ်ဝါဒသမားလား၊ (စကားသုံးမှာ နိုင်ငံရေးအဘိဓမ္မာဆန်သော်လည်း၊ ယခုခေတ် လူတိုင်းသိရှိနားလည်နေသော၊ လွဲဖယ်၍မရသော သက်ဆိုင်နေသော အကြားအမြင် ဖြစ်နေပေပြီ။) သို့မဟုတ် စိတ်နှင့်ရုပ်ကို စဉ်းစားကြည့်နေသူလား။ ‘မာ’သည် တွေ့သမျှ၊ ခံစားသမျှကို ထက်မြက်စွာခံယူ၍၊ ဝေဖန်စစ်ဆေးတတ်သည်၊ ဖြောင့်မတ်သည်။

ဝတ္ထုတိုဆုံးလျှင်၊ စိတ်ထဲမှာဖြစ်ပေါ်နေသော စိတ်စေတနာ၊ စိတ်ဝေဒနာနှင့် ရုပ်အကောင်အထည်ကို ထိတွေ့ဆုံဆည်းသော အတွေ့သည်၊ ဘယ်သင်းက သင့်ကို ဖန်တီးပြုလုပ်နေလဲ ဆိုသည်ကို စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။

‘မာ’၏ တိုက်ပွဲတွင်၊ သင်လည်းဝင်၍ကြည့်စမ်းပါ။ ဝတ္ထုဖတ်ပြီးသော အခါ စဉ်းစားတွေးတောကြည့်စမ်းပါ။ ‘မာ’သည် အရင်းရှင်ယဉ်ကျေးမှုအောက်ရှိ အရင်းရှင်အတွေးဝယ်နစ်နေသူလား။ တိုးတက်သူလား။ ‘မာ’သည် ပန်းချီဆရာကိုအုံးကြည်ကိုချစ်သလား။ လက်ထပ်ယောကျ်ား ကိုတင်သိန်းကိုချစ်သလား၊ ဤနှစ်ဦးအနက် နောက်ဆုံး ‘မာ’ကို ဘယ်သူက လွှမ်းမိုးနိုင်သလဲ။

ဤအတွေးများမှာ၊ စာဖတ်သူအတွက် ဖြစ်ပေသည်။ အဖြေမှာ စာဖတ်သူ လက်ထဲတွင်သာ ရှိပေသည်။ **ဒဂုန်တာရာ**

ယူနိုက်တက်အိမ်

(၁)

‘အိပ်မက်သာဖြစ်ပါစေတော့ရှင်’

ပဲ့တင်သံကား ရင်ထဲမှာတင်ပျောက်သွား၏။ အပြင်
ဘက်ကမ္ဘာကြီးသို့ရောက်ကားမသွား။ သို့သော် ပဲ့တင်သံမှာ
ဝေ့၍ဝေ့၍ မြည်ဟီးကျန်ရစ်သည်ဟု ထင်၏။

ရင်ကားခုန်၍နေပါ၏။

မျက်တောင်များမှာစင်း၍နေ၏။ မျက်လုံးမှာ ဖန်စပ်
စပ်ဖြစ်နေ၏။ အိပ်ရာကနိုးလျှင်နိုးခြင်း ခံစားရသောအသိမှာ
ကျွန်မဘေးမှာ အိပ်နေသောမောင်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအသိမှာအင်မ
တန်ကြီးကျယ်၏။ လေးနက်၏။ စွဲမြဲကာ ထင်ရှားလှ၏။

‘မောင် မောင်’

‘မောင် မောင်’

စိတ်ထဲက တသသခေါ်နေသလား။ အပြင်ဘက်ကမ္ဘာ
ကြီးကို တစ်ခါတည်းပဲ့တင်ထပ်အောင် ခေါ်မိလိုက်လေသလား။

ယူနို-ရှေ့အိမ်

၆ ဒဂုန်တရား

ဒါကိုပင်ကျွန်မပြန်၍ မသိအောင် ရင်ခုန်နေ၏။

စိတ်ထဲမှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရှိနေ၏။ ရှုပ်သွားပြီလား။ ရင်ထဲတွင်ခံစားရသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြီးမှာ ညကစတင်လိုက်၏။ အကြောအခြင်ဟူသမျှသည် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်လာ၏။ တဆတ်ဆတ်ခါလာ၏။

သို့သော် အဆုံးသတ်သို့ရောက်မသွား နိမ့်ချေမြင့်ချေနှင့် လှိုင်းလုံးများပေါ်ယဉ်ယဉ်စီးနေယင်းက မှေးမှေးမှေးမှေးနှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။

အဝေးဆီမှ ကျေးငှက်အသံတို့ကို သဲ့သဲ့မျှကြားလာရ၏။ သူတို့၏အသံများမှာ နီးလာမလိုနှင့် တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားကြ၏။ ဤကျေးငှက်သံများဝယ် မျက်လုံးပွင့်ဟလာ၏။

ပြတင်းပေါက် မှန်သားကို ရေးရေးမျှမြင်လာ၏။ အိုမှန်တံခါးက ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။ အပြင်ကမီးထွန်းထား သလား၊ ပတ္တမြားရောင်မှာနီနီပြက်နေသည်။ လင်းအရုဏ်ရောင်နီယက်ဖြာကျနေတာဖြစ်၏။ မှန်သားတွင် ရိုက်ထင်နေသော အနီရောင်များသည် ပတ်ကြားအက်နေ၏။ ပြတင်းပေါက်ကို မိုး၍ ငိုက်နေသော စိန်ပန်းပင်က အခက်တွေခံနေသည် ထင်ပါရဲ့။ မှန်သားတွင်ထင်နေသော စိန်ပန်းခက်အရိပ်များကား၊ ကောက်ကွေ့လိမ်တွန့်သော်လည်း၊ ထူပြစ်ပြစ်ဖြစ်နေ၏။ ရှည်လမျောမျော အတုံးများပါ၏။ ရှေးခေတ် ပန်းချီဆရာများ

ယွန်းရွှေအိမ်

အိပ်မက်ဖြစ်ပါစေရှင် ၇

မူန်းသကြသလို သေးသေးမျှင်မျှင်၊ အမြောင်းအမြောင်းများ မ
ဟုတ်ဘဲ၊ မျဉ်းကြောင်းမှာထူ၏။ အရှိန်အားရှိ၏။ အနီရောင်
က တစ်ဝက်သန်းနေသောအခါ ဆန်းကြယ်သောသစ်ကိုင်းများ
နှင့်တူကာ လှနေကြ၏။

ထို့နောက်ချက်ခြင်း ဘေးရှိမောင့်ကို သတိရလာ၏။
မျက်စိထဲတွင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ပုံသဏ္ဍာန် မဟုတ်သော်
လည်း အသိက ကျွန်မစိတ်ကို လှန့်နှိုးလိုက်၏။ ယောက်ျား
တွေလိမ်းတတ်သော စပယ်နံ့ ခေါင်းလိမ်းဆီမှာ ကျွန်မ နှာ
ခေါင်းထဲတွင် ရောက်လာ၏။ သည်အသိကမောင်ပါလားဆို
တာကို မေ့၍မရအောင် ဖြစ်လာရ၏။

ထိုအသိမှာအင်မတန်ကြီးကျယ်၏။ ထင်ရှားလေးနက်
လှ၏။ ထိုအသိနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ ခုန်လာ၏။

မောင် မောင် ။

စိတ်ထဲက တသ ခေါ်နေတာပါပဲ။ အပြင်ကိုအသံ
တစ်စက်မှမထွက်ပါ။ နှုတ်ခမ်းမှာလည်း လေးတွဲနေ၏။ တံ
တွေးစီးတို့ဖြင့် ကပ်ကာထိုင်းနေ၏။ လျှာမှာငံညိညိဖြစ်နေ၏။
ညကမောင်က နှုတ်ခမ်းချင်းတွေတွေထား၏။ နောက်ပြီး ရုန်း
လို့လဲမရ၊ မောင်ကသိပ်ကို ဇွတ်နိုင်တာပဲ။ ကျွန်မရဲ့ လက်
ထပ်တဲ့ ပထမညပေါ့ရှင်။

ယူနိုက်တက်အိမ်

(၂)

‘ရွှေပွင့် မြေဩဇာ
နှစ်ပါးသွယ်၍
မောင်မယ်လက်တွဲ
လက်ထပ်ပွဲတွင်
ဝှန်ကဲ ဇေယျာ
မင်္ဂလာတည့် ...။

ဤနေရာတွင် ရတုဆိုသူမှာ ဆွဲငင်၍နေ၏။ ကျွန်မ
မှာ ပရိသတ်ကို မကြည့်ပဲ၊ အောက်ကိုသာ ခေါင်းငုံ့နေ၏။
ပရိသတ်ထံမှ အသံဘလံတွေကား ထွက်နေ၏။ သဲသဲကွဲကွဲ
မကြားရ။

စကားတွေပြောနေမှန်းသိရ၏။ သတိုးသမီးရဲ့အဝတ်
အစားကိုပဲဝေဖန်သလား၊ ကော်ဇော်ပေါ်ဝယ်ပျံဝဲဝတ်တွား၍နေ
သောနံ့သာရောင် ပိုးပြော့ထမီဇာကလေးကိုပဲလား၊ သို့မဟုတ်

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၀ ဒဂုန်တရား

သတိုးသား၏ ခေါင်းပေါင်းစ လှုပ်နေတာကိုပဲ ကဲ့ရဲ့ကြ
သလား။ ကျွန်မနားထဲမှာရောနေ၏။ ရတုသံကို နားစွင့်နေရ
၏။ သို့သော် ရင်ထဲတွင်ကား၊ ကြပ်၍နေ၏။ အသက်ရှူရ
တာလည်း အောင့်သည်ဟုအောက်မေ့မိ၏။ သတိုးသားဘက်
ကိုနဲ့နဲ့မှမကြည့်၊ မကြည့်သော်လည်း အနံ့ကရနေ၏။ ရွှေ
ရောင်ချိတ်ပုဆိုးစကလေးလွန်းနေသည့် သဏ္ဍာန်မှာ ဖျောက်
ဖျက်၍မရ။ ကြိုင်နေအောင် ဆွတ်ထားသော စပယ်နံ့ရေမွှေး
မှာ မြမြကလေးထွက်နေ၏။

ကျွန်မမှာ ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ထားရ၏။ ဇက်ကြောများ
ကပူ၍လာ၏။ မူးမေ့သွားတော့မလား အောက်မေ့ရ၏။

‘သင်္ခါငဲ့လွင့်
ဇေယျာပွင့်သည်
ရေမြင့်ကြာလယ်
လန်းလန်းတည်း၊’

ရတုဖတ်သူက စကြာလည် ရတုတစ်ပိုဒ်ကိုချ၍နေ
လေပြီ။ စိတ်ထဲမှာမူကားမြန်မြန်ပြီးပါစေရှင်ဟု ဆုတောင်း၍
နေ၏။ အသာ အသံကို မြင်းကာ ချပြီးနောက် တတိယပိုဒ်
ကိုဆက်နေ၏။

ကော်ဇောရှိ နှင်းဆီပွင့်များကို ရေတွက်နေမိပြန်၏။
နှင်းဆီဟုသာ ဆိုရသော်လည်း၊ တကဲ့နှင်းဆီနှင့်ကား သိပ်မ
တူလှ။ အနီသွေးပွင့်ချပ်လွှာတို့ကအလွှာအလွှာထပ်ကာ ပွင့်ချပ်

ယွန်းရွှေအိမ်

ငုံကို ကာ၍ထား၏။ အရွက်စိမ်းတို့ကား ကြီး၍နေ၏။

နှင်းဆီခက်နီနီစိမ်းတွေမှာ စိန်ကွက်လိုမနေ။ အကွက်ကွက် အဆင်ဖြစ်မနေ။ အနွယ်လိုက် အနွယ်လိုက် ခပ်ရမ်းရမ်းခွေဝန်းနေကြ၏။ ကျွန်မလည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြားရသော ရတုသံကိုနာခံယင်း၊ နှင်းဆီပွင့်များကိုရေတွက်ကြည့်၏။

တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး နှစ်ဆယ့်တစ်၊ နှစ်၊

ဘေးသို့ကားထွက်ကာ ရေပြန်၏။ အတွင်းမှစရေရာ ထပ်နေသဖြင့်၊ ပြန်ရေရ၏။ သို့နှင့် ကော်ဇောဘေးအစွန်သို့ရောက်သွားရာ၊ ထစ်နေ၏။ နှင်းဆီတစ်ပွင့်မှာ ဟင်္သာငွေအုပ်ဘေးတွင် ရပ်သွား၏။ ဘယ်ကဘယ်ကို ထွက်သွားသည်မသိရ။

ရတုဆုံးလျှင်တူရိယာဝိုင်းက၊ ‘ဥကင်ဘုံမြင့်သီဟာဗွေ’ ဘွဲ့ကို တီးကြလေ၏။ သည်တော့မှ ကျွန်မလည်း နည်းနည်းပေါ့လာသည်ဟု ထင်၏။ သည်ထက်များကြာကြာ ပရိသတ်ထဲနေရယင် ခက်ရချည့်ရဲ့ဟု ထင်၏။

လက်ထပ်ပွဲအပြီးတွင် မောင်နှင့်ကျွန်မအတူ ပြန်ကြ၏။ သူငယ်ချင်းတတွေက နောက်ကြ ပြောင်ကြ စကြ၏။ ကျွန်မမှာ အပြီးနှင့် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်နေရ၏။

ပန်းကုံးတွေ ငွေဒင်္ဂါး ကြဲဖြန့်ခြင်းတွေ ရွှေကြိုးတား

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၂ ဒဂုန်တရု

တာတွေကြားထဲမှ ကျွန်မတို့ကားသည် အတင်းတိုးထွက်လာ ရ၏။ ရယ်မောသံတွေ၊ လင်္ကာတိုရွတ်ဆိုသံတွေအကြားမှ ကားသည် ပရိသတ်မှ ဝေးကွာလာ၏။

မောင်ကမူ ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်မမှာ ရုန်းဖို့ရာလည်း သတိမရ၊ လက်တစ်ဘက်ကမူ ခေါင်းတွင် ခြုံလွှမ်းထားသော ငွေခြည်ထိုးဇာပဝါကို အသာ ဖယ်ပစ်နေမိ၏။

“မာ့လက်တွေက အေးလို့ပါလားဟင်”

မောင်ကတိုး၍ ကြပ်အောင်ဆုပ်နယ်ရင်းမေးနေ၏။ ကျွန်မမှာမဖြေတတ်ပါ။ မိန်းမလေးတွေမှာ ရင်ခုန်သည့်အခါ လက်ဖျား၊ ခြေဖျား၊ အေးတတ်သည် မူးရိပ်မူးရိပ်နေတတ် သည်။

“ဟုတ်တယ်မာရဲ့ လက်ကလေးတွေအေးလို့ ဘာဖြစ် လို့လဲဟင်” ...။

မောင်က တိုးလာကာ လက်ဖဝါးကလေးများကို ပွတ် ယင်းအတင်းမေးနေပြန်ပါ၏။

မောင်ကတော့ဘာမျှမသိ။ ကျွန်မရင်ထဲမှာကား လှိုက် လှိုက်လှဲလှဲဖြစ်နေ၏။ မောင်ကဘာပြောပြော၊ မောင့်စကား နားထောင်ရမယ်။ မောင်ပြောတာလိုက်နာရမယ်၊ မောင်မေးတာ ဖြေရမယ်။ အရင်တုန်းကဆိုလျှင် ဘာမဆို ကျွန်မသဘော လိုက်နိုင်၏။ ငြင်းပယ်နိုင်၏။ လက်ခံနိုင်၏။

ယွန်းရွှေအိမ်

ယခုကား ကျွန်မမှာ လက်ထပ်ပြီးပြီ။ လက်ကလေးကို ဆုပ်နယ်ထားလို့လဲ ရုန်းရန်အကြောင်းမရှိ၊ လိုက်နာရတော့မည်။

“ပြောစမ်းပါ၊ လက်ကလေးတွေက အေးလို့ကွယ်၊ မာနေမကောင်းဘူးလား။”

မောင်က ထပ်ခါထပ်ခါ မေးနေ၏။

ကားမှာ မြို့ထဲမှ ထွက်လာ၏။ ကောင်းကင်ပြာကြီးအောက်ဝယ် ကုက္ကိုင်းလမ်းမကြီးမှာ ပျံ့ပျံ့ပျူနေ၏။ စိန်ပန်းပင်များမှာ လမ်းဘေးတွင် ပေါက်နေကြ၏။ သစ်ပင် အရွက်တို့၏ စိမ်းဖန့်ဖန့် အရောင်တွေမှာ ယှက်ဆိုင်းနေကြ၏။

“မာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ...”

မောင်အသံမှာပျော့လာ၏။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာပြီး၊ “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်” ဟုဖြေလိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာတော့ကြားလိုက်၏။ သို့သော် အပြင်ထွက်လာသည့်အသံမှာ တိုးလွန်းနေ၍လားမသိ။ မောင်က အပါးသို့ကပ်ကာ “ဟင် .. ဟင်” နှင့် လုပ်နေပြန်ပါ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဟင် ... ဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ရင်ခုန်နေသည့်အခါ အသံမှာ ပျော့နေတတ်သည်ထင်၏။ ကျွန်မအသံမှ နဂိုရ်ကတည်းက ခပ်တိုးတိုးဖြစ်၏။

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၄ ဒဂုန်တရား

ယခုလိုရင်ထဲမှာ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသည့်အခါ ပျော့ပြောင်း ကျသွားကာ ပျော့လာတတ်သည်ထင်၏။

မောင်က ကျွန်မကို မိုးကာစိုက်ကြည့်နေ၏။

“မာမပျော်ဘူးလား”

မောင်ကမပြုံးတော့ပဲ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် မေးလိုက်၏။ ကျွန်မမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ခြား၍သွား၏။ ရင်ထဲကခုန်တာလည်းပို၍မြန်လာ၏။ ဘယ်နှယ့်ကြောင့်လည်းမသိ၊ ဤမေးခွန်းမှာ အသည်းနှလုံးကိုလာ၍ရိုက်လေသည်။ မေးခွန်းထဲတွင် သစ္စာတရားတွေ ပါနေသည်လား။

မောင်က “မာမပျော်ဘူးလား” ဟုမေးနေလေပြီ။ မာဘာဖြစ်လို့ မပျော်ရမှာလဲ၊ မာ့အဖေလဲ သဘောတူသည်။ မာကလဲသဘောတူသည်။ နှစ်ဦးသဘောတူ ယူလိုက်ကြသည်။ မောင်က လေတပ်ဗိုလ်ကလေး၊ မာကမြေပိုင်ရှင်သမီး၊ လူချင်းလဲသိသည်။

သို့သော်လည်း “ပျော်တယ်” ဟုသော အဖြေကား တစ်ခါတည်းပေါ်မလာ။ သို့သော်လည်း မောင်က “မာမပျော်ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်ပုံမှာ သနားစဖွယ်ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မအမှုအရာကြည့်ရတာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး၊ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း၊ ဟန်မရှိသည့်အတွက်သာ မပျော်ဘူးဟု အထင်ရှိ၍သာ မေးခြင်းဖြစ်လေသည်။ မောင့်ကိုအားနာလာ၏။ လက်ထပ်ပွဲနေ့မှာပျော်ပျော်ပါးပါး နေချင်မှာပေါ့လေ။

ယွန်းရွှေအိမ်

ဒါနဲ့ ကျွန်မက ပြုံးကာ၊ “ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပျော်ပါတယ်” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြေလိုက်သည်။ ဖြေပြီးပြုံးကာ မောင့်ကို စိုက်၍ကြည့်နေမိသည်။

အဲသည်တော့မှ သတို့သားလည်း အပြုံးဖြင့်တောက်ပလာပါသည်။ ကျွန်မအပါးသို့ တိုးလာကာ ဆုပ်ထားသော လက်ကိုလည်း ပို၍ဆုပ်ထားသည်။

“လက်ကလေးတွေနွေးလာအောင် ဆုပ်ထားမယ်နော် မောင့်လက်ကမရုန်းနဲ့သိလား”

မောင်ပြောပုံမှာစကားဆန်၏။ ကျွန်မကလည်းမောင့်လက်မှရုန်းထွက်ရန် စိတ်မကူးပါ။ မောင့်လက်က နွေးလာအောင် လုပ်နိုင်ပါ့မလား။

ရင်မှာပို၍ခုန်လာ၏။ အပျိုဘဝကို တသလာ၏။ ဘာကိုမှန်းမသိတသ၍လာ၏။ ရင်ထဲမှာပြည့်ကြပ်နေတာတွေ အများကြီးရှိ၏။ နှမြောတသလာပြန်၏။

ဘာကိုတသရပါလိမ့်မလဲ၊ နှမြောရပါလိမ့်မလဲ၊ အတွေးကိုမရောက်နိုင်၊ ဘေးကမောင်ဆိုသောအသိမှာ ကြီးကျယ်ထင်ရှားနေ၏။ ကျွန်မဟာ လေတပ်မှိုလ်ကလေးတင်သိန်းရဲ့ လက်ထပ်မယားလေ။

“မာ ဘယ့်နဲ့လဲ မောင်ဆုပ်ထားလို့ နွေးလာပြီလား”

မောင်ကမူမေးနေပြန်ပါ၏။ ကျွန်မက ခေါင်းကိုငြိမ့်နေမိ၏။ မောင်၏အပြုံးအကြည့်များကို လွှဲဖယ်ကာ မှန်တံခါး

၁၆ ဒဂုန်တရား

မှကျော်ကာ ငေးနေမိ၏။

တစ်ဖက်ရှိ စိမ်းညိုသောတောရိပ်မှာ ဝင်းဝင်းပနေ၏။
ထိုတောရိပ်နောက်တွင် အင်းလျားကန်ကြီးရှိပေသည်။ မြက်
ခင်းစိမ်းလဲ့လဲ့များကိုဖြတ်လာရ၏။ ကောင်းကင်မှာ ကြည်လင်
နေ၏။ တိမ်ဖြူတစ်သိုက်သည် ရွက်ဖွင့်ကာ လွင့်နေကြ၏။

“မာ့လက်တွေ နွေးလာပြီ။ နော် ... နော်”

မောင်ကထပ်ကာထပ်ကာ မေးနေ၏။

“နွေးလာပါပြီရှင်”

သည်တော့မှ ကိုတင်သိန်းမှာ ရွှင်လန်းလာပါသည်။
ယောက်ျားတွေလဲ စိတ်နုတာပါပဲနော်။

(၃)

ကျွန်မသည် မှန်တင်ခုံရှိမှန်ကို လွမ်းထားသော ဇာ
ဝတ်ဖြူကို ဖယ်လိုက်သည်။

သစ်ခက်သစ်နွယ်တွေလိုလို သစ်ရွက်တွေလိုလို ပြည့်
ကြဲကာ လိမ်တွန့်နေသော ဇာအဆင်မှာ ကြေးမုံမှလွင့်သွား
လေပြီ။ သို့သော် ပေါင်နားတွင် တင်ကျန်သေးသည်။

ကျွန်မ၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ မှန်ရိပ်ဝယ်ထင်နေလေပြီ။

စောစောကတင် ကိုတင်သိန်းက “မာကသိပ်ချစ်ဖို့
ကောင်းတာပဲ” ဟု ပြောသွားသည်။ ကျွန်မအဝတ်လဲပြီး မှန်
ရှေ့တွင် ရပ်နေစဉ်ပြောသည်။ ကိုတင်သိန်းမှာ ရွှင်ပြနေပုံ
တော်တော်ရ၏။

အိပ်ရာဘေးရှိ ဂျပန်ကော်မီးအုပ်ဆောင်းနှင့် စာကြည့်
မီးအိမ်ကလေးမှာ ပြာလဲ့လဲ့ အရောင်ကိုဖြာဆင်းစေ၏။ အဖြူ
များများ ရောထားသော အပြာခံဝယ် ဖူဂျီယာမ မီးတောင်မှာ

ယုန်းရွှေအိမ်

၁၈ ဒဂုန်တရား

အရုပ်ချယ်ရေးထားသကဲ့သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရိုင်းရိုင်းပေါ်နေ၏။ မီးတောင်ကို အဝေးမှ လှမ်း၍မြော်ရှုကာ မြင်ရပုံဖြစ်၏။

အနီးမှရေအိုင်ကလေး။ ရေအိုင်အရိပ်တွင် မီးတောင်မှာ အနီပြေးနေ၏။ ဝါးအိမ်တစ်ခုဘေးမှ ချယ်ရီပန်းတွေမှာ မြိုင်နေအောင် ဖူးကိုက်နေကြ၏။ ကြွေရုပ်လိုဖြူရော်ရော် နွဲ့နှောင်းနှောင်း ဂျပန်မလေးမှာ ငေးကာရပ်နေသည့်သဏ္ဍာန်။

ဤမီးအုပ်ဆောင်းနှင့် စားပွဲတင် စာကြည့်မီးအိမ်ကလေးမှာ ကျွန်မကျောင်းမှာနေကတည်းကရှိ၏။ ငယ်ငယ်က ဘင်္ဂလားဈေးမှာ မေမေတို့နှင့်သွားရင်း ကျွန်မပူဆာသဖြင့် ဝယ်ပေးထားသော မီးအုပ်ဆောင်းကလေးဖြစ်၏။ မီးအိမ်ကလေးမှာ အတိတ်ရှိ၏။ ပျိုမြစ်သော နှစ်ကာလသက်တာ အထိမ်းအမှတ်ရှိ၏။ ဟင်းမလက်ပြဇာတ်ထဲကလို “အတိတ်မှတ်ဉာဏ်ကို စိမ်းစိုစေသော” အမှတ်တရကလေးတွေရှိ၏။

မီးအုပ်ဆောင်းပြာလဲ့လဲ့မှာ ပြက်နေသော အရောင်ဝယ် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အိပ်ကြမည့် ကုတင်ကြီးမှာ ခမ်းနားလှပါ၏။ တင့်ကြွားလှပါ၏။ အရောင်အသွေးတို့ဖြင့် တက်ကြွ၍နေပါ၏။ ပြာလဲ့လဲ့အရိပ်များသည် တောင်ကုန်းတို့ကို ဖြတ်သန်းကျော်တိုက်သွားကြ၏။

သည်ရှုခင်းကို မှန်ထဲမှနေ၍ မြင်ရ၏။ ဤမြင်ချက်မှာ ကျွန်မကို တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစေတာ အမှန်ဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် နဖူးတွင်ပျံဝဲကော့တက်နေသော ဆံညွန့်

ယွန်းရွှေအိမ်

ကလေးများကို လက်နှင့်သပ်ကာ အလှိုင်းအလှိုင်းထနေအောင် လုပ်နေမိ၏။ အမောက်အတွန့်ကလေးတွေ ဖြစ်လာအောင် တမင်တကာလုပ်ရ၏။ ကျွန်မမှာအိပ်ရာဝင်တိုင်း အိပ်ရာမှထ တိုင်း သည်လိုဆံပင်ကို တွန့်ပေးလေ့ရှိ၏။

သည်လိုလှိုင်းတွန့်ကလေးတွေနှင့် ဝဲပျံနေသည်ကိုမြင် သောကိုတင်သိန်းက “မာ့ဆံပင်တွေက သိပ်လှတယ်နော်၊ သိပ် ခေတ်ဆန်တာပဲ” ဟုချီးကျူးသွားခဲ့၏။ ကိုတင်သိန်းမှာ အင်္ကျီ များကို ချွတ်ကာလဲနေစဉ် အောက်ထပ်မှ ဧည့်သည်လာသည် ပြောသဖြင့် ဆင်းသွားရ၏။

မဆင်းခင် ကျွန်မကိုဖက်ပြီး “ခဏနော် မောင်အခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ မအိပ်နဲ့ဦးသိလား” ဟုပြောကာ ကမန်းကတန်း ထွက်သွား၏။ ဗြိတိသျှစစ်မစ်ရှင်အဖွဲ့မှ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် ကာနယ်တစ်ဦးကမင်္ဂလာလက်ဆောင်လာပေးတာဖြစ်၏။ ကျွန်မက ဘာမှ မစရသေးခင်က သူ့ကိုယ်သူ ‘မောင်’ ထည့်ပြော သည်ကို ကျွန်မနားလည်လိုက်၏။ ‘မောင်’ လို့ ခေါ်စေချင် တယ်ထင်ပါရဲ့ဟု ကျွန်မက အောင့်မေ့လိုက်၏။

ကျွန်မလည်း မှန်တင်ခုံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

မောင် ... မောင်... ရင်ထဲတွင်လားမသိ။ အသံမှာပဲ့ တင်ထပ်နေ၏။ မှန်ရိပ်မှများ အသံထွက်လာဦးမှာလားဟု အရူးစိတ်နှင့် ထင်လိုက်သေး၏။

ယုန်းရွှေအိမ်

(၄)

စားပွဲတင် မီးအိမ်ကလေးမှာ မှန်ထဲတွင်ပေါ်နေ၏။

ကျွန်မ၏မျက်နှာမှာ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေသလားဟု ကျွန်မအောင့်မေ့နေသည်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အပျိုပေါက်တုန်းက လို ရဲရဲတွတ်တွတ် နီနီထွေးထွေးသွေးရောင်များမဖျန်း ပန်းဖျော့သွေးရောင်သည် ယုတ်သန်း၍မနေတော့ပြီ။

နားထင်ရိုးကလေးများပေါ်နေပြီး သွယ်ကျ၏။ မီးရောင်ဝယ် အဝါရိပ်ကလေးပြေးနေ၏။ ကျွန်မကား နားထင်ရိုး သွယ်ကျနေခြင်းကို နည်းနည်းမှမကြိုက်။ ယခုခေတ်တွင်ကား အမေရိကန်ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးတွေက တမင်ကလာ နားထင်ရိုးသွယ်ကျအောင် ချယ်သပေးရ၏။ သွယ်သွယ်ကလေးနှင့် ပြုံးလိုက်လျင် ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်ကြ၏။

ဒါကြောင့်လား မပြောတတ် ခုနက ကိုတင်သိန်းက “မာကသိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ” ဟု ချီးကျူးနေ၏။

ယုန်းရွှေအိမ်

၂၂ ဒဂုန်တရု

ကိုတင်သိန်းမှာရုပ်ရှင်အတော်ကြည့်သူဖြစ်၏။ သူ့မှာ ရုပ်ရှင်ပဲကြည့်နေ၏။ အခြားဘာမျှဝါသနာမပါ။ ဆောင်းဥတု ဝယ် တင်းနစ်ကစားတတ်သေးသည်ထင်၏။

ကျွန်မနှုတ်ခမ်းများမှာသိပ်မဖျော့သော်လည်း နီမလာ သည်ကိုသိပါ၏။ မှန်ရိပ်ထဲတွင်ကား ခပ်လဲ့လဲ့ဖြစ်နေ၏။ မျက်လုံးများမှာ စိုက်ကာ မှေးမှုန်မှုန်ဖြစ်နေ၏။ မျက်ကွင်းများ မှာညိုနေသည်ဟုထင်၏။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ တုန်လှုပ်နေ သည်ကိုခံစားမိ၏။ ရင်ကတဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်ကိုခံစားမိ၏။

မီးတောင်၊ ရေအိုင်၊ ဝါးတဲ၊ ချယ်ရီပန်းစသောဂျပန် ရှုခင်းကို အတွင်းမှ လျှပ်စစ်မီးပွင့်က ညှိထွန်းပေးလိုက်ရာ ပုံသဏ္ဍာန်များမှာလူကတမင်လုပ်ကာ ခင်းပြထားသည့် ဇာတ် ဝတ္ထုဆန်နေ၏။ ပန်းချီကားဆန်နေ၏။ သဘောဝကားမတူ။ သို့သော် အနုပညာဆန်နေ၏။

ကျွန်မမှာ မှန်မှလှည့်ကာ မီးအုပ်ဆောင်းရောင်ပြက် နေသောကုတင်ဘက်ဆီသို့ လှည့်၍ကြည့်မိ၏။ ယခင်က ဤ နေရာတွင် ကျွန်မအပျိုဘဝကတည်းက အိပ်လာခဲ့သော တစ် ယောက်အိပ်ကုတင်ရှိ၏။ ယခုကား နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင် အသစ်ရောက်နေပေပြီ။

နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်မှာ ခမ်းတော့ ခမ်းနားပါ၏။ ထယ်ဝါပြောင်လက်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မတစ်ယောက်အိပ် ကုတင်လောက်မသန့်ရှင်းဟု စိတ်ကထင်နေ၏။ သန့်ရှင်းသည်

ယွန်းရွှေအိမ်

ဆိုသည်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း စွက်ဖက်ခြင်းမရှိ။ ရော
နှောခြင်းမရှိဘဲနေခြင်းကို ဆိုလို၏။ စင်ကြယ်မှုကိုဆိုလို၏။

ယခုကား နှစ်ယောက်အိပ်ကြရတော့မည်။ ဂျာမာန်
ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကမူ ‘အိမ်ထောင်မှုဆိုတာဟာ ယောက်ျား
နဲ့မိန်းမရဲ့ စိတ်နဲ့ ကိုယ်ဟာတစ်ခုတည်းပေါင်းစပ်လိုက်တာပါပဲ’
ဟုဆိုခဲ့၏။ ပေါင်းစပ်မှုမှာ သူပြောသကဲ့သို့ တစ်ခုတည်းဖြစ်
မသွားတောင် အနည်းဆုံးရောဖက်ရတော့မည်။ တွန်းလိုက်
ခွာလိုက် ဆုတ်လိုက် တက်လိုက်နှင့် ငြင်းဆန်ရအုံးတော့မည်။
လိုက်လျောရအုံးတော့မည်။ သည့်နောက်ဘာဖြစ်မည်လဲ ...။

ကုတင်ဘေးတွင် စာရေးစားပွဲမှမီးအိမ်ကလေးကိုစိုက်
၍ကြည့်နေမိ၏။ ငယ်ငယ်ကစပြီးအတိတ်ကားချပ်ကလေးများ
သည်ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကာ မီးရောင်ဝယ်နုပန်းလုံးနေကြ၏။

ဤမီးအိမ်ကလေးမှ ဝင်းပသောအလင်းဝယ် ကျောင်း
စာများကို တကုပ်ကုပ်ကြည့်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်မမှာ စာမေးပွဲ
နီးကပ်လာပြီဆိုမှ ကမန်းကတန်းစာကြည့်တတ်သူဖြစ်၏။ ဤ
မီးအိမ်ရောင်မှာပင် မျက်နှာက စာအုပ်မှာအပ်ရင်း လက်ကမူ
ခရမ်းရောင်ဖဲပြားကလေးကို လိပ်ပြာသဏ္ဍာန်လုပ်ကြည့်နေ၏။
အဲသည်တုန်းက ဖဲပြားလေးတွေခေါင်းမှာ သိပ်တတ်ချင်နေ၏။
ပေါင်ဒါလည်း အမြဲသနေတတ်၏။ ပေါင်ဒါနဲ့ကလေး သင်း
နေမှ နေတတ်၏။

ဤမီးရောင်မှာပင် ဝတ္ထုတွေကိုဖတ်လာရ၏။ ပထမ

ယူနိုးရွှေအိမ်

၂၄ ဒဂုန်တရား

တော့ ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေးတွေကြသည့် အခန်းများ များပါသည်။ ဝတ္ထုတွေကိုသာဖတ်၍ရ၏။ နောက်ကံအားလျော်စွာ ဆွန်းမားဆက်မွန်ရေးသော “လမင်းနှင့်ခြောက်ပဲနီ” ဟု ခေါ်သော ပြင်သစ်ပန်းချီဆရာ ဂိုဂင်၏ဝတ္ထုကို ဖတ်ရသည့် နောက်တွင်ကား လူ၏စိတ်နေသဘောထားတွေပုံ ထင်ပုံကို စေ့စေ့ငုငုပေါ်လွင်အောင် ပြသော ဝတ္ထုကိုသာ ရှာဖတ်တတ်လှ၏။ ပန်းချီဆရာဂိုဂင်၏ ဇာတ်ကြောင်းမှာ သနားစရာလည်းကောင်း၏။ လွမ်းစရာလည်းကောင်း၏။ ကျွန်မဖြင့် ဖတ်ပြီးသောအခါ ရှိုက်ငို၍နေမိ၏။

သည့်နောက် ဤမီးအိမ်ရောင်မှာပင် (၁၀)တန်းကို ဖြေခဲ့၏။ (၁၀)တန်းဖြေသည့်နှစ်တွင် ကျောင်းစာအုပ်ကို မခွာရအောင်ကျိုးစားကြည့်နေသည့် ဟေမန်ဦး ဒီဇင်ဘာလထဲတွင် ပင်သူနှင့် သွားတွေသည်မဟုတ်လား။

သူ ... သူ။

ကျွန်မမှာ သူ့ကိုသတိရလျှင်ရခြင်း ရင်ထဲမှာတဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ ဘယ့်နဲ့ကြောင့်ပါလိမ့်၊ အစကမူ ဘယ်ဟာကြောင့် ရင်ခုန်မိသည်ကိုမသိ၊ အပျိုတုန်းကလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေခဲ့သည့်ဘဝကို တသလိုလား၊ သည်လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွင်ပဲ သူနှင့်တွေ့ကြသည်မဟုတ်လား။

သူက ကျွန်မမိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းပါပဲ။ သူ့ကိုကျွန်မလက်ထပ်ပွဲတွင် မဖိတ်မိ၊ ဖိတ်ရင်လဲ လာမည့်သူမဟုတ်

ယွန်းရွှေအိမ်

လာလည်းမလာနိုင်၊ ရှမ်းပြည်သို့အလည်သွားနေသည်။

ဘယ်နှယ့်ကြောင့်မသိ။ သူ၏သဏ္ဍာန်သည် မီးအိမ်ရိပ်မှာလာထင်၏။ အသားဖြူဖြူ၊ ကိုယ်ဟန်ကပျော့ပြောင်းညင်သာသာ သူ-သူ-သူ့ကို သတိရလာ၏။ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာ၏။ ဘာကြောင့်သူ့အကြောင်းပေါ်လာရပါလိမ့်။ ဘာဆိုသလဲ။ သူ ... သူ ...။

“မာရေ ... မာရေ”

လှေကားကတည်းကခေါ်လာ၏။ ကျွန်မလည်းတွေဝေယိမ်းယိုင်စွာမှန်တင်ခုံမှထကာ ကိုတင်သိန်းကိုဆီးကြိုရန်အားပြုလိုက်၏။ သို့သော် အကြောတွေမှာ လေးပင်ဖင့်နွဲ့နေ၏။

“မာရေ ... မာရေ”

အသံမှာ ရွှင်ပြတက်ကြွပုံရ၏။ ကိုတင်သိန်းမှာ အငမ်းမရခေါ်နေ၏။ ယောက်ျားများ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ညာဉ်ရှိသည်ထင်၏။

“မာရေ ... မာရေ”

အခန်းတံခါးဝရောက်လာ၏။ လက်တွင် စက္ကူပျော့နှင့် ရစ်ပတ်ထားသော ငွေထည်တစ်ခုကို ပိုက်ထား၏။

“မာရေ ဗြိတိသျှစစ်မစ်ရှင်က မိုလ်က မောင်တို့ဖို့လက်ဆောင်လာပို့တယ်”

ဟုတ်လားမောင်၊ အသံမှာ ရင်ထဲတွင်သာနေရစ်၏။ အပြင်သို့ထွက်မလာ။ သို့သော် ကျွန်မယောက်ျားကို ကျွန်မ

၂၆ ဒဂုန်တရား

ချော့ရပေမည်။ ကျွန်မမှာ ပြုံး၍နေ၏။

ကိုတင်သိန်းသည် ချက်ချင်း ကျွန်မအပါးရောက်လာ၏။ ကျွန်မကား ထိုင်လျက်ကပင်။

“မလှဘူလားမာ ဟင် သိပ်လှတာပဲနော်”

ကိုတင်သိန်းသည် ပြောရင်း စက္ကူပတ်ကိုဖြေနေ၏။ တဖြည်းဖြည်း စက္ကူစများပြေကျလာ၏။ အဖုအထစ်နှင့် ငွေသားရောင်ပေါ်လာ၏။ လှပ၍ ချစ်စရာကောင်းသော ငွေပန်းစိုက်ဖလားလေး၊ ပြီးနောက် ကျွန်မလက်သို့ လှမ်းပေး၏။ ကျွန်မလည်း ယူလိုက်၏။

“မလှဘူးလားမာ၊ ဒီဗိုလ်က မောင့်ကိုသိပ်ခင်တာပဲ”

ကျွန်မသူပြောတာ နားထောင်နေ၏။ အင်္ဂလိပ်ထုံးစံမှာ လက်ထပ်သွားသည့် မိတ်ဆွေကို လက်ဆောင်ပေးရ၏။ ခင်သည်မခင်သည်မှာ ပဓာနမဟုတ်၊ မခင်သော်လည်း ယဉ်ကျေးမှုထုံးတမ်းအတိုင်း လက်ဆောင်ပို့ရ၏။ သူတို့မှာ ဗမာ့အခွန်တော်ငွေဖြင့် ရသောလခထဲမှ ဗမာစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာပွဲသို့ လက်ဆောင်ပို့၏။ ဘာများထူးသလဲ၊ ဘာများထူးထူးခြားခြား အားရစရာအချက်မို့လဲ။

ကိုတင်သိန်းမှာ ငွေပန်းစိုက်ဖလားကို အတော်သဘောကျ၏။ ကျွန်မကတော့ခလေးဆန်သည်ဟုထင်၏။ ဘာမျှသည်လောက်အားရစရာမရှိ၊ ကိုတင်သိန်းမှာ နုနယ်သေးပါကလား။

ကိုတင်သိန်းမှာ ကျွန်မအမူအရာကို အားမရ၍လား

ယွန်းရွှေအိမ်

မသိ ကျွန်မကိုစိုက်ကာကြည့်နေ၏။

“မလှဘူးလားမာရယ်”

“လှသားဘဲ” ဟု ကျွန်မက ချက်ခြင်းဖြေ၏။

ဒါကိုမောင်ကကျေနပ်ပုံမပေါ်၊ ကျွန်မမှာ ဒါထက်ပို
မလုပ်တတ်ပါ။ ကျွန်မယောက်ျားကို ကျွန်မဆွဲငင်တတ်ရမယ်
ဆိုတာ ကျွန်မနားလည်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မအမူအရာဟန်
ပန်မှာ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာရှိသည့်သဘော သကာယကိုသာ ဖော်
ပြနိုင်ပေမည်။ စိတ်ထဲမှာမရှိတာကို ဟန်ပန်အမူအရာနှင့်
ထင်ဟပ်၍မရဟု ကျွန်မထင်၏။ သို့သော် ဟန်ပန်ကိုလုပ်၍
ရနိုင်၏။ အပေါ်ယံသက်သက်အမူမျှသာဖြစ်နေပေမည်။ အနှစ်
သာရမရှိသော ဟန်ပန်မျှသာဖြစ်နေပေမည်။ ဒါကိုကျွန်မက
ယုံလည်းမယုံကြည်ပေ။

စိတ်ထဲမှာရှိသည့် သဘောကသာ ဟန်ပန်ဖြစ်လာရ
ပေမည်။ ကျွန်မ၏အပြုံးများမှာ ရော့ရော့ရဲရဲပဲ နိုင်သလား။
အပြုံးတစ်ပွင့်တလေမျှ ချိုမြမြဝင်းပပ မဖြစ်လေသလား။
မောင်၏အကြည့်ကို ကျွန်မနားလည်လာပါ၏။ မောင့်အလိုကို
မာလိုက်မယ်လေ။

“လှသားပဲ”

ကျွန်မက ထပ်ပြော၏။

ကိုတင်သိန်းသည် ကျွန်မလက်ကို လာ၍ဆုပ်စမ်း
ကြည့်ပြန်သည်။

၂၈ ဒဂုန်တာရာ

“မာလက်ကလေးတွေ မအေးတော့ဘူးနော်”

ကျွန်မကခေါင်းကိုအသာငြိမ့်ရ၏။

ကိုတင်သိန်းကလက်ကို ဆုပ်ထားရာမှ မလွတ်သေး

ပဲ “မာနေကောင်းတယ်နော်၊ နေ့လည်ကပရိသတ်ကများတော့
ငြီးစိစိကျန်နေမှာပေါ့၊ အခုမှပေါ့မသွားဘူးလား၊ မောင်ဖြင့်ခုမှ
ဘဲ လွတ်လပ်တော့တယ်”

ကျွန်မမှာကား လွတ်လပ်ရေး ကုန်ဆုံးတော့မည်ဟု
တွက်ထား၏။ သည်ညကစပြီး မောင့်အလိုလိုက်ရတော့မယ်။
မောင့်စကားနားထောင်ရတော့မယ်။ မောင့်အကြိုက် နေရတော့
မယ်။ ကျွန်မစိတ်တွေကို မောင့်ဘက်အကုန်ပုံအပ်ရတော့မယ်။

ကိုတင်သိန်းမှာ ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းက

“မာလက်ကလေးတွေက သိပ်ပျော့ပြောင်းတယ်၊ နူးညံ့
တယ်နော်၊သေးသေးသွယ်သွယ်ကလေးနဲ့၊ ဒါပေမယ့် နည်းနည်း
အေးသေးတယ်နော်၊ မောင့်လက်ကကော ဘယ်နဲ့လဲပူရဲ့လား”

ကျွန်မအဖို့မှာရုန်းကန်ဖို့အကြောင်းမရှိ၊ မေးသမျှသာ
ဖြေရပေမည်။ ကိုတင်သိန်းမှာ အရေးမကြီးသည့် သေးသေး
ဖွဲ့ဖွဲ့တွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေပြန်ပါပြီ။ ဝတ္ထုအပေါ်စားထဲ
ကနဲ့ သိပ်တူတာပဲ။

“မာလက်တွေမအေးပါဘူး”

“နေ့လယ်လောက်ကတော့ မအေးပါဘူး၊

မာက ရှက်တတ်သလားဟင်”

ယွန်းရွှေအိမ်

ကျွန်မမှာ ကိုတင်သိန်းကို ပြန်၍ကြည့်နေ၏။ ရှက်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ယောက်ျားတွေမှာဇွတ်လုပ်သည့်အကျင့်ရှိသလားမပြောတတ်၊ နောက်ပြီး ယောက်ျားတွေမှာ အကြမ်းထည်အရိုင်းထည်နိုင်သည်ဟု ကျွန်မတော့ထင်၏။ ကိုတင်သိန်းမှာ ယေဘုယျယောက်ျားထဲက ဖြစ်သလားမပြောတတ်။ အခြားယောက်ျားတွေကော သည်လိုပဲလား၊ ကျွန်မမှာ သည်ရောက်လျှင် တုန်လှုပ်လာတတ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့မှာ ကြွက်ကိုင်းရှိ ဝင်းနှင့်ခြံနှင့် တိုက်ကလေးတွင် အေးအေးသာသာနေနိုင်လေသည်။ ကိုတင်သိန်းမှာဝင်ငွေကောင်းသူဖြစ်၏။ ကျွန်မမိဘတွေကလည်းသဘောတူ၏။ ယောက်ျားဝင်ငွေဆိုတာ မိန်းမအားကိုးရာပဲလား။

ကျွန်မမှာ ယခုမှ အားကိုးရမှန်း သိမြင်စဉ်းစားရမှန်း သိလာသည်။

“လာပါဓာရာ”

ကျွန်မကို ကုတင်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်နေ၏။

အပြင်ဘက်တွင်ကားအမှောင်ရှိ၏။ သို့သော် ကောင်းကင်၏ စိန်ကြယ်ပွင့်တွေက တပြုံကြီး ကြဲမြူး၍နေကြ၏။ ကြယ်တွေမှာ တဖိတ်ဖိတ်လက်နေကြ၏။ အဆောက်အအုံအလိုက် အားရှိန်နှင့် လက်နေကြသည်ဟု မှတ်ထင်ရ၏။

မှန်ပြတင်းမှာ ကြယ်ရိပ်တွေထင်နေသည်။

ကျွန်မမှာ ရင်ခုန်နေစဉ် ကိုတင်သိန်းက လာ၍ပွေ့

၃၀ ဒဂုန်တရား

ခေါ်သည်။

“ဟင့်အင်း: ဟင့်အင်း:”

ငြင်းဆန်နေသေး၏။ သို့သော်အားကမရှိ။ အပြင်ရုပ်
အားကမရှိရုံတင်မဟုတ် ငြင်းဆန်ရန်အကြောင်းကလည်း မရှိ။
မိဘသဘောတူ ကျွန်မကလည်းသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးပြီ။

“လာပါမာရဲ့”

ကျွန်မကို ကိုတင်သိန်းက ဖက်ထားပေပြီ။ ရင်ခုန်
လွန်းသဖြင့် တမေ့တမော ဖြစ်လာလေပြီ။

စားပွဲရှိ မီးအိမ်ကလေးမှာမှိန်သွားလေပြီ။ ချယ်ရီပွင့်
နီရိပ်လည်းကွယ်လေပြီ။ နံ့သာရောင်တို့သည် မှုန်ဝါးသွား
လေပြီ။ ကိုတင်သိန်းက ကျွန်မကို မိုး၍နေ၏။

“မောင့်ကို မချစ်ဘူးလားဟင်”

သည်အသံသာ ကျွန်မနားထဲတွင် ထပ်ကာထပ်ကာ
ကြားနေရသည်။

“မောင်လို့ခေါ်ပါကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မာက ဘာဖြစ်လို့ မောင်လို့မခေါ်တာလဲ”

“ခေါ်သားပဲ”

“မခေါ်ပါဘူး”

ကျွန်မမှာ မောင့်အလိုကို လိုက်လျောရပါ၏။

(၅)

အပြင်ဘက်မှ လေတိုက်သံ သစ်ရွက်ကြွေလွင့်သံများ
ကိုပင် မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်လာပြီ။ မောင့်မှာ ကျွန်မ
လက်ကို ဖြေလျော့လျော့ဆုပ်ထားရင်းက နောက်လွှတ်လိုက်
ပါသည်။

ကျွန်မမှာ မောင်၏မယားမြောက်ခဲ့ပါပြီ။ နောက်မေ့
သွားပါသည်။

သတိရလာသောအခါ ကျေးငှက်ကလေးတို့၏ အော်
မြည်သံကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ မျက်တောင်များလေးနေ၍
မနည်းဖွင့်ရပါသည်။ ကျွန်မမှာ မသိတဝက် သိတဝက်နှင့်
မျက်လုံးကိုလှုပ်ရာ၊ အနီရောင်လက်လက်ကို မြင်ရပါ၏။

မှန်ပြုတင်းဝယ် သန္တာရောင်ထွန်းနေ၏။ အရုဏ်
ကြယ်ရိပ်တို့မှာ ဝိုးတဝါးပေါ်နေ၏။ ကြယ်ပွင့်ဖြူဖြူတို့သည်
အိပ်ခန်းသို့ ညွတ်ကိုင်းမိုးရှက်နေသော စိန်ပန်းပင်အခက်ပေါ်

ယူနိုးရွှေအိမ်

၃၂ ဒဂုန်တရား

ဝယ်တွဲလွဲခို၍နေကြသည်။ လက်လက် လက်လက်နှင့် ပြက်
နေသည်မှာ တုန်လှုပ်နေသည့်ဟန်။

ကျွန်မမှာ ကိုယ်လက်တွေလေးပင်၍နေ၏။ နာကျင်
ကာပန်းယဲ့ယဲ့ဖြစ်နေသည်။ ဤဝေဒနာနှင့်အတူမောင်၏မယား
ဖြစ်သည့်အသိမှာ တင်းကြပ်၍လာသည်။ ယောက်ျားတွေသုံး
တတ်သော စံပယ်နံ့ခေါင်းလိမ်းဆီလူးနံ့နှင့် ချွေးနံ့မှာရော၍
ထွက်လာသည်။ “မောင်” ဆိုသောအသိမှာ မေ့၍မရ။ ဖျက်၍
မရ။ အင်မတန်ကြီးကျယ်လှသည်။ ထင်ရှားလေးနက်လှသည်။

ကျွန်မမှာ မောင်၏တိုင်းပြည်ကလေးတွင် နေရတော့
မည်။ မောင်၏လူဂုဏ်တန် လောကကလေးတွင် ပျော်မွေ့
ကူးလူးနေရမည်။ မောင်ယုံတာကို လိုက်၍ယုံရမည်။ မောင်
မုန်းတာကို အတင်းမုန်းဖို့ရာရှိသည်။ မောင်သာလျှင် ကျွန်မ
၏စိတ်၊ မောင်သာလျှင်ကျွန်မ၏ကိုယ်၊ မောင်သာလျှင်ကျွန်မ
၏ကမ္ဘာ၊ မောင်သာလျှင် ကျွန်မ၏ဘဝ။

“မာ မောင့်ကိုချစ်ရဲ့လား”

ဤအသံမှာ ပဲ့တင်ထပ်၍နေသေးသည်။

တစ်ညလွန်မြောက်သည့်အခါ၌ကား အိမ်ထောင်သူ
ဘဝ အကြင်လင်မယားဘဝသို့ ကူးခဲ့ရလေပြီ။

ကျွန်မမှာ ရင်ထဲကခုန်လာ၏။ မောင့်ကိုချစ်ရဲ့လား။
ဤမေးခွန်းသည် ရောက်လာရန်အကြောင်းမရှိ။ ကျွန်မသည်
မောင်၏ဇနီးသည်ဖြစ်နေပေပြီ။ ဘေးတွင်အိပ်နေသော မောင်

ယွန်းရွှေအိမ်

၏ကိုယ်နံ့မှာ စူးရှ၍လာ၏။ ညကမောင်၏ ကလေးဆန်သော သိမ်ဖျင်းသော မေးခွန်းများကို ကျွန်မခွင့်လွှတ်ရမည်လား။ မောင်လုပ်သမျှကို ကျွန်မသဘောတူရတော့မည်လား။

ကျွန်မသည် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဖြစ်လာသည်။

မောင်၏ထားရာမှာ ကျွန်မနေနိုင်ပါမည်လား။ မောင်၏အတွေးအခေါ်မှာ ကျွန်မနှစ်မြုပ်နေနိုင်ပါမည်လား။

ကျေးဇူးကလေးတို့၏ တေးသီကျုံးသံသည် နီး၍နီး၍လာသည်။ ပြုတင်းတွင် ထိုးရိုက်နေသော သန္တာရောင်သည် တလဲ့လဲ့ဖြစ်လာပြီ။ မှန်ရိပ်ဝယ် ကြယ်ပွင့်များ ရုတ်သိမ်းသွားကြလေပြီ။ အိပ်ခန်း၏ သဏ္ဍာန်သည် ပီသစွာ ပြုလာလေပြီ။

ကျွန်မသူငယ်ချင်း မော်လီတို့၊ သန်းသန်းတို့ တင်တင်အေးတို့ လာလည်ကာ ပြောင်ကြဲ နောက်ကြတော့မည်။ ကိုတင်သိန်း၏ မယားဟူသော ကမ္မည်းကို ထိုးနှံကြတော့မည်။ ကျွန်မ ကိုတင်သိန်းရဲ့မယားဖြစ်နေပြီ။

ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာ၏။ တဒင်္ဂီတွင် အတိတ်တို့သည် ပြေးဝင်လာကြသည်။ သူ၏ရုပ်ပုံလွှာသည် နေရာ အနှံ့အပြားတို့က ပေါ်လာကုန်သည်။ ပြုတင်းရိပ် နီကျင့်ကျင့်မှန်သားပေါ်မှာ... ခြင်ထောင်အနားပေါ်မှာ။

သူ သူ၊ ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်း ပန်းချီဆရာကိုအုံးကြည်။

ယူနိုးရွှေအိမ်

(၆)

ကျွန်မကိုအုံးကြည်ကို မြန်မာပြည်လုံးဆိုင်ရာ ပန်းချီ ပြပွဲ မဏ္ဍပ်ထဲတွင် စတင်တွေ့သည်။

သူ့နာမည်ကိုတော့ ကြားဘူးသည်မှာ ကြာပေပြီ။ “ပွင့်ဦး” မဂ္ဂဇင်းတွင် ကဗျာများကို ရုပ်ပုံဆွဲလေ့ရှိသည်။ ကဗျာစာအုပ်များ၊ ဝတ္ထုစာအုပ်များတွင်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ အဖုံးဆွဲလေ့ရှိသည်။ အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင်ကျွန်မမှာကာလပေါ် ဝတ္ထုများတွင် ရေးဆွဲသည့်ပန်းချီကို သိပ်မလေးစားပါ။ ရောင်းတန်းပန်းချီမျှသာဖြစ်သည်ဟု သဘောရသည်။

ကိုအုံးကြည်ကိုလည်း အထင်မကြီးပါ။ သို့သော် ကဗျာများကို ခြယ်ရေးသည့်ပုံကလေးများကိုကား နှစ်သက်ပါ ၏။ တစ်ခါက ကဗျာဆရာမ သဇင်မေ၏ ကဗျာကိုချယ်ရေး ထားသည့် ကိုအုံးကြည်၏ပုံကို စွဲလန်းမိသည်။

ကဗျာကို ကျွန်မဖတ်ရသည့်အခါ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး

ယွန်းရွှေအိမ်

၃၆ ဒဂုန်တရား

ကောက်မိသည်။ ကိုအုံးကြည်က ခြယ်ရေးဖော်ပြထားသော အဓိပ္ပာယ်ကတစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ သို့သော်အရင်းခံသဘောက မူကား မလွတ်ပါ။ သူက ကဗျာကိုဖော်ပြပုံမှာ တစ်မျိုး အဓိပ္ပာယ်ရ၍ ကျွန်မနှစ်သက်ပါသည်။

မော်လီက ပန်းချီကားများချိတ်ဆွဲထားသော မဏ္ဍပ်ထဲ ရှိ ဝါးတန်းကလေးကိုမှီယင်း ...

“မာရေ ...ဒီရှမ်းပြည်က စမ်းချောင်းလေးနဲ့ တံတား လေးပုံက မကောင်းဘူးလား ...”

ကျွန်မက သူနှင့် ခပ်စွေစွေရှိ ဦးဘဇော်၏ ရာမ ဇာတ်ပုံကလေးများကို ကြည့်နေယင်းက မော်လီထံသွားရ၏။

“နာမည်က ဘယ်လိုပေးထားလဲ”

“ကမ္ဘောဇတဲ့”

“နာမည်ကလေးက ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေ မယ့်ကွာ ပုံကားက ကမ္ဘောဇလို့ နာမည်တတ်လောက်အောင် ရှမ်းပြည်ရဲ့ ကြန်အင်လက္ခဏာတွေ သိပ်မပါပါဘူးကွာ။ စမ်း ချောင်းဆိုတာလဲ ရှမ်းပြည်မှာမှမဟုတ်ဘူး။ ရှိကြတာပဲ။ စမ်း ချောင်းလေးဟာ ကွေ့ပတ်ပြီး စီးဆင်းသွားပုံက ပေါ်တယ်။ တံတားကလဲ ခနော်နီခနော်နဲ့နဲ့၊ တောရဲ့သရုပ်ပေါ်ပါရဲ့။

“စမ်းချောင်းဘေးက ပန်းပွင့်တွေကြည့်စမ်းပါဦး” ဟု မော်လီက မေးငေါ့ပြ၏။

“အေး ...ဒါဘာဖြစ်သလဲ။ ရေခဲပန်းတွေပဲ၊ ရှမ်းပြည်

ယွန်းရွှေအိမ်

ရဲ့သဘောကိုမဖော်ပြပါဘူး” ဟု ကျွန်မက အကြောင်းပြသည်။

“ရှမ်းပြည်ကိုသွားလည်ယင်းရေးတဲ့ပုံလေးလို့ဆိုတာပဲ”

“မာဆိုချင်တာက နာမည်ဟာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်မှာ သိပ်တာသွားတယ်။ နာမည်မပါဘဲနဲ့လဲပန်းချီကားဟာမပြည့်စုံဘူး၊ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဟာကဗျာခေါင်းစဉ်မပါဘဲနဲ့မပြည့်စုံသလိုပဲ။ သူကနာမည်ပေးမကောင်းဘူး။ ရှမ်းပြည်ရဲ့ အရေးကြီးထင်ရှားတဲ့သဘောမပြဘဲနဲ့ ကမ္ဘောဇလို့ ပေးထားတာကို”

မော်လီကရယ်မောနေသည်။ ကျွန်မကလည်း ပြန်၍ ရယ်မောမိသည်။

ပန်းချီပြပွဲမဏ္ဍပ်ထောင့်ဖက်သို့ ရောက်လာကြသည်။ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ထားသော လူတစ်စု စကားပြောနေကြသည်။ ပြပွဲဆိုင်ရာ ကော်မတီလူကြီးများနှင့် တူသည်။

ကျွန်မတို့သည် ထိုစားပွဲရှေ့နားရှိ ပန်းချီကားများဆီသို့ ရောက်သွားကြပြန်သည်။ ကိုအုံးကြည်၏ ပုံ ၃-၄ ကားချိတ်ဆွဲပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ “ငွေလရောင်” ဟု စာတမ်းထိုးထားသောပုံကားမှာ တကယ့်ကို ငွေလရောင်ယှက်ဖြာကျနေသည့် အတွေ့ကိုခံစားမိပါသည်။ အရောင်များများမပါ။ မီးခိုးရောင်သည်ပုံကားချပ်ကို လွှမ်းမိုးကာ၊ အဖြူနှင့် အစိမ်းပုတ်သည် သန်းနေသည်။

မော်လီက စိုက်ကြည့်ကာ “တကယ့်ကိုလသာနေသလို

ယူနိုးရွှေအိမ်

၃၈ ဒဂုန်တကရာ

ပဲနော် ...မာရေ၊ အုန်းခက်ကလေးတွေမှာ လရောင်ထိုးကျလို့ အမှောင်တစ်ဝက်၊ အလင်းတစ်ဝက်ကျနေပုံက သိပ်သဘာဝကျတာပဲ။ ရေစပ်က ပိန်းပင်တွေပေါက်နေတာ နောက်ဘေးမှာ လရောင်လက်နေတာက သိပ်တူတာပဲနော်”

ကျွန်မက ဝါးတန်းကလေးကိုမှီရင်း “ဟုတ်တယ် မော်လီ၊ ရေဟာရေနဲ့တူဘို့ အရေးကြီးတယ်။ ရေဆိုတာက သစ်သားလို သံထုကြီးလို အမာကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ စီးဆင်းနေတဲ့သဘောလဲသက်ဝင်ရမယ်။ လှုပ်ရှားနေရမယ်။ ရေကလေးက လရောင်မှာ လက်နေပုံဟာ တစ်ခါထဲကို ရေကိုမြင်လိုက်ရသလို ကြည်နူးစရာကောင်းတာပဲ”

မော်လီက တစ်ဘက်သို့ကြည့်ပြီး ဝေဖန်ပြော၏။

“ဟေ့ ဟိုနားကမင်းသမီးလေးသလွန်မှာ ထိုင်နေတာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အောက်နားက ခေါင်းစဉ်စာတမ်းကို ဖတ်ကြည့်ပါလား” ဟု သူမကလှမ်းပြောလိုက်၏။

“မမြင်ရဘူး။ ရေးတော့ရေးထားတာပဲ။ ဖတ်လို့မရဘူး” မော်လီသည် ဝါးတန်းမှ ကုန်းကာစာဖတ်ဖို့ကြိုးစားနေသည်။ သို့သော်မမြင်ရပေ။

ခပ်ပိန်ပိန် ဖြူဖြူယောက်ျားတစ်ဦးသည် စားပွဲမှ လျှောက်လာကာ ကျွန်မတို့နားကပ်၍ “ပြပွဲအစီအစဉ်တွေရှိပါတယ်” အဲဒီမှာပုံရဲ့အမည်နှိပ်ထားပါတယ်” ဟု ဆိုကာအစီအစဉ်

ယွန်းရွှေအိမ်

အညွန့်စာအုပ်ကို လှမ်းပေးပါသည်။
ထိုသူမှာ ပန်းချီဆရာကိုအုံးကြည်ဖြစ်၍နေပါသည်။
နောက် သူနှင့်ကျွန်မတို့ အသိဖြစ်သွားကြ၏။

(၇)

သရက်ပင်ရိပ်သည်ဟိုဘက်ယိမ်း သည်ဘက်ယိမ်းနှင့်
ယိမ်းထိုးနေသည်။ မြေပြင်သည် နေပြောက်ထိုးထားသဖြင့်
အကွက်အကွက်ဖြစ်ကာ မျက်စိကိုလည်း ကြိမ်းစေလေသည်။

ကိုအုံးကြည်မှာ သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကြီးကို ရှေ့သို့ငိုက်
ဆောင်းကာ ပန်းချီဆွဲနေသည်။

“နေရိပ်ကောင်းကောင်းကိုမရှိဘူး၊ သစ်ပင်ရိပ်ပေမယ့်
နေရောင်က လက်နေတယ်” ဟု ကိုအုံးကြည်ညည်းနေ၏။

ကျွန်မက သူ၏ဆေးဘူးကလေးတစ်ခုကို ကိုင်တွယ်
ကာ ဆေးစွန်းကလေးကို တို့ကြည့်နေ၏။ ကျွန်မလက်တွင်
အနီရောင်ကလေးစက်လာ၏။

“သည်လိုရှုခင်းကို ရေးချင်တာကြာပြီ။ ခက်တာက
ပန်းချီပညာမှာ ဖြတ်လမ်းမရှိဘူး။ လူတိုင်းတော့သည်လိုတော
တောင်ရေပြင် သစ်ပင်ပန်းပင် လရောင် နေရောင်ကြယ်ရောင်
တွေကိုမြင်ဖူးကြတာပဲ။ သဘာဝသယံဇာတရဲ့ အလှအပမှာ

ယွန်းရွှေအိမ်

၄၂ ဒဂုန်တရား

ကြည်နူးဖူးကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့်အဲသည်မြင်ကွင်းကို ပိတ်ကားပေါ်မှာ တင်ပြခြယ်ရေးဖော်သတဲ့အခါ တူဖို့အရေးကြီးတယ်။ သရုပ်သဏ္ဍာန်ပေါ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ကျွန်မမှာ အင်းလျားကန်ဘက်သို့ငေး၍နေမိသည်။

လှိုင်းလုံးကလေးတွေမှာ ကမ်းစပ်သို့ တဖြတ်ဖြတ် ပြေးရိုက်နေကြသည်။ နေရောင်က ရေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျနေရာ၊ တဖြတ်ဖြတ်လှုပ်ရှားသော လှိုင်းများသည် ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်ကာ ဟပ်ရိုက်နေသည်။ မြေပြင်မှာ လက်လက် လက်လက်နှင့် တောက်ပနေသည်။ အပေါ်မှာ ဝန်းယှက်ဖြာကျနေသော သစ်ပင်ရိပ်ပြောက်မှာလည်း လေတိုက်တိုင်းလှုပ်ရှားနေသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်စိကြိမ်းစပ်လှသည်။

ကိုအုံးကြည်သည် ဦးထုပ်ကို အောက်သို့ပို၍ ငိုက်အောင်ဆွဲချပြန်သည်။

“မာတော့ ကာလပေါ်မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတွေက ပန်းချီကို အယုံအကြည်မရှိပါဘူး” ဟု ကျွန်မကဆို၏။

“ကျွန်တော်လဲအယုံအကြည်မရှိပါဘူး။ ဒါက ရောင်းတန်းကုန်သည်သဘောပဲ။ အနုပညာစစ်စစ်မှမဟုတ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် မြန်မာပြည်မှာက ပန်းချီပြတိုက်တို့၊ ပန်းချီပြခန်းတို့က မရှိဘူး။ ခက်တာပေါ့။ လူတွေနဲ့ဆက်သွယ်ရာမှာ ဒီမဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေပဲရှိတာပဲ။ သည်တော့ သည်အထဲကမှ ပေါက်ဖွား

ယွန်းရွှေအိမ်

လာကြတာပဲ။ အခုခေတ်မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေကပုံကားတွေဆိုရင် ဟိုးရှေးဦးဘလုံတို့ခေတ်ကဆင်းသက်လာတဲ့ပန်းချီပဲ။ ဆန်းသစ် တာမရှိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထပ်နေပြီ”

ကိုအုံးကြည်မှာ စုတ်တံကို တံတွေးနှင့်ဆွတ်ရင်း တ ဆတ်ဆတ်နှင့်တို့၍နေသည်။ သူရေးဆွဲနေသည်မှာ စိတ်ဝင် စားစရာကောင်းသည်။

ကန်လယ်မှ သီချင်းသံတစ်ခု ပျံ့လွင့်လာသည်။ လှေ ကလေးတစ်စင်းသည် ကျွန်းဆွယ်မှကွေ့ကာ ကျွန်မတို့ဘက် ဆီသို့လှော်လာကြသည်။

မဲဇာတောင်ခြေ

စီးထွေထွေ

ရစ်သန်းသီတာရေ....

ပန်းမြိုင်ဗွေမှာလေ....

ဆန်းထွေသည်က....

ရွှေပြည်တော်နန်းဆီသို့တ....

နေ့လယ်လှေကလေးနှင့် အင်းလျားကန်တွင် အပျော် လျှောက်ကြူးသော ကာလသားတစ်သိုက်နှင့်တူသည်။

“ဘယ်အချိန်ထိ ရှင်ရေးမှာလဲ”

“ညနေစောင်းအထိစောင့်ရေးမှာပဲ။ နေလဲနဲနဲညိုလာရင် တိမ်ရောင်တွေကလဲ အတော်ပြောင်းလဲလာမယ်။ ရေပြင်ဟာ အခုဆိုရင် သိပ်ပြီးတောက်ပနေတယ်။ ရေရောင် နေရောင်ဟပ်

ယူနိုးရွှေအိမ်

၄၄ ဒဂုန်တရား

တဲ့ သစ်ပင်ကမ်းစပ်ဟာလဲ လင်းနေတာပဲ။ နေညိုလာတော့ အမှောင်ရိပ်တွေသန်းလာလိမ့်မယ်။ အဲသည်တော့မှအရောင်က လဲခပ်မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အစိမ်းပုတ်ရောင်ဟာ ရှုခင်း တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းလာလိမ့်မယ်။ အဲဒါကိုရေးချင်နေတာ”

ကိုအုံးကြည်မှာ ဆန်းသစ်သည့် ဟန်ပန်များကို လိုချင်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့တတွေ အပြင်ကိုထွက်နိုင်လေ၊ ကားကောင်းထွက်လေပဲ။ ဒါမှလဲ ရေးစရာအကြောင်းအရာကရှိတယ်။ စိတ်ကူးချည်းသက်သက်ဟာ တော်တော်ရင့်သန်ဖို့ ခက်တယ်။ မရင့်သန်ပဲနဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ မှန်းဆွဲလို့သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပီကာဆို စတဲ့ ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီဆရာကြီးတွေလဲ ပထမပုံတွေအများကြီးရေးကျင့်လာခဲ့ပြီးမှ ခုလိုကမ္ဘာကျော်ကြီး ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာ စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်တီးနိုင်လာတာပဲ”

ကျွန်မမှာ သူပြောပြသော အနုပညာပန်းချီအကြောင်း နားထောင်၍နေရပါ၏။

(၈)

ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် လေကလေးမှာ ညှင်းညှင်းညံ့ညံ့ တိုက်ခတ်နေသည်။

ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ရေပြင်မှ ထိုးရိုက်သောနေရောင် သည် ကမ်းစပ်ဖက်သို့လက်ကာတောက်နေ၏။ နေပြောက်ထိုး ထားသော သရက်ပင်ရိပ်မှာ လှုပ်ရှားနေ၏။

ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် လှေကလေးများသည် ကန်လယ် တွင် ရွေ့လျားနေကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တယော၊ ဘင်ဂျီနှင့် တေးသံများပေါ်ထွက်လာကြ၏။

ကိုအုံးကြည်မှာ သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကြီးကို အောက်သို့ နိမ့်ချကာ ဆေးခွက်နှင့်စုတ်တန်ကို တို့ကာခြယ်ရေးနေ၏။ ကျွန်မမှာ သူ့အပါးမှ ထိုင်ကာကြည့်နေ၏။

ကျွန်မသည်အိမ်မှယူလာသော လက်ဖက်ရည်ဘူးနှင့် ပေါင်မုန့်အသားညှပ်များကို ခင်း၍နေ၏။

ယုန်းရွှေအိမ်

၄၆ ဒဂုန်တရား

“လက်ဖက်ရည်လာသောက်အုံးရှင့်”
သူသည်တံတွေးနှင့် စုတ်တံကို တစ်ချက်တို့ကာရေး
နေ၏။

“ခဏလေးနော် လက်ပါနေတုံးမို့ပါ”
သူသည်အင်းလျားကန်စောင်းတွင် ပုံတွေအတော်ခြယ်
ရေးပြီးခဲ့ပြီ။ ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်ရှိ ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကြဲကာနေ
သော သရက်ရွက်နီနီဝါဝါများ၊ ကမ်းစပ်မှလှုပ်ရွှနေသောလှိုင်း
လုံးများ၊ အရိပ်ရှည်များထိုးကျနေသောအကွေ့၊ နေရီရီတွင်
မှောင်မှိုင်းစပြုနေသည့် အဝေးရှိရေပြင်ကျယ်၊ ကောင်းကင်နှင့်
ရေပြင်ဆက်စပ်နေသည့် မြင်ကွင်း။

“လာပါရှင့် လက်ဖက်ရည်တွေငဲ့ထားပြီးပြီ”

“ခဏလေးနော်”

သူသည် ဆေးခွက်မှ မြစိမ်းရောင်ဆေးကို တစ်ချက်
တို့ကာအပေါ်မှလိုက်၍တို့နေပြန်၏။ တို့ပြီးတစ်ဖန် ကိုယ်ကို
နောက်သို့ညွတ်ကာ ပုံကားချပ်ကို ငေးကြည့်နေပြန်ပါ၏။

“လာရှင့် မာအကုန်သောက်ပစ်လိုက်တော့မယ်”

“ခဏလေး” ဟုပြောကာ ရယ်မောပြီး စုတ်တံနှင့်
တစ်ချက်နှစ်ချက်ထပ်တို့ပြီးမှ ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။
ပြီးနောက် စုတ်တံကို ကြွေခွက်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်လေသည်။

“ရေးလို့ကောင်းနေတုန်းမို့ပါ။ ပန်းချီဆရာဆိုတာ ပုံ

ကားတွေအမျိုးမျိုး၊ အကြိမ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရေးပြီးဖို့ လိုတယ်။ ဒါမှအခြေခံရတယ်။ မြက်ခင်းကို ကိုယ့်ဟန်နဲ့ပြန်ဖော်ပြတဲ့အခါ သရုပ်ပေါ်တယ်။ နေပါအုံး ပေါင်မုန့်ထဲကဘာလဲ ခရမ်းချဉ်သီးလား၊ ဆိတ်သားလား၊ အရင်တစ်ခါလိုသခွားသီး တော့မလုပ်နဲ့နော်”

သူသည် ရယ်မော၍နေပြန်သည်။ ပန်းကန်ထဲမှ မုန့်တစ်ချပ်ကို ကောက်ယူကာစားလိုက်သည်။

“ရှင်သခွားသီးမ ကြိုက်ဖူးလား”

“သခွားသီးသက်သက်တော့ကြိုက်သားပဲ။ ပေါင်မုန့်နဲ့ ရောတော့စားလို့ကိုမရဘူး။ အခုဆိတ်သားနှင့်ဟာကောင်းတယ်”

သူသည်ပြောသင်း နောက်ထပ်တစ်ချပ်ကို နှိုက်ပြန်သည်။

“ဟိုတစ်နေ့ကရေးတဲ့အစိမ်းရောင်ကားကြီးဟာ ကောင်းတယ်။ ညနေစောင်းသဘောဟာ တစ်ခါထဲ မျက်စိထဲလာဝင်တာဘဲ။ သည့်ပြင်ပန်းချီဆရာတွေရေးတဲ့ တောတောင်ရှုခင်းကားတွေလို အရောင်တွေမများဘူးဟုတ်လား။ တစ်ကားလုံးမှ အနက်ရယ်၊ အစိမ်းရယ်၊ ဒါဘဲပါတယ်မဟုတ်လား။ နော်...နော်”

“အဖြူစက်ကလေးတွေပက်ထားပါသေးတယ်” ဟု သူကပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် ဝင်ထောက်လိုက်၏။

“သည်အထဲမှာ အစိမ်းရောင်ကဝင်ပြီး သန်းနေတာက သိပ်ပြီးပေါ်တယ်လေ။ သစ်ပင်တွေကလဲစိမ်း၊ ရေပြင်ကလဲ

ယူနိုးရွှေအိမ်

၄၈ ဒဂုန်တကရာ

အစိမ်း၊ ကမ်းပေါ်က မြက်ခင်းတွေကလဲ အစိမ်းမဟုတ်လား။
အဲသည်အစိမ်းကများနေတယ်။ နေရောင်လျော့လာတော့ အဲ
သည် အစိမ်းတွေအားလုံးဟာ ညိုမှိုင်းလာတာပေါ့။ အဲဒါ အမည်
တယ်လိုပေးထားသလဲဟင် ...”

“ညိုညိုလိုပေးထားတယ်”

ကျွန်မက အင်းလျားကန်ဘက်သို့ ငေးရင်းနာမည်ကို
တွေးနေ၏။ “ညိုညိုဆိုတော့ မာကမကြိုက်ဘူးလား” ဟု ကို
အုံးကြည်က ပလုပ်ပလောင်းနှင့်မေး၏။

“နာမည်က ရိုးသလားလို့ပါ”

ကျွန်မက သူ့ကို မကြည့်ပဲဖြေသည်။

“အဓိပ္ပာယ်တိကျဖို့က အရေးကြီးတယ်။ ညိုတယ်ဆို
တဲ့စကားက မြန်မာမှာ အစိမ်းပုတ်ဘက်ကိုလှပြီးမှိုင်းရင့်တဲ့အ
ရောင်ပဲ။ သည်လိုစိမ်းညိုညိုရစ်သန်းတဲ့အခြေအနေကို ညိုညို
လိုပေးထားတာဟာတိကျမှန်ကန်တယ်။ လှလဲလှတယ်။ ပုံကား
ချပ်တစ်ခုလုံးရဲ့အမြင်ကိုပေါ်လွင်ထင်ရှားစေတယ်လို့ထင်တယ်”

ကျွန်မမှာ သူပြောသည်ကို နားလည်လာပါ၏။ ပန်း
ချီဆရာဆိုသည်မှာ ကဗျာဆရာလည်းဖြစ်ပေသည်။ အနုပညာ
မှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တစ်သဘောတည်းပင်ဖြစ်သည်။ ဖော်ပြ
သည့်ဘာသာစကားခြင်းသာ ကွာခြားသည်။ ကဗျာဆရာက
စကားလုံးကာရန်ဖြင့် ပြောပြရင့်ကျူးသည်။ ပန်းချီဆရာက
ဆေးရောင်မှင်သားဖြင့် ခြယ်သသည်။

ယွန်းရွှေအိမ်

“မြဝတီမင်းကြီးရေးတဲ့ အောင်မြေသာစံ ပတ်ပျိုးမှာ ရေညိုညို၊ ဒိုးလျှိုငယ်စီးပါလို့ ခရီးသာသာလမ်းမှာလ ရွှေထဲ ရွှေမြစ်ညာလို့ ရေးစပ်ထားတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်မသည် “မှန်ကန်ခြင်းသည် အလှ” ဆိုသော အနက်ကိုနားလည်လာပါသည်။ ကိုအုံးကြည်မှာ တကယ့် အနုပညာသည်ဖြစ်ပေသည်။ အသေးစိတ်တို့၌လည်း စုံစေ့ အောင်လိုက်ကာ ထိုအသေးစိတ်များကိုခြုံသော ပေါင်းရုံးမှု၌ လည်း တော်သည်။

“တကယ်လို့ မြဝတီမင်းကြီးရဲ့ စကားလုံးအတိုင်း ရေညိုညိုလို့ ပေးလိုက်ရင်လဲ ရတော့ရမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ရေဆိုတဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းကိုပဲ အနက်ဆောင်လိမ့်မယ်။ အနက် ဟာ နယ်ကျဉ်းနေလိမ့်မယ်။ ခုလိုညိုညိုလို့ ပေးလိုက်တော့ ရှုခင်းတစ်ရပ်လုံးမှာ စိမ်းညိုညိုရစ်သန်းနေတဲ့ သဘောလဲပါပြီး ပန်းချီရေးသူက ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ဘာကိုအသားပေးပြီး ရေး တယ်ဆိုတာလဲ ခံစားသူကသိနိုင်တယ်။ အဲသည်ပန်းချီကား ခံစားသူရဲ့ စိတ်ထဲမှာ စိမ်းညိုညိုရစ်သန်းနေတဲ့ အာရုံကိုထိ တွေ့လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်....”

ကျွန်မမှာသူပြောပြသည်ကိုနားထောင်ရင်း အနုပညာ နှင့် လူထုဆက်သွယ်ရေးကို ဆက်စပ်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ကိုအုံးကြည်မှာမူကား၊ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်

ယူနီးရှေ့အိမ်

၅၀ ဒဂုန်တရား

မော့လိုက်ရင်း ကန်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ သူသည် စိုက်
မိစိုက်ရာ ငေးကြည့်နေတတ်သည်။

အနုပညာရပ်များကို ခံစားနိုင်ရန်အတွက် လူထုတွင်
အချိန်အားရှိဖို့လိုသည်။ လူထုဖြစ်သော လယ်သမား၊ အလုပ်
သမား၊ စာရေးစာချီတို့မှာ ဝမ်းစာအတွက် အချိန်အားမရှိ
အောင် လုပ်အားကို ထုတ်နေကြရသည်။ ပန်းချီအနုပညာ
စသည်တို့သည် လူအများအတွက် ရည်ညွှန်းသင့်ပေသည်။

အင်းလျားကန်ဘက် လှေပေါ်မှ တေးသံသည် ကျွန်း
ဆွယ်ဘက်သို့ ပြန့်လွင့်လာပြန်လေသည်။

ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် နေပြောက်များထိုးကျနေသည်။ မြေ
ပေါ်တွင် ကြွေကျနေသော သရက်ရွက်ရော်များသည် လိုက်
တမ်းပြေးတမ်းကစားမြူးတူးနေကြသည်။ လှိုင်းလုံးလေးများ
သည် တဖြတ်ဖြတ်နှင့် ကမ်းစပ်သို့ လာရိုက်နေကြသည်။ လေမှာ
ခါတိုင်းထက်ခုန်ကြွနေသည်။

ကျွန်မကမုန့်ပန်းကန်ကို သူ့ဖက်သို့ ကမ်းလိုက်သည်။

“သည်တစ်ခါဘယ်နဲ့လဲဗျ” ဟု ပြောကာ ကိုအုံးကြည်
သည်ပြုံးနေ၏။ လက်တစ်ဘက်ကမူ စုတ်တံကို ကိုင်ထား
သေးသည်။

“စုတ်တံကြီးများ ချထားပါဦးရှင်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မေ့နေတယ်”

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး ရယ်မောကြသည်။

ယွန်းရွှေအိမ်

“အနုပညာသည် အနုပညာအတွက် သက်သက်ဆိုတဲ့ ဝါဒကိုတော့ကျုပ်တို့တတွေက ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ပယ်ရ လိမ့်မယ်၊ ဒါကအင်မတန် ဖောက်ပြန်တဲ့ ခေတ်နောက်ဆွဲဝါဒ ပဲ။ သည်ဝါဒကို ၁၈၀၀ နှစ် ကျော်ကျော်လောက်က ပြင်သစ် စာပေလောကမယ် Gautier ဆိုတဲ့စာရေးဆရာက နိဿယ တစ် ခုလုပ်လိုက်တဲ့ ဝါဒတစ်ရပ်ပဲ I' Art Pour I' Art လို့သူက ခေါ်တယ် ... အဲဒီခေတ်က စိတ်ကူးယဉ်သက်သက်ခေတ်ကို”

လေကသုတ်ဖြူးလိုက်ရာ သရက်ရွက်များသည် ရှုပ် တိုက်ကာ လွင့်သွားကြပြန်သည်။ ကျွန်မက သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲသို့ တစ်ခွက်ငဲ့ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“အဲသည်အနုပညာသည် အနုပညာသက်သက်ဆိုတာ ကအင်မတန်ကျဉ်းမြောင်းတာပဲ။ အနုပညာမြောက်တာကိုကျုပ် တို့လက်ခံရမယ်။ အနုပညာမမြောက်ရင် တန်ဖိုးမရှိဘူးပေါ့။ သို့သော်လည်းအဲသည်အနုပညာဟာလူအများစုကိုအကျိုးဆောင် နိုင်ရမယ်။ လုပ်သားထုကိုရည်ညွှန်းရမယ်။ ဒါဟာ အနုပညာ သည်တို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်ရမယ်။ အခုကျုပ်က ရှုမျှော်ခင်း တွေဆွဲနေတယ်။ ဒါဟာ ဘယ်လိုလူထုကို ရည်ညွှန်းသလဲလို့ မေးချင်လိမ့်မယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ...”

ကျွန်မကပြုံး၍ငေးနေသည်။

“ပန်းချီမှာက Form လို့ဆိုတဲ့ဟန်ပန်ဟာ သိပ်အရေး ကြီးနေတယ်။ မိမိရေးပြချင်တဲ့အကြောင်းအရာကို လက်ရာနဲ့

၅၂ ဒဂုန်တရား

သာဖော်ထုတ်တင်ပြနိုင်တယ်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာလို မဟုတ်ပြန်ဘူး။ လက်ရာကမမှန်ကန်ရင် ဖော်နိုင်စွမ်းမရှိယင် မိမိတင်ပြတဲ့အကြောင်းအရာဟာလဲ ပေါ်မှာမဟုတ်ဘူး။ လူကခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲသည်တော့ အနုပညာရပ်အဖြစ်နဲ့လဲတည်တန့်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အခုပုံကားချပ်တွေရေးနေတာ လေ့ကျင့်မှုပဲ။ တတ်ကျွမ်းနိုင်နင်းလာအောင်လေ့ကျင့်ပေးရတာပဲ။ အကယ်၍ရွာလေ့အကြောင်းရေးမယ်ဆိုရင် တောရွာမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်တောတောင်ကအစ မှန်ကန်အောင်ခြယ်ရေးတတ်ရမယ်။ ဒါမှပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ရည်ညွှန်းတဲ့အခါမှာ အနုပညာမြောက်မယ်။ အနုပညာမြောက်မှ လူအများကခံစားတွေ့ရှိမှာပေါ့။”

“အနုပညာသည် အနုပညာအတွက်ဆိုတာကကော” ဟု ကျွန်မက မေးမိ၏။

“ဒါကတော့ လူအများကို မရည်ညွှန်းပဲ လူထုကို မရည်ညွှန်းပဲ မိမိအတွက် လူနည်းစုအတွက် ဖော်ပြတာသက်သက်ကိုဆိုတာပဲ။ အဲသည်ဝါဒက ခေတ်ကုန်ပါပြီ။ ကမ္ဘာမှာ လုပ်သားပြည်သူတွေအာဏာတက်လာကတည်းကကွယ်ပျောက်သွားတာဘဲ။ အရင်းရှင်နိုင်ငံတွေမှာသာ ရှိတာပါ။”

“အနုပညာနဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးကြီးဟာ ဆက်နေတာပေါ့နော်” ဟု ကျွန်မကပန်းကန်ထဲမှကျန်သော မုန့်တစ်ချပ်ကို လှမ်းယူရင်း မေးလိုက်၏။ ကိုအုံးကြည်မှာ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်နေသည်။ ခဏခန့်ငြိမ်သက်သွား၏။

ယွန်းရွှေအိမ်

လေတိုက်သံမှာ မြည်ဟီးလာ၏။

“ဟာ... ဆက်နေတာပေါ့။ သိပ်ဆက်နေတာပေါ့။ ဘယ်
ခွဲလို့ရမလဲ။ အရင်းရှင်ခေတ်မှာအနုပညာဟာ အရင်းရှင်စနစ်
ကိုအသုံးတော်ခံလေ့ရှိတယ်။ ပဒေသရာဇ်ခေတ်မှာပဒေသရာဇ်
ကို အသုံးတော်ခံလေ့ရှိတယ်။ ရေတံခွန်နဲ့ ပန်းပွင့်တွေနဲ့
တောကားတစ်ချပ်ကို သူဌေးဧည့်ခန်းမှာချိတ်ဆွဲထားလိမ့်မယ်။
အဲဒါဟာ အိမ်ထဲမှာ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ပဲ အငြိမ်းစားနေတဲ့
သူဌေးကိုပျော်တော်ဆက်တာပဲ။ သူက တောမှကောင်းကောင်း
မရောက်ဖူးပဲ။ ဒီတော့ကားကြည့်ပြီးဖြေဖျော်ရတာပေါ့။ ဆင်းရဲ
သားလူထုကြည့်တဲ့ ဇာတ်ပွဲကျတော့ နန်းတော်ကား သလွန်
ကားနဲ့ ဆင်းရဲသားတွေဟာဒီပဒေသရာဇ်ခေတ်ကို ဦးညွှတ်နေ
ရတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

အနုပညာနှင့် သူ့ခေတ်ရှိ လူမှုဆက်ဆံရေးတို့ ဆက်
စပ်နေသည်ကို နားလည်လာသည်။

“တိုးတက်အနုပညာဆိုတာက ဒီသဘောတွေကို ဝေ
ဖန်စစ်ဆေးကြည့်ပြီး လက်ရှိအရင်းရှင်ခေတ်က ပြည်သူ့ခေတ်
ရောက်အောင် လှုံ့ဆော်ပေးတာဘဲ”

(၉)

“ရှင် မြန်မြန်ဆွဲနော်၊ ကြာရှည်ကြီး ထိုင်မနေနိုင်ဘူး ရှင့်၊ မာညောင်းတယ်”

ကိုအုံးကြည်မှာ ကျွန်မကိုစိုက်ကြည့်ကာ စုတ်တံကို ဆေးတို့နေ၏။

ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် နေပြောက် ရာဇမတ်ကွက်ဆင်များ သည် ကြွေလွင့်နီရော်နေသော မြေပြင်ဝယ် ယိမ်းထိုးကာ လှုပ်ရှားနေ၏။ သစ်ရွက်အချင်းချင်း ထိခိုက်သံသည် ကမ်းစပ်သို့ ရေလှိုင်းပုတ်သောအသံနှင့်ရောနေ၏။

ကျွန်မလက်မထပ်ခင် ၂ လလောက်မှာ သူကကျွန်မပုံကို ရေးချင်သည်ဆိုသဖြင့် ရေစပ် ဆင်ခြေလျှောက်လေးတွင် ထိုင်ပြရသည်။

ကျွန်မတို့၏ရင်းနှီးမှုမှာ ရင့်သန်၍လာပေပြီ။

“ကဲပါ တော်ပါတော့ရှင် မုန့်စားရအောင်ပါ။ မာလဲ

ယွန်းရွှေအိမ်

၅၆ ဒဂုန်တရား

ဆာတယ်”

သည်တော့မှ ကိုအုံးကြည်သည် လက်မှဆေးခွက်ကို ချလိုက်သည်။

ကျွန်မသည် သူတစ်ဝက်တစ်ပျက် ရေးထားသော ပုံ ကားချပ်ကိုယူကြည့်သည်။ စုတ်ချက်များမှာ ဆန်းသစ်သည်။ ကျွန်မဓာတ်ပုံတွေရိုက်ဖူးသည်။ ဓာတ်ပုံတွေကနှင့် တစ်စက်မှ မတူ။ သူရေးခြယ်ထားသည်မှာ တစ်နေရာတစ်ကွက်ကို ရွေး၍ ဖော်ပြထားသည့် အချက်များပါဝင်နေသည်။ ဥပမာ- နှုတ်ခမ်းကလေးများ၊ ဆံပင်လှိုင်းတွန့်ကလေးများ၊ ငေးနေသော အကြည့်ကလေးများမှာ ပေါ်နေသည်။

“မာကတော့မာနဲ့မတူဘူးလို့ထင်တာပဲ။ မာရိုက်ဖူးတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲကနဲ့လဲမတူဘူး။ မှန်ထဲမှာမြင်ဖူးနေတဲ့ မာ့ရုပ်ပုံတွေနဲ့လဲ မတူပါဘူး ...”

ကိုအုံးကြည်မှာ ပြုံး၍သာနေသည်။

“မပြီးသေးလို့လား” ဟု ကျွန်မကမေးရ၏။

“ပြီးလဲသည်လိုပဲလာမှပါပဲ။ သည်သဘောလေးတွေပဲ ပါမှာပါပဲ။ ကျုပ်မြင်ရတဲ့ကားချပ်သဏ္ဍာန်ကို ချယ်ရေးတာပဲ။ မာ့ကိုမြင်ပြီး ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ထင်စွဲနေတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ရေးတာကိုး။ ဓာတ်ပုံရိုက်သလိုလဲမဟုတ်ဘူး။ ဓာတ်ပုံဆိုတာက မျက်စိနဲ့မြင်တဲ့အတိုင်းကို ထပ်ကူးချတဲ့သဘောမဟုတ်လား။ မျက်စိနဲ့မြင်ရတဲ့အတိုင်း ပုံတူကို”

ယွန်းရွှေအိမ်

ဒီပဲမက်ဖြစ်ပါစေရှင် ၅၇

နေနဲ့နဲ့အံ့ မှိုင်းလာသည်။ တိမ်တိုက်အဖြူတစ်လိပ်
သည် ကောင်းကင်အလယ်တွင် ရွေ့လျားနေကြပြန်သည်။

“အနုပညာခေါ် Arts နဲ့ ဝိဇ္ဇာပညာခေါ်တဲ့ Science
ကွဲပြားပုံပြောမယ်။ ရုပ်ဆိုတာဘာလဲ၊ စိတ်ဆိုတာဘာလဲ မာ
သိတယ်၊ အဲဒီသဘောကလေးတွေပဲအကြီးဝင်နေတာပဲ။ ရုပ်
ဆိုတာဘာလဲ။ တွေ့မြင်ထိမိလို့ရတဲ့ဟာကရုပ် လူတိုင်းသိကြ
တယ်။ စိတ်ဆိုတာကဘာလဲ၊ စိတ်ဆိုတာ အဲဒီရုပ်ရဲ့ထင်ဟပ်
ချက်ပဲ။ ရှင်းရဲ့လား”

သူသည် စိတ်အားထက်သန်၍နေသည်။

“ကဲအခုမြင်ရတဲ့အင်းလျားကန်ကြီးကိုကြည့်လိုက်စမ်း”
ကျွန်မမှာ ရယ်မောကာ သူကြည့်နေသော အင်းလျား
ကန်ကြီးဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရပါသည်။

“အဲဒါရုပ်ကမ္ဘာကြီးပဲ၊ ရေမြေတောတောင်ပေါ့လေ။အဲ
ကောင်းကင်အပြာက တိမ်ဖြူတွေ ရေထဲငိုက်ကျနေတဲ့ သရက်
ပင်တွေ၊ ကြွေလွင့်နေတဲ့ သရက်ရွက်ဝါဝါတွေ၊ နီနီတွေ။
ဟောဟိုကနေရောင်မှာ တလက်လက်ဝင်းပြက်နေတဲ့ ရေပြင်။
အဲသည်ရုပ်ကမ္ဘာကြီးကိုမြင်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပေါင်” ဟု ကျွန်မကရယ်ကာဖြေ၏။

“အနည်းဆုံးမျက်စိမကျိန်းဘူးလား။ နေမပူဘူးလား”
ဟုသူကမေးနေ၏။

“ဆိုပါဦးရှင်”

ယူနိုက်တက်အိမ်

၅၈ ဒဂုန်တရား

အဝေးမှ လေတိုက်သံ လှိုင်းပုတ်သံတို့သည် သဲ့သဲ့ မျှထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဘယ်နဲ့မှမနေဘူးလား”

“လေပူကတိုးတော့ ပူစပ်စပ်နဲ့ငြီးငွေ့စရာ”

ကျွန်မပြုံးကာ ဖြေကြားနေ၏။

“အဲဒီငြီးငွေ့စရာကို ခံစားလာရအောင် ပန်းချီကရေး နိုင်စွမ်းရှိရတာပဲ။ ပုံကားချပ်ကိုကြည့်ရင်းပင် စိတ်ထဲမှာငြီး ငွေ့လာရမယ်။ အဲဒါဟာအနုပညာခံစားမှုပဲမာရဲ့၊ လွယ်လွယ် ရှင်းရှင်းကလေးပဲ”

“အဲဒီတော့ အနုပညာဟာစိတ်ခံစားမှုရဲ့ အတတ်ပေါ့” ကိုအုံးကြည်မှာ တက်ကြွ၍နေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

ကျွန်မမှာ အနုပညာ၏လုပ်ငန်းကို နားလည်လာပါ တော့သည်။

သည်ရုပ်ကမ္ဘာကြီးက စိတ်ကိုရိုက်လိုက်တဲ့ငြီးငွေ့စရာ တို့ ကြည်နူးစရာတို့ လွမ်းစရာတို့ ပျော်စရာတို့စတဲ့ စိတ်ခံ စားမှုဝေဒနာကို ပန်းချီကဆေးမှင်နဲ့ဖော်ပြတယ်။ ကဗျာက စကားလုံးသဏ္ဍာန်နဲ့ဖော်ပြတယ်။ ဂီတကအသံနဲ့ပြတယ်။ဒါပဲ”

ကျွန်မမှာ စိုက်ငေးကာ နားထောင်၍နေ၏။

“ဝိဇ္ဇာပညာကသည်လိုမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့တွေ့ထိ တာကိုဘဲဆိုလိုတာ။ ဟောဟို ကန်ရေမှာ အိတ်ချီတူးအို။

ယွန်းရွှေအိမ်

ဟိုက်ဒရိုဂျင်နှစ်ဆ၊ အောက်ဆီဂျင်တစ်ဆ၊ သက်တန်းရောင် ဟာဘာရောင်ဘာရောင် ရောထားတယ်။ ဒါက ဓာတုဗေဒသဘော။ အမာနှစ်ခုပွတ်ရင်ဘာဖြစ်တယ်။ လျှပ်စစ်ဟာဘယ်လို တွန်းကန်တယ်။ ဒိုင်နမိုဟာ ဘယ်လိုလှည့်လည်တယ်။ ဒါက ရူပဗေဒသဘောပဲ။ အဲသည်အသိတွေကိုစနစ်တကျဖွဲ့စည်းထားခြင်းဟာ ဝိဇ္ဇာပညာပဲ”

“ဒါဖြင့်ဝိဇ္ဇာပညာဟာ တွေ့ရှိခြင်းရဲ့အတတ်ပေါ့” ဟု ကျွန်မကမေးမိ၏။ ကိုအုံးကြည်က ခေါင်းငြိမ်ကာပြနေ၏။

“အနုပညာဆိုတာက လူက စိတ်ကူးပြီးလုပ်တာ။ သက်တန်းရောင်ဟာ ဘယ်လောက်လှပေမယ့် ရေတံခွန်ကြီး ဟာဘယ်လောက်ကြည့်ကောင်းပေမယ့်၊ ဒါတွေဟာ အနုပညာ မပါဘူး။ ဒါတွေကို ကြည့်ပြီး ခံစားပြီး၊ လူတွေကစိတ်ကူးပြီး တစ်ဆင့်ဆေးရောင်နှင့်ဖြစ်စေ။ စကားလုံးနဲ့ဖြစ်စေ ဖော်ပြတာ ကိုအနုပညာလို့ခေါ်ရတာပဲ။ ခုနက ပြောသလို ရုပ်ကမ္ဘာကြီး ရဲ့ ထင်ဟပ်ရိုက်လိုက်တဲ့ စိတ်ဝေဒနာကို တစ်ဆင့်စိတ်ကူးပြီး ပြန်ဖော်ပြတာဟာ အနုပညာဘဲ”

“ဒါဖြင့် အနုပညာဆိုတာ လုပ်ယူရတာပေါ့”

“ဒါပေါ့-လုပ်ရတာပေါ့။ လုပ်တာကိုမှ လူက စွဲလန်း တာဘဲ။ ဇာတ်ပွဲဆိုတာလူလောကမှာ တကယ်ဖြစ်ပျက်နေတာ ကို တုလုပ်ပြီး ပြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကိုပဲ လူတွေက စွဲ လန်းကြတယ်မဟုတ်လား။ အနုပညာမှာ အလှဆိုတာရှိတယ်။

ယူနိုးရှေ့အိမ်

၆၀ ဒဂုန်တရား

စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးလာရင် လှလို့ပဲ။ ဘယ်နှယ့်လဲ”

ကျွန်မ နားလည်စပြုလာသည်။ မလှဘူး၊ လှတယ် ဆိုတာကို လူတိုင်းခံစားကြသည်။

‘အလှဆိုတာ အနုပညာရပ်တစ်ခုကို ခံစားတဲ့အခါမှာ ချက်ခြင်း ရင်ထဲမှာ လှတယ်၊ အရုပ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ တွေ့လာရတာပဲ။ သည်နှစ်ခုကပထမဆုံးပေါ်လာတယ်။ ညီညွတ်တာ တွေ့ရင် လှတယ်လို့ဆိုရတယ်။ မညီညွတ်ဘူး၊ မပြေပြစ်ဘူး ဆိုရင် အရုပ်ဆိုးတယ် ဆိုရတာပဲ။ ဆေးရောင်မျဉ်းကြောင်း မှင်သားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စကားလုံးကာရံပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အသံတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ခံစားရတာမှာအတူတူပါပဲ။ အနုပညာရပ်မှာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ကွဲပြားတာလေးကတော့ ရှိသပေါ့လေ။’

သူပြောမှပင် အလှအပနှင့်အနုပညာသဘောကို လေးနက်စွာ လေ့လာချင်လာပါသည်။

‘လက်ဖက်ရည်တွေအေးကုန်မယ် သောက်ဦးရှင့်’
သည်တော့မှ သူလည်း လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို လှမ်းကိုင်ပါသည်။

နေသည် ပို၍လင်းလာပြန်သည်။ အင်းလျားကန် ရေပြင်သည် တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပ၍နေ၏။ တရွရွခုန်လက် နေ၏။

‘မာ့ပုံလဲ မြန်မြန် ဆွဲပေးနော်...’

ယွန်းရွှေအိမ်

(၁၀)

ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် သရက်ရွက် နီနီဝါဝါတို့သည်လွင့်
နေကြသည်။

‘မကြာဘူး ပြီးတော့မှာပဲ’

သူသည် စုတ်တံကိုတို့ရင်း ကျွန်မကို လှည့်မကြည့်
ပဲပြောနေ၏။ ကျွန်မသည် ပုံကားချပ်ကိုအနောက်မှလှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

မီးခိုးရောင် မှုန်မှုန်မြင်မြင်များက အပေါ်မှရစ်သန်း
နေသည်ဟုထင်မှတ်ရ၏။ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသည်နှင့်ကားလုံးဝ
မတူ၊ သို့သော် ဆံပင်တွန့်ကလေးများ နှုတ်ခမ်းပြုံးလဲ့လဲ့။
မျက်လုံးအကြည့်မှုန်ငေးငေး စသည်တို့မှာကား ထင်ရှားလှ၏။

“ပုံက ဘယ်တော့မှ အဆုံးသတ်မှာလဲ” ဟု ကျွန်မ
ကမေးမိ၏။

“စိတ်ထဲမှာ ထင်စွဲကျန်ရစ်တဲ့ ရုပ်ပုံလွှာကို ရေးရ

ယွန်းရွှေအိမ်

၆၂ ဒဂုန်တရား

တာကို။ ပုံတူကားမှမဟုတ်ပဲ။ အဆုံးသတ်ရယ်လို့ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့အခုလဲပြီးတာပဲ။ ကြည့်ပါလား။ ဘယ်သူ့ပြကြည့်ကြည့်၊ မာ့ပုံလို့ပဲပြောကြမှာပဲ။ ကြည့် သူ့ရဲ့အမြင်မှာ အမျိုးမျိုးရှိတာကိုး။ တစ်ယောက်က မာရဲ့ပါးအို့ကလေးကို စွဲနေမယ်။ နောက်တစ်ယောက်က လမ်းလျှောက်ပုံအမူအရာကို မှတ်မိနေမယ်။ တစ်ယောက်က နှင်းဆီပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်ထဲ ပန်ထားတဲ့ ဆံပင်လှိုင်းတွန့်ကလေးကိုစွဲမယ်။ ကြည့်သူမှာ မြင်ရတာ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ စွဲလန်းထင်ရစ်တာ အမျိုးမျိုးရှိကြမယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကို ကိုယ်က ဆွဲနေတာ မရီနဲ့လေ”

ကျွန်မ မရယ်ပဲ မနေနိုင်ပါ။

“စိတ်ထင်ချက် ပန်းချီ (Impressionism) ဆိုတာ မာသိမှာပေါ့။ တစ်ခါတုံးက ဥရောပမှာ ဆန်းလာခဲ့တဲ့ ပန်းချီအရေးတော်ပုံတစ်ရပ်ပေါ့”

“လူတွေကနားလည်ပါ့မလား” ဟု ကျွန်မကမေးသည်။

“နားလည်ပါတယ်၊ ပန်းချီဆရာဆိုတာ သူလိုငါလိုလူဘဲ၊ သည်လူက သူမြင်တာကိုရေးတာ၊ ဘာလို့နားမလည်ရမှာလဲ။ သည်လိုတော့ရှိတယ်လေ။ မြင်နေကျကြည့်နေကျကနဲ့မတူပဲ ဆန်းနေတာကို အစပထမမှာ နားလည်ချင်မှ နားလည်မယ်၊ နားလည်ချင်မှနားလည်မယ်ဆိုတာကလဲ နားမလည်တာမဟုတ်ဘူး။ နားလည်တာကို နားလည်တဲ့အတိုင်း ပြောမပြရဲတာပါ။ ပြောလိုက်ယင် အမှားများပါသွားမလားလို့

ယွန်းရှေ့အိမ်

ရွံ့နေတာပါ။ တကယ်ဆိုတော့လူတိုင်းနားလည်ပါတယ်။ ပထမဆန်းသစ်တာဆိုရင် မိမိသိရှိနေတာထက်များအနုပညာမှာပိုနေသလား။ မိမိကဘဲ လိုနေမှာလားလို့ ရွံ့နေတာပါ”

ဟုတ်သည် ဆန်းသစ်သော အနုပညာနှင့်ပတ်သက်၍ ဟုတ်ပေမည်။ မြင်နေကျလာသောအခါ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် နားလည်သိရှိလာပေလိမ့်မည်။

“အနုပညာရဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ တော်စတိုင်းပြောတာပြန်ပြောပြချင်တယ်။ ပထမလူတစ်ဦးဟာစိတ်ဝေဒနာတစ်ခုခံစားရတယ်။ သည့်နောက်ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု သော်လည်းကောင်း၊ မျဉ်းကြောင်းတွေနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ အရောင်တွေနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ အသံတွေနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ စကားလုံးအတွဲ ဟန်ပန်နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ သူ့ရဲ့ခံစားမှုဝေဒနာကို တဖန်ပြန်ပြီးဖော်ပြလိုက်တယ်။ သူလိုအခြားသူဟာလဲ ခံစားမှုဝေဒနာကိုတွေ့အောင်ဖော်ပြလိုက်တာပါပဲ။ ဒါဟာ အနုပညာရဲ့လုပ်ငန်းပဲ။ အဲသလို တော်စတိုင်းကဆိုတယ်”

ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ကမ်းစပ်သို့လှိုင်းလုံးများတဖြတ်ဖြတ်ပြေးရိုက်နေသည်။ စာကလေးအုပ်သည်တကျီကျီအော်မြည်ကာ ချုံပုတ်တစ်ခုဘက်သို့ ပျောက်ကွယ်ပျံသန်းသွားကြသည်။

“လူတွေက အနုပညာကို ခံစားကြပါ့မလား” ဟု ကျွန်မကမေး၏။

“လူတွေမှာ အာရုံ(၆)ပါးရှိသလောက် အနုပညာကို

ယူနိုးရွှေအိမ်

၆၄ ဒဂုန်တရား

ခံစားကြတာပါဘဲ။ လူတိုင်းဟာ ပြေပြစ်တာ ညီညွတ်တာ လှိုင်းတဝှေ့ထနေတာကို ခံစားတတ်ကြတာပဲ။ အလှဆိုတာ သည်က ဆင်းသက်လာတာပဲ။ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကြည့်လိုက်ရင် လှတယ်၊ မလှဘူးတော့ လူတိုင်းသိတာပဲ။ ကလေးလေးလဲသိတာပဲ။ အဲဒါဟာအနုပညာကို ခံစားတာပဲ။ ပြည့်ပြည့်ဝဝနားမလည်ဘူး၊ နားလည်တယ်ဆိုတာတော့ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးခြားနားချင်ခြားနားမယ်။ ဒါကတော့ လူမှာ တဖြည်းဖြည်းရင့်သန်မှုဆိုတာရှိရတာပဲ။ လူဟာ မွေးမွေးခြင်းကြီးပြင်းလာတာမဟုတ်ဘူး။ တဖြည်းဖြည်းကြီးရင့်လာရတာပဲမဟုတ်လား။ အဲသလိုပဲ ခံစားမှုမှာလဲ ရင့်သန်ခြင်းဆိုတာရှိတာပဲ။ ယဉ်ကျေးတယ်ဆိုတာ ဒါကိုပြောတာပါပဲ။”

နေသည်လင်း၍လာပြန်သည်။ သစ်ပင်ရိပ်ပြောက်တို့သည် ဝင်း၍လာကြသည်။

“အဲသည်နေရာမှာ ဂရိတ်ပညာရှိ အယ်ရစ္စတိုတယ်ပြောတာကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရလိမ့်မယ်။ ပြဇာတ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ (စိတ်ဆိုးတာ၊ ဝမ်းနည်းတာ၊ နှမြောတသတာ၊ အောင့်မေ့တာ၊ ရွှင်ပြတာ စတဲ့ စိတ်တွေ) ကိုထုတ်ပယ်ပစ်နိုင်စွမ်းဖို့ပဲတဲ့။ အနုပညာမှာလဲ ဒါကိုခံစားရတာရှိတယ်။ စိတ်ဝေဒနာလေးတွေကို ဖော်ပြတဲ့အခါ ကြည့်သူကဖော်ပြတဲ့အတိုင်း ခံစားရရင် ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားတာပဲ။ သည်သဘောတွေပဲ”

လေသည် ညှင်းညှင်းညံ့ညံ့ တိုက်နေသည်။

ယွန်းဂျေအီမိ

(၁၁)

“ရှင် အရင်တနင်္ဂနွေနေ့က ဘာဖြစ်လို့မလာသလဲ”
ကျွန်မက ရန်တွေ့၏။

ကိုအုံးကြည်မှာ စုတ်တံများကို ကြွေအိုးထဲမှထုတ်ယူ
ရင်း “ကိစ္စလေးတွေရှိနေလို့ပါ”

ကျွန်မကသူ့ကို မျက်စောင်းထိုးမိ၏။

သူကား ပန်းချီကိုသာ နားလည်သည်။ သည့်ပြင်လူ
တွေလူတွေလိုနေရေးထိုင်ရေးကိုလည်းဂရုစိုက်ပုံမရ၊ ဖြစ်သလို
နေတတ်သည့်လူစားနှင့်တူသည်။ ယခုစစ်ပြီးခေတ်တွင် နေရေး
ထိုင်ရေးအသက်ရှင်ရေးသည် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်နေစဉ်သူ့မှာ
ပန်းချီကိုသာ နားလည်သည်။

အမှန်အားဖြင့် လူတွေသည် အသက်တည်မြဲရေး အ
တွက်လှုပ်လှုပ်ရွရွလှုပ်နေကြပေသည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ သူ
တစ်ယောက်မှာလည်း အခြားသူတွေလို အသက်ရှင်တည်မြဲချင်

ယုန်းရွှေအိမ်

၆၆ ဒဂုန်တရား

ပေမည်။ သို့သော် အသက်ရှင်ရုံသက်သက်သာ သူ့တွင်မရှိ ပန်းချီကားရေးခြယ်ကာ လူတွေကိုဖော်ပြချင်သော အနုပညာ စိတ်ကား သည့်ထက်ပြင်းထန်လေသည်။

“ပုံရေးလို့ကောင်းနေရင် မအိပ်ဘူး၊ မစားဘူး” ဟု သူပြောဖူးသည်။

ကျွန်မကလည်း ဒါကိုအကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သည်။ သူ့ မှာတည်ထွင်ဆန်းသစ်လိုစိတ်မှာ အပြင်းထန်ဆုံး အလေးနက် ဆုံးဖြစ်နေသည်။

သူပန်းချီရေးခြယ်နေစဉ် အထဲ၌ ကျွန်မရှိနေသည်ကို ပင်သိမြင်ပုံမရပေ။ အရာအားလုံးကို သူမေ့သည်။ အဝတ် အစားအနေအထိုင်ကို ဂရုစိုက်ပုံမရ။ နေပူထဲမှာလည်း အ တော်ကြာရပ်ကာနေလေ့ရှိသည်။

ကျွန်မသူ့ကိုစကားပြောနေစဉ် သူကမူ ကျွန်မပြော စကားကို ကြားချင်မှကြားပုံရသည်။ ကျွန်မပြောနေသည့် အ ကြောင်းနှင့် မပတ်သက်သော “သစ်ရွက်ကလေးတွေက နေပူ တော့ကော့နေကြတယ်” ဟုလည်းကောင်း၊ “လယ်သမားတွေ ဟာ အသားရောင်တစ်မျိုးဗျ၊ ညိုပေမယ့် လုပ်အားကိုအမြဲ ထုတ်ပြီး လှုပ်ရှားနေတဲ့အတွက်တော့ တက်ကြွဖျတ်လတ်တဲ့ သဘောပေါ်လွင်နေတယ်” ဟုလည်းကောင်း မဆီမဆိုင် ဝင် ပြောတတ်သည်ကိုထောက်၍ သူ့စိတ်မှာစိုက်မိစိုက်ရာစိုက်စိုက် စူးစူးရှိတတ် သည်မှာ သေချာသည်။

ယွန်းရွှေအိမ်

တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကိုစိတ်ပျက်မိသည်။

မော်လီကမူ “မာ့မိတ်ဆွေ ပန်းချီဆရာက အရူးပါ” ဟု ရယ်ကာမောကာ ပြောလေ့ရှိသည်။

မော်လီပြောသည်ကို တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ရူးသည်ဆိုသည်မှာကား မော်လီ၏အမြင်ဖြစ်သည်။ မော်လီကသည်လိုထင်မှတ်ပေမည်။ ကျွန်မကမူ သူသည် ကမ္ဘာကြီးဝယ် ပန်းချီပညာတစ်ခုကိုသာ စွဲမြဲထက်သန်သည့် လူဟု သဘောရသည်။ သူသည်တခြားအလုပ်များကို ဘာမျှ မလုပ်ချင်။ ပန်းချီကိုသာ ခြယ်ရေးချင်သည်။ အသက်မှာ ငယ်သေးသည်။

သို့သော် ကျွန်မသူ့ကိုခင်မင်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူမလာသည့်အခါ စိတ်ထဲမှာဟာနေတတ်သည်။ ဘာကြောင့် ဟာသည်ကိုမူ ကျွန်မတစ်ခါမျှဆန်းစစ်မကြည့်မိ။

သူလည်း ဘာအလုပ်များနေသည်မသိရ။ အတန်ကြာ မတွေ့ပဲဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်မ သူနေသည့်နေရာကိုလည်း မသိ။ သွားလည်းမသွားတတ်။ သည်အတောအတွင်း မော်လီ ကျွန်မထံလာလည်နေ၍ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်သာဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မ ကိုတင်သိန်းကိုလက်ထပ်ဖို့အရေးသည် သည် အတွင်းပေါ်လာလေသည်။ ကျွန်မမှာ ကိုတင်သိန်းကို မယူ နိုင်စရာအကြောင်းမရှိ။ မော်လီက “မာ့လူကတော်သားပဲ၊ ရုပ် လဲလှတယ်။ ဝင်ငွေလဲကောင်းတယ်၊ ဘာလိုသေးသလဲ။

ယူနိုးရွှေအိမ်

၆၈ ဒဂုန်တာရာ

မာ့မှာ ချစ်သူမရှိသေးရင် အချစ်ဆိုတာရမှာပါပဲကွယ်” ဟုပြောသည်။

မော်လီပြောသည်မှာ မှန်သင့်သလောက် မှန်သည်။ ကျွန်မမှာ ချစ်သူမရှိသေး။ ကိုတင်သိန်းမှာ မေမေတို့နှင့်ခင်၍ ကျွန်မကိုလည်းအလိုလိုက်သည်။ မိဘတွေကလည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူကြသည်။ ဒါနှင့်ကျွန်မတို့လက်ထပ်ပွဲကို ရက်ကန့်သတ်လိုက်ကြသည်။ လက်ထပ်ခင်တစ်နေ့၌ ကိုအုံးကြည်နှင့်တွေ့သောအခါ ကျွန်မက ကျွန်မလည်း လက်ထပ်မည့်အကြောင်းပြောပြသည်။

“သိသားပဲ” ဟု သူက အေးစက်စက်ဆိုသည်။

ကျွန်မက သူ့သိလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်နေ၍ အံ့ဩသွားသည်။ ဘယ်လိုသိသလဲဟု ကျွန်မကလည်းမမေး။ သူ သည်ကန်ရေပြင်ကို ငေးစိုက်ကာနေသည်။ နောက်ဆေးခွက်မှ ဆေးတို့၍ ကားတစ်ချပ်ကိုခြယ်ရေးနေသည်။

“မာ့ပုံကားချပ် အဆုံးသတ်သွားပြီလား” ဟု ကျွန်မကမေး၏။ “အဆုံးသတ်ရယ်လို့ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခဏခဏစိတ်ရတိုင်းထပ်ဆွဲနေမှာပါပဲ။ ကျုပ်လဲရှမ်းပြည်သွားမယ်”

ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ကျွန်မက သူ့သောက်ဖို့ လက်ဖက်ရည်ကို ငှဲ့ပေးလိုက်သည်။

“မနောချစ်ဆိုတာ မာယုံသလား” ဟု သူကဖြတ်ကနဲ ကျွန်မကိုလှမ်းမေး၏။ သူကကျွန်မကိုမကြည့်။ ပိတ်ကားပေါ်

ယွန်းရွှေအိမ်

တွင်သာ ဆေးတို့ကာ ခြယ်မှုန်းသနေ၏။

“မနောချစ်ဆိုတာဘာလဲ”

ကျွန်မက မုန့်တစ်ချပ်ကိုစားရင်း ပြန်၍မေးရ၏။

“စိတ်ထဲမှာတင်ကူးပြီး ချစ်နေတာပေါ့။ အချို့ကတော့ ဒါကိုအယုံအကြည်မရှိကြဘူး။ အလကား အပေါ်ယံစိတ်ကူး ယဉ်သက်သက်လို့ ယူဆပြီး တန်ဖိုးမထားဘူး။ အခုလို လောကဓာတ်ဝိဇ္ဇာပညာခေတ် ရုပ်ဝါဒခေတ်မှာတော့အလကား ပါပဲ။ စိတ်ခြင်းနှီးနှောဖို့ စပ်ယှက်ဖို့ ရတာမှမဟုတ်ပဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင်သစ်ပင်စိမ်းညိုညိုများသည် နေရောင် ဝယ် အဝါရွက်များပြောက်ထားကြသည်။ သစ်ရွက်ခြောက်တစ် ရွက်သည် ရှုပ်တိုက်ကာ ရေထဲသို့လွင့်ကျသွားသည်။

ကျွန်မက သူရေးခြယ်နေသော ကျွန်မ၏ရုပ်ပုံလွှာအ ကြောင်း ထပ်မေးပြန်သည်။

“သည်ပုံကို ရှမ်းပြည်ယူသွားပါရစေ။ စိတ်ရတိုင်း ခြယ်သနေမှာပဲ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာထင်ကျန်ရစ်တဲ့ မာရဲ့ပုံသဏ္ဍာန် ကို ရအောင်ရေးမှာပဲ”

သည့်နောက်တိတ်ဆိတ်၍သွားသည်။

(၁၂)

အင်းလျားကန်ကြီးမှာ ဒီရေတွေတက်တက်လာသည်။
ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းရေတွေပြန်လာသည်။ ကျွန်းဆွယ်
ကလေးတွင် လှိုင်းတို့သည်ခုန်တက်ကာ ကမ်းစပ်ရှိ ချုံနွယ်
များကို လှမ်းဆွဲလေသည်။

နီနီဝါဝါသရက်ရွက်ကလေးတို့သည် ဖွာရရာကြီးသွား
ကြသည်။ တရိပ်ရိပ်ထလာသော လှိုင်းဂယက်များနှင့် တွေ့
သောအခါ လွင့်စင်၍သွားကြကုန်သည်။ ကျွန်းကွေ့ကြီးမှာ
မကြာမီ တပြင်ကြီးဖြစ်သွားသည်။

ပန်းချဲ့ထဲမှကျေးငှက်ကလေးတို့သည် လန့်အော်ကာ
ပျံပြေးကြသည်။ စိမ်းညိုညိုကမ်းခြေမြေပြင်မှာ တဖြည်းဖြည်း
ရေတွေဖြစ်လာသည်။ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းသည် လဲကျကာ
ရေထဲသို့မျောပါသွားလေပြီ။ကောင်းကင်ကားပြာလဲ့လဲ့။ ရေကား
ပြာလဲ့လဲ့။ တစ်စတစ်စနှင့် ကမ်းခြေသည် ပျောက်ပျောက်

ယုန်းရွှေအိမ်

ဂျပ ဒဂုန်တကရာ

သွားကြလေပြီ။ တံတားကလေးတစ်ခုမှာ ရေလွှမ်းသွားလေပြီ။

ကျွန်မသည် ရေမနစ်အောင် ကမ်းခြေရှိရာသို့ပြေး
နေရ၏။ ပြေးရလွန်းသဖြင့်မောနေ၏။ ရေမှာအစီးသန်လှ၏။
ဘယ်ကြည့်ကြည့် ရေတွေကိုသာမြင်ရသည်။ ဘယ်ပြေးရပါ
လိမ့်မလဲ။ ကျွန်မမှာ စိုစွတ်လာ၏။

“မောင် မောင်”

ကယ်သူကားပေါ်မလာ။ ကျွန်မကိုရေတွေဝိုင်းထား၏။
ပန်းချီဆေးချပ်နှင့်စုတ်တံသည် မျောလာကာ ကျွန်မကိုဝင်၍
တိုက်၏။ ပန်းချီကားတစ်ချပ်မှာ ရေများစိုနေ၏။ ဘယ်ပုံများ
ပါလိမ့်။

ရေတွေမှာ ဒလဟောစီးဆင်းလာ၏။

မောင် ...မောင့်ကိုသာတမ်းတမိ၏။ စံပယ်နံ့သင်းလာ
၏။ ပန်းချီကားချပ်ကိုလည်း လိုက်၍လှမ်းဆွဲ၏။ မမီလိုက်။
ကျွန်မမှာမောနေ၏။ ပန်းချီကြွေခွက်သည်ပေါ်လောပေါ်နေ၏။
ဖမ်း၍မမိ။ မောလှ၏။

ကယ်မည့်သူကားမပေါ်လာ။

ယွန်းရွှေအိမ်

(၁၃)

ကျွန်မမှာ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ၏။

မှန်ပြတင်းရိပ်မှပတ္တမြားရောင်သည် လင်း၍လာလေ
ပြီ။ ကျေးငှက်ကလေးများ၏ တေးသံသည် ပို၍ကြည်လင်
ပြတ်သားလာလေပြီ။

မောင်၏ကိုယ်မှ ချွေးနှင့် စံပယ်နံ့ရောထားသောအနံ့
မှာပျက်ပြယ်လွင့်ပါးနေသော စိတ်အာရုံများကို စုပေါင်းစေ၏။
ကျွန်မသည် မောင်၏စိတ်၊ မောင်၏ကိုယ်၏တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေ
သည်ကို လေးလေးနက်နက်သိရှိသောအသိသည် တင်းကြပ်၍
လာလေပြီ။

“မောင် မောင်”

ဤအသိသည် ထင်ရှားကြီးကျယ်လှချေ၏။ ကျွန်မ၏
လူ့ဘဝတွင် ဖျက်၍မရမေ့၍မရ။ မြှုပ်နှံတင်ထိုးထားပြီး ဖြစ်
သော အမှတ်အသားကြီးပင်။

ပြတင်းမှန်သားရှိ ကြယ်ရိပ်ဖြူဖြူတို့ကားမှုန်ဝါးစ ပြု

ယုန်းရွှေအိမ်

၇၄ ဒဂုန်တကာရာ

လေပြီ။ ကြယ်ရိပ်ဖြူဖြူကို နီသောသန္တာရောင်တို့က လွှမ်းမိုး
စပြုလာလေပြီ။ သန္တာလှိုင်းဒီရေများသည် တရိပ်ရိပ်တက်ကာ
ကြယ်ဖြူများကို ဖုံးအုပ်လိုက်လေပြီ။

စိန်ပန်းပင်အကိုင်း တွဲလို့တွဲလောင်းများလည်း ရုတ်
သိမ်းသွားကြလေပြီ။ မှန်သားသည်လင်း၍လာသည်။ အနီသွေး
သည်ရွှေတုံးသို့လှလေပြီ။ ကျွန်မသည်မှေးနေသောမျက်လုံးများ
ကို ကြိုးစား၍ဖွင့်သည်။

မှန်ရိပ်တွင် ကျွန်မ၏ရုပ်ပုံလွှာကို မြင်လိုက်သည်။
စောစောကမူ ကြယ်ဖြူများ သစ်ခက်သစ်ကိုင်းများဖြင့် ယုက်
သန်းနေ၏။

ကျွန်မ၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ မှန်ကြေးမုံတွင် ထင်ဟပ်သော
ရုပ်ပုံလွှာမျိုးမဟုတ်။ တွန့်လိမ်ကွေးဝိုက်၍နေသော ဆံပင်များ
မှန်ရေးရေးအကြည့်ကလေးများ တည်ငြိမ်သော နှုတ်ခမ်းပေါ်
ရှိ အပြုံးကလေးများ ရယ်မလိုဟန်နဲ့နေသော ပါးအို့ပေါ်ရှိ
နုနယ်သော ရယ်မလိုအမူအရာ၊ ကျွန်မ၏ပုံတူကားမဟုတ်။
ကျွန်မအသေအချာသိ၏။

သို့သော် ကျွန်မပါပဲဟု ကျွန်မကသိနေ၏။

လင်းအရုဏ်မှ ထင်ဟပ်ရိုက်ကူးနေသော အနီရောင်
မပျက်ပြယ်မီသာ၍ကြည့်ကောင်း၏။ သည်ပုံမျိုး ဘယ်မှာ
မြင်ဖူးပါလိမ့်။ အို... သူခြယ်ရေးနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ရုပ်ပုံကားပဲ။

ကျွန်မသည် ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ၏။ ရှမ်းပြည်သို့

ယွန်းရွှေအိမ်

အိပ်မက်ဖြစ်ပါစေရှင် ၇၅

မသွားမီ သူက “ပုံလေးရဲ့အမည်ကတော့ မောင့်ရင်ထဲက ရုပ်ပုံ လွှာလို့ပေးထားတယ်။ ဘယ်နဲ့လဲ” ဟု သူက ကျွန်မကို ကြည့်ကာမေးလိုက်၏။

ကျွန်မကမူ သူ့အကြည့်ကို ငေးကာတုန့်ပြန်မိ၏။

အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ “ရှင့်နာမည်က ကဗျာ ဆန်လွန်းတယ်” ဟု ကျွန်မကဖြေလိုက်၏။ ကျွန်မမှာ မပြုံးဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကဗျာဆန်တယ်ထင်တယ်”

နောက် သူ့ဘာမှမပြောပဲ တိတ်နေသည်။ သူသည် ပန်းချီကားဆီသို့ရောက်သွားကာ သူ၏ခြယ်ရေးမှု အနုပညာ တွင် မျောပါသွားပြန်ပါတော့သည်။

ယခုမူသူသည် ရှမ်းပြည်ကမ္ဘောဇတွင် ဘယ်သို့ရှိလိမ့် မည်နည်း။ သင်းတပျံ့ပျံ့ထွက်နေသော ယူကလစ်နံ့များကိုရူ ရှိုက်ယင်းဘယ်သို့နေမည်နည်း။ နီမောင်းသောမြေလမ်းတောင် ကြားတွင်ဘယ်သို့နေမည်နည်း။ ချယ်ရီပန်းများအလယ် တင့် တယ်လှပသော နှင်းမြူရိပ်ဝယ် မည်သို့နေမည်နည်း။

ကျွန်မသည် ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ၏။ ကျွန်မ၏ပုံ ကားချပ်လွှာကို မမြင်ရအောင် မျက်စိကိုပိတ်ထားလိုက်၏။ အမှောင်သည် ဟုတ်ကနဲ့လွမ်းလာ၏။ သို့သော် ရုပ်ပုံလွှာမှာ ကျန်ရစ်နေ၏။ အကြည့်၊ အပြုံး၊ အငေး ...”

အိပ်မက်သာဖြစ်ပါစေတော့ရှင်။

ယူနိုးရွှေအိမ်

၇၆ ဒဂုန်တရား

အသံသည် ရင်ထဲတွင်ပင် ပဲ့တင်ထပ်ကာ ရင်ထဲတွင် ပင်ပျောက်သွား၏။ ကျွန်မသည် နွမ်းလျပျောင်းယဲ့လွန်းသဖြင့် မောဆွတ်သည့် နှုတ်ခမ်းကို လှုပ်ရွှေ့မိ၏။

အိပ်မက်သာဖြစ်ပါစေတော့ရှင်။

အိပ်မက်ကားမဟုတ်။ တစ်ညတာသည် လွန်မြောက် ခဲ့ပြီ။ ဤကမ္ဘာကြီး၏ ညသည် ကုန်ဆုံးကာ နောက်တစ်နေ့တာ ၏ အရုဏ်သည် ဆန်းခဲ့လေပြီ။ အိပ်မက်ကားမဟုတ်၊ မောင်သည် လူးလွန်၍လာ၏။ မောင်လက်သည် ကျွန်မလက်ကို လာထိ၏။

အိပ်မက်ကားမဟုတ်၊ မောင်သည် လက်ကိုထိရာမှ တင်းမာ၍လာ၏။ မောင်သည် ထိနေသော ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာ၏။ ကျွန်မမှာ မလှုပ်မယှက်၊ သို့သော် မောင် ဆုပ်ထားသည်ကို ဖျော့ကာငြိမ်နေလိုက်၏။ ထို့နောက်မောင်က ကျွန်မကို ဖက်လိုက်၏။

“မာနိုးနေပြီလားဟင် ...”

ကျွန်မကဘာမှပြန်မပြော။

“အခုပါပဲ”

မောင်ကမူကား ထပ်၍ဖက်ကာ ကျွန်မ၏ကိုယ်ကို သူ့ဘက်သို့ဆွဲယူလိုက်၏။

“ဒီဘက်လှည့်ပါအုံးကွာ ...”

“မောင်ကလဲကွယ်” ဟုကျွန်မကငြင်းဆန်၏။ သို့သော် ကိုယ်ကား မောင့်ဘက်သို့သာယိမ်းနေသည်။

“မောင်ကသိပ်ကဲတာပဲကွယ် ...”

ယွန်းရွှေအိမ်

ဒီပဲမက်ဖြစ်ပါစေရှင် ၇၇

ကျွန်မ၏ အသံမှာခွဲနေ၏။ ညင်ညင်ငြိမ့်၏။ သို့သော် ကျွန်မယောက်ျားကို ကျွန်မခွဲရပေမပေါ့။

မောင်၏ အဖက်သည် တင်းကြပ်သဖြင့်ပူနွေးလှပါ၏။ မောင်၏ အငွေ့အသက်တို့သည် ပျံ့မွှေးလှပါ၏။ မောင်၏ အရှိုက် ကလေးတို့သည် ကပ်စေးလှပါ၏။

“မောင်လွတ်ပါအုံး”

ကျွန်မက မောင်ဟုသာခေါ်ချင်နေ၏။ မောင်သည် ဖက်ထားရာမှ လျော့ကာလွတ်လိုက်၏။ အလင်းရောင်သည် ထွန်းစပြုလေပြီ။ အိပ်ခန်းရှိ အမှောင်ရောင်များသည် ထွက်ပြေးကြလေပြီ။

ကျွန်မကမူ မောင်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျွန်မဘက်သို့ ဆွဲယူရင်း ခေါ်မိ၏။

“မောင်ကလဲနေပါအုံး”

မောင်နှင့်ကျွန်မတို့၏ အပြုံးနှစ်ခုသည် အလိုလိုပြိုင်တူပွင့်ပြုလာကြသည်။ အပြုံးနှစ်ခုသည် လမ်းခုလပ်တွင်တိုက်ကာပွင့်ချပ်လွှာများ ဖွာရာရာကြီးသွားကြသည်။

သို့သော် အပြုံးနှစ်ခုသည် တစ်ပွင့်တည်းဖြစ်သွားလေသည်။

ဒဂုန်တာရာ

တာရာမဂ္ဂဇင်း အတွဲ၄၊ အမှတ် ၂၄၊ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

ယူနိုင်းရှေ့အိမ်

ကြည့်အေး အပြင်ကလူ

ယူနို:ရှေ့အိမ်

သူ့ကို မမြော်လင့်ပဲ လက်ထပ်ပွဲခန်းမ အပေါက်ဝ၌ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည်ကို ကျွန်မတွေ့လိုက်ရ၏။ လူပရိသတ်ကြား၌ အထူးသဖြင့် ခုလိုပြီးပြက်ဝင်းလက်သော ပရိသတ်ကြား၌ သူ့ကိုတွေ့လိမ့်မည်လို့ မမြော်လင့်ခဲ့။ သူ့လဲပိုးတိုက်ပုံ၊ ဘန်ကောက်လုံချည်နှင့် သပ်ရပ်စွာရှိသည်မို့ အနည်းငယ်စိတ်ချမ်းသာရ၏။ သူ့နဖူးပေါ်၌မူ ဖြီးသင်လိုမပိပြားသော ဆံပင်တစ်စသည် ကျမြဲကျနေသည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း လူအများကို လှုံ့၍ကြည့်ပြီးမှ ကျွန်မကို သူမြင်တွေ့သွားပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများ ကြည်လဲ့လာပြီး ကျွန်မထိုင်ရာထောင့်စွန်းလဲကျ၊ တိုင်ကွယ်သော စားပွဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လာပါသည်။ တစ်ချက်မျှလည်း ပြုံးလိုက်ပါသေးသည်။

“ကျွန်တော်ထိုင်တော့မယ်နော်” ဟု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သူကခွင့်တောင်းလိုက်လျှင်တော့ ကျွန်မသည် ပြုံးလိုက်မိပြီး ... “ရပါတယ်ရှင်” ဟု ခပ်စိမ်းစိမ်းဆိုလိုက်သည်။

ယူနိုးရွှေအိမ်

၈၂ ကြည်အေး

သူကဘယ်သူမှမထိုင်ချင်သဖြင့် လပ်နေသော ကျွန်မ စားပွဲမှ ထိုင်ခုံကို လိုလိုချင်ချင်ထိုင်ပါသည်။ လက်ထပ်ပွဲ မှာလိုမဟုတ်ပဲ ခရီးပန်းလာသူ ခုမှနားခိုရသလို လျော့ပြေစွာ စားပွဲပေါ် တထောင်ဆစ်ထောက်၍ ထိုင်ပါသည်။ ပြီးတော့ မနေ့ကပင် သူနဲ့ကျွန်မတွေ့ဆုံခဲ့သေးသလို ရင်းနှီးစွာပင်တစ် ချက်ပြုံးပြန်ရင်း “အေးအေးကို ကျွန်တော်တွေ့ချင်တာကြာပြီ” ဟု စကားစလေ၏။

“မိတ်ဆွေဟောင်းတွေပဲ ...၊ ပြီးတော့ ဆွေမျိုးတောင် တော်သေးတာ” ဟုကျွန်မကညင်သာစွာပြောလိုက်သည်ကို သူက ကြည်ကြည်လင်လင်ပင် ရယ်ပြုံးနေသည်။ ဘာမျှမပြောပါ။

“ရှင်အိမ်ကိုလာနိုင်သားပဲ၊ ပြီးတော့ ...”

“နုနုတို့သားအမိကို အေးအိမ်မှာခေါ်ထားတာလဲ သိ ပါတယ်။ ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်အေးရယ်။ ကျွန်တော်ပြောချင် တာတွေလဲအများကြီးပဲ။ ဘာကစပြောရမှန်းတောင်မသိပါဘူး။”

“အင်းလေ၊ သည်နေရာက သိပ်စကားပြောလို့ကောင်းတဲ့ နေရာတော့လဲ မဟုတ်ဖူးထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ခုမှပဲတွေ့ရ တော့လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ အင်းလျားလိပ်ဟော်တယ် ဆိုတာ သိပ်ရောက်ဖူးတာမဟုတ်ဖူး။ စောင်းဦးဘသန်းအဖွဲ့ဆိုလို့ လာနားထောင်တာ။ စောင်းဦးဘသန်းနဲ့လဲ တွေ့ချင်လို့...”

ကျွန်မတို့စကားခဏပြတ်နေပြီး ကျွန်မက မကျေနပ်

နိုင်သောအကြောင်းကို ပြန်၍ကောက်လိုက်ပြန်သည်။

“ရှင် ... အိမ်ကို လာနိုင်သားပဲ၊ နုနုရှင့်အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ရှင်တစ်ခါမှ လိုက်မလာဖူးဘူး၊ ရှင့်သားကလေးကိုလဲ ရှင်မမြင်ဖူးတာကြာပြီမူတ်လား”

သူသည် ညိုမှိုင်းသော မျက်နှာနှင့် ဘာမျှမပြောပဲနေပါသည်။ ထိုခဏ၌ တီးဝိုင်းမှ အချစ်သီချင်းတစ်ပုဒ် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်မသည် ဘယ်သူ့ကိုမှန်းမသိ အားနာသွားပြီး စကားပြောရပ်လိုက်သည်။ သီချင်းသံပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းပြည့် ကြပ်လာသော ပရိသတ်တို့သည် နေ့ကြောင့်တောင်မှာပင် တလက်လက် တောက်ပနေလေ၏။

“သတို့သမီး သတို့သားက ၁၂ နာရီထိုးမှလာမှာ ...” ဟု ညာဘက်စားပွဲမှ မိန်းမဝဝ၏ ပြောသံကိုကြားလိုက်၏။

“ခုမှ ၁၀ နာရီရှိသေးတယ်။ အမာစိန်လဲကအုံးမယ်ဆို။ ခုဟာက ဧည့်ခံချိန်သက်သက်ပေါ့နော် ... ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တော့လဲ ချဲ့ချင်တိုင်းချဲ့လို့ရတာပေါ့။”

“နှင်းဆီတွေရော သစ်ခွတွေရော လှိုင်နေတာပဲ။ ဟောင်ကောင်က မှာတာတဲ့”

“ဖိတ်စာတောင် အင်္ဂလန်မှာ ရိုက်တာ ...”

“စိန်တွေကတော့ အမေရိကားကတဲ့ ...”

တီးဝိုင်းမှ သီချင်းသံသည် ရုတ်ခြည်းပင် မကျယ်

ယူနိုးရွှေအိမ်

၈၄ ကြည်အေး

လောင်တော့ပဲ ပရိသတ်ဆူညံနေသံအလယ်မှာ မြုပ်လုလုရှိနေ ပြန်သည်။ ရယ်မောသံများ၊ ဖန်ခွက်ထဲ လိမ္မော်ရည်ငှဲ့သံများ၊ စကားလုယက်ပြောသံများ ရောနှောထွက်ပေါ်လာသည်။

“အေးကညနေ ၄ နာရီထိ သည်မှာထိုင်နေမယ်စိတ်ကူး သလား။ သူတို့လိုလေ” ဟု သူကရုတ်တရက်မေးပါသည်။

ကျွန်မကအနည်းငယ်တုံ့ဆိုင်းပြီး ...

“မသိဘူးလေ... သတို့သမီးအမေက ကျောင်းနေဘက် မို့လာရတာပဲ၊ ရှင်နဲ့လဲခင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတော့ ၆ နာရီ လုံးလုံးနေရမှာလား မသိပါဘူး”

“လာပါ ဟောသည်ဘေးပေါက်ကထွက်ပြီး ရေကူးကန် နားသွားရအောင်၊ မြင်နေရတယ်မဟုတ်လား၊ ရေကလေးတွေကြည့် လို့စိတ်အေးစရာ၊ သစ်ပင်အောက်မှာဖြစ်ဖြစ် ထိုင်ရအောင်ပါ။ ကျွန်တော်ပြောစရာတွေရှိတယ်အေးရယ်။ ကျွန်တော်ပြောမယ့် စကားကို ဟိုတုန်းကလို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလိုသဘောနဲ့ နားထောင်ပါလား။ ညီမဝမ်းကွဲနဲ့ညားပြီး ကွဲခဲ့တဲ့ယောက်ျား တစ်ယောက်လို သဘောမထားဘဲနဲ့ ဟင် ...”

ကျွန်မသည် မှန်တံခါးမကြီးမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက် လျှင် သူပြောသလိုပင် အပြင်၌အေးချမ်းသာယာနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ရေကူးကန်၌ ပြည့်လျှံနေသောရေတို့သည် စိမ်းလဲ့၍ အသာအယာ လှုပ်ရှားနေသည်။ သစ်ရိပ်တို့လဲ အေးမြလှပါသည်။

ယွန်းရွှေအိမ်

“မှန်တံခါးကဖွင့်လို့ရတဲ့ တံခါးမှဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး”

“ဖွင့်ကြည့်တာပေါ့” ဟု သူက ထမည်ပြင်လျှင် -

“နေပါဦး ... သူကလဲ ကြောင်လိုက်တာ၊ ဝင်လာတဲ့ အပေါက်ဝက ပြန်ထွက်လဲရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မစဉ်းစားနေသေးတယ်။ ရှင်ပြောသလို သည်မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲခန်းမက ရှင်နဲ့ထွက်သွားပြီး သစ်ပင်အောက်မှာ ကျွန်မစကားသွားပြောချင်စိတ်ရှိရဲ့လားလို့” ဟုကမန်းကတန်းပြောလိုက်ပါသည်။ “စဉ်းစားအုံးလေ” ဟုသူကညင်သာစွာဆိုပြီး စီးကရက်သောက်စပြုလေ၏။

ကျွန်မကမူ လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ခန့်က နုနုနှင့်သူတို့ ချစ်ခဲ့ကြသည်ကိုသာစဉ်းစားမိ၏။ နုနုမှာ မိန်းမပီသနွဲ့နှောင်းလှသူဖြစ်သည်။ သူ့ကိုစိတ်ခဏခဏကောက်တတ်၏။ ငိုရ၏။ မသိတတ်သူဟု ရန်ထောင်၏။ တကယ်မချစ်ဖူးဟုစွပ်စွဲ၏။ ကျွန်မက ပြေရာပြေကြောင်း ပြောခဲ့ဘူးသည်။ “နုကို သူ့အမြဲတွေ့ချင်နေတာ၊ တွေ့ရရင်ပျော်တာ ချစ်လို့မဟုတ်ဖူးလား။ သူ့မှာ နုကြောင့်ဝမ်းနည်းရတယ်။ နုကြောင့်စိတ်ချမ်းသာရတယ်။ နုအလိုကိုလိုက်တယ်။ ဘာလိုသေးလဲ။”

နုနုကပြော၏။ “သူ့စာမေးပွဲ မဖြေဘူး။ လခစားမလုပ်ချင်ဘူးတဲ့။ လူတောထဲမတိုးချင်ဘူးတဲ့။ တောပြန်ပြီးခြံစိုက်စားမယ်တဲ့။ ရှမ်းပြည်နယ်သွားရင်လဲ သွားမယ်တဲ့။ နုက ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ကြီးလာတဲ့သူ၊ ဟုတ်တယ်။ နုရဲ့မေမေလိုပဲ

ယူနိုးရွှေအိမ်

၈၆ ကြည့်အေး

အရာရှိကတော်ဖြစ်ချင်တယ်၊ နုရဲ့ကလေးတွေလဲ အထက်တန်း ကျစေချင်တယ်။

ပထမတော့ ကျွန်မ သက်ပြင်းသာချနေရင်း သူတို့ ဘယ်လိုစီစဉ်ကြသည်မသိ၊ နုနှင့်သူသည် ကောလိပ်မှာ စာ သင်နေရင်းပင် တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ထွက်သွားကြ၏။ မရမ်း ကုန်း၌နေထိုင်ကြ၏။ နုသားလေးမွေးတော့ ကျွန်မသွား၍ ကြည့်ပါသေးသည်။ သူတို့ ပျော်ရွှင်ကြသည်လို့လဲထင်ခဲ့ပါ သည်။ သို့သော် သူတို့ပေါင်းသင်း၍ သုံးနှစ်ခွဲမျှသာ ကြာ သည်။ နုသည် ကျွန်မဆီ တယ်လီဖုန်းနှင့် လှမ်း၍စကား ပြောပါသည်။

“အေးရေ၊ နုနဲ့သူတော့ မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ အေးနဲ့ လာနေချင်တယ်၊ လက်ခံမလား၊ နုအလယ်တန်းပြဆရာမ အလုပ်လျှောက်တာလဲရပြီ၊ ဝန်လေးနေမှာလား”

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ” ဟု ကျွန်မကမေးလျှင်တော့

“မမေးပါနဲ့တော့ကွယ်၊ နုလဲမဖြေတတ်တော့ပါဘူး’ ဟု ဆိုကာ တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲ၌ နု၏ရိုက်သံများကိုသာ ကြားခဲ့ရလေ၏။

နုကျွန်မနှင့်လာနေသည့် ဆယ်နှစ်ကျော်အတွင်း သူ သည်တစ်ခါမျှမလာရောက်ခဲ့ချေ၊ စာလည်းလှမ်းမရေးချေ၊ တယ်လီ ဖုန်းနှင့်လဲ စကားမပြောခဲ့ချေ။ နုသည် ဖွင့်မပြောခဲ့သော် လည်း သူလာခေါ်မည်ကို စောင့်စားလျက် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်

ယွန်းရွှေအိမ်

အပြင်ကလူ ရဂု

ကို ကျွန်မရိပ်မိရပါသည်။ နုနုသည် မကျန်းမမာဖြစ်လိုက်သေးသည်။ အိပ်ပျက်စားပျက်နှင့် မူးဝေ၍လဲလိုက်သေး၏။ သားငယ်ကိုဖက်၍ ငေးမောနေတတ်သည်။ နုနု၏မိဘများ ပြန်ခေါ်သည်ကိုလဲ မလိုက်နိုင်ချေ။

“ရှင်တစ်ခါမှ မလာခဲ့ဘူး။ တွေ့ဖို့မကြိုးစားခဲ့ဘူး” ဟု ကျွန်မသည် လက်ထပ်ပွဲသို့ ပြန်ရောက်လာလေ၏။

“အဲဒါကတော့ ဇာတ်လမ်းရဲ့ သေးငယ်လှတဲ့ အစိတ်အပိုင်းကလေးတစ်ခုသာဖြစ်တယ်” ဟု သူကသူ့တုံးစံအတိုင်း စာသံပေသံနှင့် ပြောလေ၏။

“ဟိုလူရှင်းတဲ့ အခန်းဘက်ဖြစ်ဖြစ် သွားရအောင် လားအေးရယ် ...၊ တစ်နေ့ကုန် ပြောရင် ပြောရမှာ”

“ခုတော့မသွားချင်သေးပါဘူး၊ တော်ကြာစိတ်ပြောင်းသွားမှ သွားရအောင်၊ ခုလဲဒီမှာထိုင်ပြီး ပြောလို့ရသားပဲ။ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သူမှလဲကြည့်မနေပါဘူး။ လူတွေက သတို့သမီး သတို့သားကိုသာကြည့်ချင်တာပဲ”

“အမာစိန်ကတာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးဘသန်းစောင်းတီးတာ ဖြစ်ဖြစ် ...”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့စကားလဲအရေးကြီးပါတယ်သည်။ မင်္ဂလာဆောင်မှာဩဘာစာရွတ်တာထက်တောင်အရေးကြီးအုံးမယ်၊ သတို့သမီးနဲ့သတို့သားကိုပိုအကျိုးပြုအုံးမယ်’

ယူနိုးရွှေအိမ်

၈၈ ကြည်အေး

ကျွန်မက ပထမအကြိမ်ပြုံးကာ “ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ ပြောပြမလို့ပေါ့...၊ သည်မင်္ဂလာဆောင်နဲ့ အင်မတန် သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ ဘာသာရပ်ပဲမို့ပေါ့”

သူသည် တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဖြူဖွေးစင်ကြယ် သောလက်ကိုင်ပုဝါကို ထုတ်၍ မျက်နှာကို သုတ်ပါသည်။ ပြီး တော့ ဘယ်တုန်းက လာချသွားမှန်းမသိသော လိမ္မော် ရေခွက်ကိုနှစ်ကျိုက်မျှ သောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို လက်ကိုင်ပုဝါ နှင့်သုတ်ပြန်ပါသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ ပြေပြစ်လှပသည်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် သတိထားမိပြီး ကျွန်မအံ့သြနေဆဲ သူက အေးဆေးငြိမ်သက်စွာပြောသည်။

ယွန်းရွှေအိမ်

“ကျွန်တော်နဲ့နဲ့ကတော့ ချစ်တယ်လို့ဆိုရမှာပေါ့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ချင်နေတယ်။ တွေ့ရရင်ပျော်ရွှင်တယ်။ မခွဲချင်တော့ဘူးလို့ထင်လာတယ်။ ခွဲရတဲ့အခါ ဝမ်းနည်းတယ်။ ပြန်တွေ့ကြဖို့ စီစဉ်တယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားချင်တယ်။ အနည်းဆုံး ကျွန်တော့်သဘောကတော့ သည်လိုပါပဲ။

“နဲ့နဲ့ကတော့ သိပ်မကျေနပ်ဖူးပျ။ အများတကာရဲ့ စိတ်ကူး၊ အများတကာရဲ့ စကားကို သူမလှန်နိုင်ဘူး။ ဟုတ်နိုးနိုးထင်တယ်။ လူ့ဘဝမှာ သူနေချင်တဲ့ဘဝနဲ့ ကျွန်တော်နေချင်တဲ့ဘဝမထပ်မီဘူးလို့ ဆိုရမလား။ ခြံမြေကလေးဝယ်ပြီး ပန်းပင်သစ်ပင်ကလေးတွေ စိုက်ပြီးနေချင်တာကတော့ ကျွန်တော့်သဘောပဲ...။ မလိမ်ခွဲပါဘူး။ လောကမှာ ဘာမှလဲလိမ်နေစရာမလိုပါဘူး။ လူတိုင်းလွတ်လပ်တာပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ရင် မငြိစွန်းရင် ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်နိုင်ကြတာပါပဲ။

ယူနိုးရှေ့အိမ်

၉၀ ကြည်အေး

ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်လိုရာကို အဖိုးပေး ဝယ်ယူကြရတာတော့ ဓမ္မတာပေါ့။ ကျွန်တော်လိုချင်တာက မများလှပေမယ့် အဖိုးကတော့ကြီးလှတယ်။ ကျွန်တော်လိုချင်တာကို မိန်းမနဲ့ကလေးအဖိုးအဖြစ်ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒါလဲ နုနုကိုယ်၌ကမှ ကျွန်တော့်ဘက်သား မဟုတ်ပဲကို။

“အေးကတော့ တကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့အတွေးလို့ ဆိုမယ်လား၊ လူတိုင်းဟာ တကိုယ်ကောင်းဆန်ကြတာပါပဲ။ မတရားသဖြင့်သော်လည်းကောင်းတရားသဖြင့်သော်လည်းကောင်းပေါ့။

“ကျွန်တော်နုနုကို အများကြီးချော့ပါတယ်ဗျာ၊ မနက်မိုးလင်းလို့ငှက်ကလေးတွေ သစ်ကိုင်းပေါ်ကအော်ကြမြည် ကြတဲ့အခါလာနားထောင်စေချင်တယ်။ နုနုက ရေဒီယိုဖွင့်တယ်။ လမ်းလျှောက်သွားတော့ကြာအိုင်မှာ ကြာနီတွေပွင့်နေတာပြချင်တယ်။ တောဘဲတွေကျလာတာပြချင်တယ်။ တစ်တောင်ကုန်းက ချိုးမနဲ့တစ်တောင်ကုန်းကချိုးဖို့နဲ့ အပြန်အလှန်ခေါ်ကြထူးကြတာကြားစေချင်တယ်။ နုနုကလမ်းလျှောက်ဝါသနာမပါဘူး။ သူကကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းပြီးလည်လာခဲ့တဲ့သူ၊ ကျွန်တော်ကြက်ခြံထဲအစာကျွေးနေတုန်း နုနုကအစိုးရ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိများခွင့်ယူကြတာ၊ နယ်ပြောင်းကြတာတွေဖတ်နေတယ်။”

ကျွန်တော် အစောကြီးက ပြောသားပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်တော့မှ နုနုဖြစ်စေချင်တဲ့ လင်သားမျိုးဖြစ်လာမယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

ယွန်းရွှေအိမ်

“ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ်။ နဲ့နဲ့မောင်နဲ့ယူကြရင် ဘယ်
တော့မှ သိပ်ပျော်မယ်မထင်ပါဘူး။ ခုလိုပဲချစ်နေကြတာပိုကောင်း
ပါလိမ့်မယ်လို့၊ နဲ့နဲ့ကငိုတယ်။ နဲ့နဲ့ပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ပြီးတော့ အချစ်ဆိုတဲ့ပုံပြင်ဟာ ထိမ်းမြားလက်ထပ်
ခြင်းမှာပြီးဆုံးတယ်လို့ နဲ့နဲ့ထင်တယ်။ အများတကာလဲ သည်
လို ပဲထင်ကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်မသိဘူး။
ဒါကြောင့်လဲ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဟာ အချစ်ရဲ့
သင်္ချိုင်းပဲလို့ စကားပုံ တောင်ပြုရက်ကြတာပေါ့။

“ကြည့်ပါအုံးဗျာ ...၊ အချစ်ဆိုတဲ့ပုံပြင်ဟာ ဘယ်
လောက်ကြီးကျယ် ခမ်းနားတယ်ဆိုတာ မသိကြတဲ့အတိုင်းပဲ၊
မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အမှုကို အကြီးအကျယ်ပြုနေလိုက်ကြတာ၊
ရက်စက်တယ်လို့ဆိုချင်ဆို၊ သူတို့လုပ်နေပုံက အချစ်ဆိုတာ
ကို မသာချနေသလိုပဲ။ နောက်ဆုံးပြုစုခြင်းပေါ့။

“တကယ်တော့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဟာ အချစ်
ဆိုတဲ့ ကိစ္စရဲ့ အလိုလိုဖြစ်လာတဲ့ ကြံစည်တွေးတောနေစရာ
မလိုတဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အပိုင်းအစကလေးပါ။

“နဲ့နဲ့ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့မရမ်းကုန်းခြံကို လိုက်လာ
ပြီးကတည်းက အချစ်ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလို့ ထင်
တယ်ဗျာ။ အချစ်ကိစ္စတော့ ဒို့နှစ်ယောက်ပြီးပြီ၊ လူတွေ
တော့မှာ လူတွေနဲ့တူအောင်၊ ဝင်ဆံ့အောင်၊ လူတွေအပြစ်မ
တင်အောင်၊ လူတွေလက်ခံအောင်၊ လူတွေချီးမွမ်းအောင် နေ

ယူနိုးရွှေအိမ်

၉၂ ကြည်အေး

ကြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်လို့ ပြောချင်သလိုပဲ။”

“အိမ်ကို ပထမဆုံးပြင်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ဧည့်သည်တွေခေါ်တယ်။ အလဟဿစကားထိုင်ပြောကြတယ်။ သူ့ဧည့်သည်တွေက ကားနဲ့လာကြတယ်။ ကားဘီးတွေမှာ ရွံ့ပေလို့ စိတ်ညစ်ကြတယ်။ သူတို့ပြောတဲ့စကားကို ကျွန်တော်သိပ်နားမလည်ပါဘူး။ ရာထူးတက်တာတို့၊ အိမ်ဆောက်ပြီး သံရုံးငှားစားတာတို့ပေါ့။ ဘယ်သူတွေဘာလုပ်နေကြမှန်းလဲ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုရယ်ကြတယ်။ စိတ်ဆိုးလို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုရယ်တာလဲ ကျွန်တော်ဝမ်းမနဲပါဘူး။ သဘောထားချင်းမတူလို့ပဲထင်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့သူတို့ကို မရယ်ပါဘူး။ အားလဲနာတယ်။ နားလဲလည်ဖို့ကြိုးစားတယ်။

“နုနုရဲ့ဧည့်သည်တွေဟာ နုနုကို ဝမ်းနဲ့စေတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ရှက်စေတယ်။ ဧည့်သည်တွေပြန်သွားရင် ကျွန်တော်တို့ ရန်ဖြစ်ရတယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်အလိုတစ်ယောက်လိုက်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြတာ၊ အပူအပင်မရှိတာကို ကျွန်တော်က တန်ဖိုးထားသလောက် နုနုကသိမ်ငယ်တယ်ထင်တယ်၊ ညံ့ဖျင်းတယ်ထင်တယ်၊ ပိုက်ဆံစကား၊ ပစ္စည်းစကားပြောတယ်။

“နုနု ပင်ပန်းတယ်ထင်မှာစိုးလို့ ကျွန်တော်နဲ့ အဖော်ကရင်ကလေးထမ်းချက်ကြတယ်။ ခြံထဲကဟင်းသီးဟင်းရွက်နဲ့

ယွန်းရွှေအိမ်

ကြက်ဥဘဲဥနဲ့၊ နွားနို့လဲ ရွာထဲကစစ်စစ်ရတယ်။ ကျွန်တော် ထောပတ်တောင် အိမ်မှာလုပ်တယ်။ နုနုကသာ ဝမ်းနဲတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီသုံးနှစ်ခွဲလောက် နုနုနဲ့ နေခဲ့ကြရတာ ပျော်စရာလို့ ထင်မြဲပါပဲ။ ရန်မဖြစ်ကြတဲ့အချိန်ကလွဲရင်

“တကယ်တော့ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပါအေးရယ် ကျွန်တော်မှတ်မိသေးတယ်။ တစ်ည လသာလိုက်တာ၊ လမင်း ကဝိုင်းစက်မှည့်ရွန်းလို့ တိမ်လဲမရှိဘူး။ မိုးကပြာလဲ့နေတာပဲ။ ကြည်နေတာပဲ။ ခြံမြောက်ဖက်က ဖြတ်သွားတဲ့ချောင်းမှာ ငါး ရစ်တက်တဲ့ညပေါ့။

“ကရင်လေးကပြောတယ်။ ကျွန်တော် ညတိုင်းငါးသွား ခပ်တာ မရသေးဘူး။ ညဒီရေနဲ့လိုက်ပြီး ငါးရစ်တက်မှာ တော့အသေအချာပဲ။ ဒီညဆရာလိုက်ပါလားလို့ ခေါ်ခေါ်နေ တယ်။ နှစ်ညသုံးည ကျွန်တော်လိုက်သွားတယ်။

“အဲဒီညကျတော့ ရတော့မှာပဲလို့ ကရင်ကလေးကလဲ ထင်တယ်။ ကျွန်တော်ကလဲထင်တယ်။ နုနုကို ဒီညလိုက်ခဲ့ပါ ကွယ် ... လသာလို့ မောင်နဲ့လမ်းလျှောက်ရတာနဲ့ပဲ ပျော်ဖို့ ကောင်းလှပါတယ်လို့ ဆိုတော့။ မလိုက်ဖူးဗျ ...။

“ကျွန်တော်နဲ့ ကရင်ကလေး သွားကြတော့ လကသာ လိုက်တာ၊ ညဟာ အေးမြလိုက်တာလဲအလွန်ပဲ။ ည ၁၂ နာရီ ကျော်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ငါးခပ်ကြတာ ရေမပါပဲ ငါးချည်း ခပ်လို့ရတယ်ထင်တာပဲ။ ငွေရောင်လက်နေတဲ့ ဖျတ်ဖျတ်လူး နေတဲ့ ငါးတွေချောင်းထဲက ခပ်ခပ်ပြီး တောင်းထဲထည့်တာ ဘယ်နှစ်တောင်းမှန်းမသိပါဘူး။ ငါးတွေလဲ ကျွန်တော်တို့ လို

ယူနိုးရွှေအိမ်

၉၄ ကြည်အေး

ချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်လေးပဲ အကုန်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့်အဲဒီညကို ကျွန်တော်မမေ့နိုင်ဘူး။ သဘာဝလောကရဲ့ သားသမီးစစ်စစ်အဖြစ်ကြီး ဖြစ်လိုက်ရတယ်။

“ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်တော့မိုးလင်းခါနီးပြီ။ နုနုကငိုနေပြီ။ ဒေါသလဲ အရမ်းကြီးနေတာပဲ။ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မိန်းခလေးဆီမှာ အဲသည်လိုကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှတဲ့ဒေါသကို တွေ့တော့ ကြောက်လဲသွားတယ်။ စိတ်လဲပျက်တယ်။ အချစ်လျော့ချင်တယ်။ နုနုကကျွန်တော့်ကို သူ့တစ်ယောက်ထဲထားခဲ့ရမလားလို့ အပြစ်တင်တယ်။ ငါးသွားခပ်တယ်ဆိုတော့ တံငါသည် လုပ်မလို့လားတဲ့။ ငါးတွေ ပေးလိုက်ပြီဆိုတော့ အချည်းနှီး အချိန်ဖြုန်းရမလားဆိုပြီး အော်ဟစ်ဆူပူတယ်။ ကျွန်တော်က နုရယ်-အထဲက ကလေးပါဒေါသကြီးတတ်နေပါ့မယ်လို့လဲ ပြောမိရော ကျွန်တော့်ကို ပါးလှမ်းရိုက်တာပါပဲ။”

“ကျွန်တော်ကတော့ ပါးမှာလက်ငါးချောင်းရာထင်လဲ အသားနာလှတယ်မထင်ပါဘူး။ နုနုဟာ ငါ့ကိုမရိုသေတော့ဘူး။ ငါ့အချစ်ကို မရိုသေတော့ဘူးလို့သာ ယူကျုံးမရဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုပြောပြန်တော့ ထိုင်ရှိခိုးနေရမှာလား ... တဲ့။”

“ကျွန်တော့်ကို နုနုနားမလည်တာ အမှန်ပဲ။”

ယွန်းရွှေအိမ်

“နနနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ဟာ မလွန် ပါဘူးလို့ ရှင်းနေတာမဟုတ်ပါဘူးအေးရယ်၊ ကျွန်တော်အများ ကြီးလွန်နိုင်ပါတယ်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နိုင်ပါတယ်။ ဒါ ပေမယ့်တစ်ခါမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ နုနုအတွက်ဘယ်တော့ မှမလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ကြိုးစားလုပ်ကြည့်ဘူးတယ်။ အေးလေ ... နုနုအတွက် ဟုတ်ချင်မှလဲဟုတ်မှာပါ။ ကျွန်တော် စမ်းသပ်ကြည့်တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ သုတေ သနလုပ်ကြည့်သလိုပေါ့။

“နုနုမပြောပြဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြောပါလိမ့်။ သူ အပြစ်ကင်းချင်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်မအောင်မြင် လိုက်တဲ့ ကိစ္စမို့ရှက်လို့လား။ ကျွန်တော်စဉ်းစားဦးမယ်။

“ကျွန်တော်လခစားဝင်လုပ်တယ်။ အစိုးရငွေစာရင်း တွေကိုင်ရတဲ့ ဌာနတစ်ခုမှာပါပဲ။ အေးသိသားပဲ။ ကျွန်တော် က ဆယ်တန်းဖြေတုန်းက ဘယ်လို ခြေလက်ချော်ပြီး သင်္ချာ

ယူနိုးရှေ့အိမ်

၉၆ ကြည်အေး

ဂုဏ်ထူးရခဲ့တယ်ဆိုတာ ခုထိ မပြောပြတတ်ပေမယ့် ၁၄ နဲ့ ၉ နဲ့ ပေါင်းဖို့ရာတောင် အင်မတန် ဝန်လေးတဲ့သူ ...။

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အလုပ်ထွက်သွားတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်ဝင်လုပ်ရတယ်။ သူငယ်ချင်းက အလုပ်လွဲသွားတဲ့အခါ စာရင်းတွေက တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ အစိုးရအတွက် ရရမယ့်ငွေက စာရင်းထဲပိုများနေတယ်။ သူငယ်ချင်းက ပြောတယ်။ အစိုးရဆိုတာ ပိုရလေကြိုက်လေပေါ့တဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ရသင့်တာထက် အလကားပိုရတာကို ကြိုက်ဖို့ကောင်းတယ်မထင်ပါဘူး။ ပြောနေရတာတောင် ရှက်ဖွယ်လို့ထင်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းကတော့ ပူမနေပါနဲ့ကွာဆိုပြီး ကျွန်တော့်ပုခုံးကို လက်နဲ့ နာနာဖျစ်ပြီး သွားတော့တာပါပဲ။ ပြီးတော့ ဟောင်ကောင်ကိုထွက်သွားပြီး အလုပ်လုပ်နေတယ်လို့ ကြားတာပါပဲ။ နှစ်လကျော်လောက်ကြာတော့ အစိုးရငွေအလွဲသုံးစားမှုဆိုလား ဘာလား။ အဲဒီအမှုနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းတော့တာပါပဲ။

“တရားရုံးမှာ ကျွန်တော်ဟာ လူပြက်ပဲ။ လူတွေက သိပ်ရယ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်စာရင်းအင်းမှားတာကို သူတို့ရယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က ရှေ့ကအလုပ် လွဲသွားပြီး ဟောင်ကောင်ကို ထွက်သွားတဲ့လူကို သူငယ်ချင်းလို့ ခေါ်တာ ယုံသေးတာကို ရယ်ကြတာပါ။ ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တာပါပဲ။ သူငယ်ချင်းကို ကျွန်တော်တွေ့ချင်သေးတယ်။ သူကျွန်တော့်ကို လိမ်သွားတယ်။ ချောက်ချသွားတယ်လို့

ယွန်းရွှေအိမ်

ကျွန်တော်မထင်နိုင်သေးဘူး။ သူငယ်ချင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီး မှပဲ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူသည်လို လုပ်ဖို့လဲ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ လူရင့်မာကြီးပဲ။ ကျွန်တော့် အပေါ်လုပ်မယ်လို့လဲ မထင်ပါဘူး။ လုပ်ရင်လဲသူ့မှာအကြောင်း ပြချက်လုံလုံလောက်လောက်ရှိလိမ့်မယ်။ ရှိရမှာမို့ သိပ်အပြစ် ဆိုစရာရှိနိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်သူ့ကို သနားချင်တာ ပါပဲ။ သူ့အစားတရားရုံးကိုရောက်ရတာထက် ကောင်းတဲ့အကူ အညီပေးလိုက်ချင်တယ်။ သူတကယ်ငွေလျော်စရာရှိနေတယ် ဆိုရင်၊ ကျွန်တော့်ခြံမြေကလေးနဲ့ အိမ်ကိုရောင်းပြီး ပေးလိုက် နိုင်သားပဲ။ ကမ္ဘာမြေပေါ်ကပစ္စည်းပစ္စယအားလုံးဟာ လူအား လုံးအတွက်ပဲမဟုတ်လား။ ကမ္ဘာပစ္စည်းတွေက ကျန်ရစ်အုံးမှာပါ။ လူတွေကသေသွားကြမှာပါ။ မွေးလာတဲ့လူတွေကပိုင်ကြအုံးမှာပါ။

“ကျွန်တော်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရယ်တာပါပဲ။ ရယ် တာကတော့ ကျွန်တော်စာရင်းအင်းဌာနမှာ ဝင်လုပ်မိတာကို ရယ်တာပါ။ ကျွန်တော့် ဆယ်တန်းအောင်လက်မှတ်က သင်္ချာ ဂုဏ်ထူးဆိုတဲ့ စာလုံးတွေကို ရယ်တာပါ။ ကျွန်တော် သင်္ချာ ဖျင်းတာမှန်ပါလျက်နဲ့ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးမိတာဟာ ဖျောက် လို့မရတဲ့ ဂုဏ်ထူးဝိသေသဖြစ်နေတာကို ရယ်တာပါ။ ကျွန် တော့် အတွက် (အားလုံးအတွက်လဲသည်လိုပါပဲ) စက္ကူတစ်စဟာ လူ့ထက်အရေးကြီးနေတာ၊ စက္ကူတစ်စက လူထက်အမှန် တရားအစစ်ဖြစ်နေတာကို ရယ်ချင်တာပါ။

ယူနီးရှေ့အိမ်

၉၈ ကြည်အေး

“ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ရှာပေးလွှဲပေးသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းအပေါ် ကျွန်တော်မဆုံးဖြတ်သေးတာကတော့ ရယ်စရာမဟုတ်ဖူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ရယ်မယ့်အစား ကျွန်တော်နဲ့ သဘောချင်းတိုက်ဆိုင်ကြဖို့ကောင်းတယ်။ ထောက်ခံကြဖို့ ကောင်းတယ်။

“ပြီးတော့ စွပ်စွဲတာနဲ့ အပြစ်ရှိတာက တခြားစီပဲ။ မဟုတ်ဘူးလားအေးရယ်၊ တူတူပဲသာဆိုရင် အစွပ်အစွဲခံရတဲ့ ကျွန်တော်လဲ အပြစ်ရှိတာပေါ့။ အေးလေ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ထင်တဲ့လူတွေ အများကြီးရှိမှာပါပဲ။ ကျွန်တော်ရုံးမင်းတစ်ထိုင် အပြစ်ရတယ်။ အလုပ်ပြုတ်သွားတယ်။ ဘာတွေရွတ်ဖတ်နေကြတယ်တော့ နားမထောင်လိုက်ပါဘူး။ စီရင်ချက်ချတာ ဖတ်ပြတာ မကြားလိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာကတော့ ထောင်သုံးလလောက်ကျရင် ကောင်းမှာလို့။ သံတိုင် အနောက်ကလူတွေနဲ့ နေဖူးလိုက်ချင်တယ်။ နည်းနည်းလေ့လာကြည့်ချင်တယ်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှာလည်း မကြောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လက်တွေက မြေပေါက်နေကျပဲ။ မပြုံးပါနဲ့ အေးရယ်။ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားတွေ တကယ် ရောင်းရလာတာ ၁၀ နှစ် မရှိသေးပါဘူး။ ခုလဲကရင်လေးနဲ့ မြေဝိုင်းပေါက်နေတာပါပဲ။

“တရားသူကြီးကမေးတယ်။ ခင်ဗျားမှာ ဘာပြောစရာ ရှိသေးသလဲတဲ့။ ကျွန်တော်လဲစိတ်ထဲရှိရာ ထွက်သွားမိတယ်။ ကျွန်တော် ထောင်သုံးလလောက်ကျချင်တယ်လို့ ဘယ်လိုနေလဲ

အပြင်ကလူ ဇု

လို့သိချင်လို့လို့ဆိုတော့ ဘာပြောသလဲသိလား... အရူးထောင်
ပဲဖြစ်နိုင်မယ်တဲ့ဗျား ...”

“ကျွန်တော်ကလဲ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အပန်းမကြီး
ပါဘူး။ ဒါလဲလေ့လာစရာပါပဲလို့၊ ဘဝနဲ့နီးစပ်ရတာ ကောင်း
တာပါပဲလို့ ကျွန်တော်ကအဲသည်အတိုင်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး
ပြောတာအမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ရုံးတော်ကို မရိုသေမှုနဲ့ ဒဏ်
ချလိုက်သေးတယ်။ ထောင်ကိုတော့ မပို့ပေးဘူး။ ကျွန်တော်
သိပ်ရယ်ချင်တာပဲ။”

ယုန်းရွှေအိမ်

“နုနု ကျွန်တော်တို့သားလေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်တော်အပျော်ဆုံးပဲ။ နုနုဟာ လှလိုက်တာ ဗျာ။ အဲသည်အချိန်လောက် သူတစ်ခါမှမလှဖူးဘူးထင်တာပဲ။ မျက်နှာလေးဆို ဝင်းလို့၊ အသားကလေးကဝါလို့၊ ခလေးဖို့ အင်္ကျီကလေးတွေချုပ်လိုက်၊ သိုးမွေးထိုးလိုက် ဂွမ်းစောင်ဝယ် လိုက်နဲ့ ပွားများလာတဲ့အချစ်အတွက် ပြင်ဆင်နေတာမြင်ရ တာ တကယ်ပျော်စရာကောင်းတယ်။

“သားလေးမွေးပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ပန်းချီဆရာ တကယ်ဖြစ်လာတာပဲ။ သားနဲ့မိခင်ဆိုတာတွေ အများကြီး ကျွန်တော်ဆွဲခဲ့တယ်။ တစ်ခါတော့ “အေဒင်ဥယျာဉ်ထဲမှ သား အမိ” ဆိုပြီး ကျွန်တော်နာမည်ပေးလိုက်တော့ တော်တော်အပြော အဆိုခံရတယ်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာနဲ့ဆန့်ကျင်တယ်ဆိုပြီးပေါ့။

“နုနုကလေးရဲ့ပုံတွေကို အဝတ်မပါပဲချည်းဆွဲခဲ့တယ်။ ဒါကိုနုနုက မကျေနပ်ဖူးဗျ။ အဲသည်တစ်ချက်မှာ ကျွန်တော်

ယူနိုးရှေ့အိမ်

တော်တော် တကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် လူဟာအချစ်အတွက် နဂိုသဘာဝအမိမွေးတဲ့အတိုင်း ဘဝကို ပြန်ရောက်ရတာအမှန်ပါပဲ။ စိတ်ရောရုပ်ရောပေါ့။ ဒါနဲ့ “အချစ်အတွက် အဝတ်လှစ်ရသည်” လို့ ကလေးနို့တိုက်နေပုံ တစ်ပုံပြပွဲတင်လိုက်တာ နာမည်ပြင်ခိုင်းတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် မပြင်နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့အိမ်ပြန်ယူလာတယ်။ ညစ်ညမ်းတဲ့စိတ်တွေ ကို ညစ်ညမ်းတဲ့အတွေးတွေနဲ့ ထားခဲ့တယ်။ မရှင်းပြပါဘူး။

“ကျွန်တော့်ဘာသာတော့ အဲဒီပုံကို တော်တော်ကြိုက် တယ်။ အလှတစ်ရပ်ကို ကံအားလျော်စွာ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ခြင်း လို့ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် နုနုကစိတ်ဆိုးပြန်တယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲလို့တော့ နားမလည်လိုက်ပါဘူး။ သတင်းကြားပြီးဝယ် ချင်တဲ့လူလိုက်လာတော့ နုနုကျေနပ်သွားပြန်တယ်။ ကျွန်တော် ထင်တော့ နုနုဟာ ပန်းချီကားအရောင်းအဝယ်ဖြစ်တာကိုတော့ သဘောကျတယ်။ ဒါပါပဲ။ သည်တော့ကျွန်တော်ဝမ်းနဲ့တယ်။

“အဲသည်ပန်းချီကားအတွက် ကျွန်တော်တို့ တော်တော် စကားများရတယ်။ ကျွန်တော်က မရောင်ချင်ဘူး။ နုနုက ငွေလိုနေတာချည်းပဲ။ အိမ်မှာစားစရာလဲအပြည့်ရှိလျက်နဲ့ နုနု ကတော့ သားရဲ့ဘဝအတွက် ပြင်ဆင်တယ်ပေါ့ ...။

“ကောင်းပြီ၊ သားကိုဘယ်လိုမွေးမလဲလို့ ကျွန်တော် တို့ဆွေးနွေးကြတယ်။ ဘယ်ကိုမှတော့မရောက်ပါဘူး။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ နုနုဟာ ကျွန်တော့်သားကို ကျွန်တော်နဲ့ မတူစေရဘူးဆိုတာ အရင်းခံထားလို့ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်က

ယွန်းရွှေအိမ်

တော့နုနုကို အဖော်အဖြစ် မမျှော်လင့်တော့ဘူးဆိုတဲ့ တစ်နေ့မှာ သားက အဖော်ဖြစ်လာမယ်လို့ တင်စားထားတယ်။ အဖော်ဖြစ် လာချင်တယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်တော့်ကို နားလည်စေချင်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့တူစေချင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ မတူရဘူးလို့လဲမဟုတ်ဘူး။

“သားကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးချင်တယ်။ သူဖြစ်စေချင် တာဖြစ်ရမယ်။ လုပ်ချင်တာလုပ်ရမယ်။ သားရဲ့စိတ်ကူးကို ကျွန်တော်ရိုသေချင်တယ်။ သားရဲ့ လူအဖြစ်ကို မြှော်တွေး တယ်။ ကလေးဟာမိဘနှစ်ပါးလုံးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းမဟုတ် ဘူး။ ချယ်လှယ်စရာမဟုတ်ဘူး။ တစ်သီးတစ်ခြားဖြစ်ထွန်းရ မယ့်လူ့ဘဝတစ်ရပ်ဖြစ်တယ်။ မိဘကကူညီရုံ ထောက်ပံ့ရုံပဲ။

“နုနုကငြင်းပြန်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တာဝန်မဲ့တယ် တဲ့၊ ကလေးကိုဖျက်ဆီးတယ်တဲ့ ...။

“နုနုက ကလေးကိုစည်းကမ်းကြီးတွေနဲ့ ချုပ်ချယ် လာတာမြင်ရတယ်။ စိတ်မချမ်းသာစရာ တကယ်ကောင်းတယ် အေးရယ် ...။ ဟိုဟာမလုပ်ရဘူး။ ဒီဟာမကိုင်ရဘူးနဲ့။ ကျွန် တော်နဲ့ရန်ဖြစ်ရင် ကလေးကိုမဲရိုက်ချင်ရိုက်နေပြန်ရော၊ ကိုယ့် ရင်ကဖြစ်တဲ့ကလေးကို အသားနာအောင်လုပ်ရက်လိုက်တာ။

“တစ်ခါ ကလေးက ပန်းကန်ခွဲလို့ လက်ဖျားကိုရိုက် တော့ ကျွန်တော်ကပြောမိတယ်။ ပန်းကန်တစ်ချပ်ဟာ ကလေး စိတ်တစ်ချက်နာကျင်သွားတာရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံအဖိုးမတန်ပါဘူး။ လူဟာပစ္စည်းရဲ့ ကျွန်မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ နှလုံး ပူနွေးမယ်ထင်ရတဲ့ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းတဲ့ ခဏခဏ

ယူနိုးရွှေအိမ်

ငိုတတ်တဲ့ နုနုက ဘာလုပ်တယ်ထင်သလဲ ...။

“ကျွန်တော့် စုတ်တံပြားကြီးကို ဆေးမဲနှစ်ပြီး ကျွန်တော်မရောင်းရက်လို့ထားတဲ့ အဝတ်လှစ်ရသည်ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားကို ကြက်ခြေခတ်ပစ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်မတားပါဘူး။ ကြည့်နေလိုက်တယ်။ စိတ်လဲမဆိုးပါဘူး။ အံ့ဩတယ်၊ ငိုချင်တယ်၊ ဒါပါပဲ ...။

“နုနုကတော့ ပြောတယ်။ ရှင့်မှာထိခိုက်စရာ အသည်းနှလုံးမှ မရှိဘဲ။ အေးစက်စက်နဲ့ ကြည့်နေနိုင်တာပေါ့တဲ့။

“ကျွန်တော်စဉ်းစားတယ်။ နုနုဟာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ခဲ့ဘူး။ မိန်းမပီသတာတော့မှန်တယ်။ အနည်းငယ်သေးနပ်တယ်။ သို့ပေမယ့် ပျော့ပျောင်းတယ်။ ချစ်ခင်တတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာမှကတိများစွာပေးခြင်းမရှိဘဲနဲ့ ကျွန်တော်နောက်ကို လိုက်လာတယ်။ မြို့ဆန်တဲ့သူ့အဆောင်အယောင်ကို ခွဲခွာခဲ့ပြီး သည်မရမ်းခြံ မြို့စွန်မှာလာနေတယ်။ သူ့ဘက်က အများကြီးကြိုးစားခဲ့တယ် ဆိုရမှာပေါ့။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းစပ်လိုက်တာဟာ အပေါင်းလက္ခဏာ မထွက်တော့ပဲအနှုတ်လက္ခဏာ ထွက်နေပြီလား။

“ကျွန်တော့်အလိုကိုလိုက်ပြီး နေ့စဉ်ရက်ဆက်ကလေးနို့တိုက် ထိုင်ခဲ့တာတွေ သတိရတယ်။ အဲသည်ပုံဖြစ်အောင် သူဟာအင်မတန် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ပုံတူဆွဲခံခဲ့တယ်။ ပြုံးပြုံးကလေးနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ဂျိုးများတာလဲအေးသိသားပဲ နုနုသည်းခံခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ထိုင်ပြီးအပြုံး

ယွန်းရွှေအိမ်

ကလေးနဲ့ ခလေးပွေ့ပြီး ကိုယ်ဟန်ပြခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ကို အများကြီးပေးလိုက်တယ်။ သို့ပေမယ့် ဆေးမဲနဲ့ ကြက်ခြေခတ်ပြီး ပေးပြီးသားကို ပြန်ယူသွားပြန်တယ်။

“အဲသည်ပန်းချီကားကို ဧည့်ခန်းထဲကနေ အိပ်ခန်းထဲ ရွှေ့လိုက်တယ်။ အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာထားလိုက်တယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော့်အမှားပဲထင်ပါရဲ့။ ခေါင်းရင်းက ချောက်လှန့်နေတဲ့ ပုံကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ နုနုဟာ ပွေ့ပိုက်နေလျက်ကခွာလိုက်ကြတယ်။ နမ်းရှုပ်နေလျက်ခွဲလိုက်ကြတယ်။ လရောင် ကြယ်ရောင်မတိုးနိုင်တဲ့ မှောင်မိုက်တဲ့ တစ်ခါတစ်လေ ညများမှာသာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြန်လည်ရင်းနှီးပြီး အလင်းရောင်သန်းလာပြန်တော့ ပြန်လည်စိမ်းကားသွားကြတာပါပဲ။

“နုနုမှာလဲ သာမန်မိန်းမတို့ရဲ့ မာနခေါ်မလား၊ ခေါင်းမာတယ်ခေါ်မလား၊ အဲဒါရှိတယ်။ သူဟာသူ့သားကို ပိုပြီး တင်းတင်းကြပ်ကြပ်လုပ်လာတယ်။ ကျွန်တော်ဝယ်ပေးထားတဲ့ စုတ်တံကိုင်ရင် ပေတယ်၊ ပလပ်စတာရွံ့ကို ရွံ့စရာ၊ ပတ္တလားခေါက်ရင်တောင် နားငြီးတယ်ဆိုပြီး ကလေးကို ကကြီးခခွေးနဲ့ အေဘီစီဒီသာ အတင်းသင်တော့တာပါပဲ။

“မနက်မိုးလင်းရင် ကလေးကို လမ်းလျှောက်သင်ခွင့် ခေါ်ခွင့် ကျွန်တော်မရတော့ဘူး။

“နုနုဟာ မပျော်ဘူး။ သူပျော်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရ ပါ့မလဲလို့ ကျွန်တော်စဉ်းစားတယ်။ နုနုဘာလုပ်ချင်သလဲလို့ စဉ်းစားတယ်။

“နုနု ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူးဗျ။ လူ့ဘဝမှာ သူလုပ်စရာ ဘာမှမရှိဘူး။ အနည်းဆုံးဘီအေအောင်အောင် နေလိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ယူကြရင် သူဟာကျောင်းဆရာမ၊ ရုံးဝန်ထောက် စသည်ဖြင့် လုပ်စရာအလုပ်တစ်ခု ထူးထူးဆန်းဆန်းမဟုတ် တောင် ရှိနေရင်သက်သာမှာပဲ။

“ကြည်နူးမှုဆိုတာ သူမရနိုင်ရှာဘူး။ ကျွန်တော်သင် ပေးချင်ပါရဲ့။ တစ်ခါရွာစွန်းက ကြာအိုင်ကို အတင်းခေါ် သွားမိတယ်။ နွေကုန်စနေရောင်ပျပျသာတဲ့ တစ်မနက်ခင်းမှာ ပဲ မှတ်မိပါရဲ့။ ကြာအိုင်နဖူးမှာ ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့ ပေါက်နေတဲ့ အမျိုးအမည်လဲ ကျွန်တော်မသိတဲ့ သစ်ပင်က သစ်ရွက်တွေ လေငှေ့တိုင်းကြွနေတယ်။ ဝါဖန့်ဖန့်စိမ်းလဲ့လဲ့

ယုန်းရွှေအိမ်

အရွက်ကလေးတွေပတ်ချာ ပတ်ချာလည်ပြီး စောင်းရွှေရွှေနဲ့ ရေပြင်ပေါ်ကြွေကျတယ်။ လှလိုက်တာဗျာ၊ ပြောမပြနိုင်လောက် အောင်ပါပဲ။ အဲသည်အလှကို ကျွန်တော်ခုထက်ထိဆွဲလို့ မရ သေးဘူး။ ဥပမာကတော့ ဆီလျော်ပါ့မလားမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ နားထဲမှာ နတ်စောင်းငြင်းသံ ကြားလိုက်ရ သလိုပဲ။ (နတ်စောင်းငြင်းသံကို မဆွဲရသေးပေမယ့် ကျွန်တော် နာမည်ပေးထားတယ်) နုရယ်ကြည့်ပါအုံးလို့ ကျွန်တော်ပြောမိ ပေမယ့် နုနုက သာမန်ကာရုံကာပဲဗျ။ သူဘာမှ မမြင်လိုက်ဖူး။

“ကျွန်တော်တော့ အိပ်မပျော်တဲ့ညတွေစိတ်လေတဲ့အခါ တွေမှာအဲသည်စိတ်မျက်စိထဲကပုံကို ပြန်မြင်လိုက်ရင်တည်ငြိမ် သွားတာပဲ။ မျက်ရည်လဲကျလာတယ်။ အမှန်တရားနဲ့ နီးစပ် လာတယ်။

“အလှကိုမမြင်နိုင်တဲ့သူဟာ အချစ်ဆိုတာကော ရှိပါ့ မလား။ တောထဲက တိရစ္ဆာန်တွေဟာ နေထွက်လာတာ၊ လ တက်လာတာ၊ မိုးပေါက်တွေကြီချတာ သစ်ပင်သစ်ရည် တက် လာတာနဲ့ရင်းနှီးပေမယ့် အလှကို မမြင်ကြဘူး။ အချစ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ တပ်မက်တာ ကိုယ်လက်ရင်းနှီးတာပဲရှိမယ်။ တိရစ္ဆာန် လောကမှာ သစ္စာတရားဆိုတာ မရှိပါဘူး။

“တကယ်ပဲ နုနုကို ကျွန်တော်အထင်သေးလာတယ်။ သာမန်အချည်းနှီး မိန်းမတစ်ယောက်ပဲလို့ မြင်လာတယ်။ သူ ကလဲ ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးတာပဲ။ လက်တွေ့မဆန်သူ

ယွန်းရွှေအိမ်

ပေါ့။ ကျွန်တော့်အချစ်ကိုတောင် လူကိုချစ်တာမဟုတ်၊ အချစ်ဆိုတဲ့တရားကို ချစ်နေတာ၊ စိတ်ကူးယဉ်နေတာ၊ သာယာနေတာလို့ စွပ်စွဲလာတယ်။

“နောက်ဆုံးတော့ အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းဘူးလို့ တောင် ထိပါးလာပါတော့တယ်။

“အဲသည်အဖြစ် ဖြစ်ရတာကတော့ နုနုဘယ်တော့မှ နားလည်နိုင်မယ် မဟုတ်ပေမယ့် အေးတော့နားလည်မယ် ထင်တာပဲ။ မရမ်းခြံမြောက်ဖက်ကရွာမှာ အငြိမ့်အဖွဲ့တွေ အများကြီးရှိတယ်ဗျ။ ဆိုင်းဘုတ်တွေကိုစီနေတာပဲ။ ဇာတ်မင်းသားတွေလည်း တော်တော်ထွက်တယ်။

“အဲသည်ရွာက အငြိမ့်သမကလေး တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်ခေါ်ပြီး ပတ်ချာလှည့်ကခိုင်းပြီး လှုပ်ရှားနေတဲ့ကဟန်ကို ကျွန်တော်ဆွဲယူတယ်။ ကလေးမလေးက ၁၅ နှစ်လောက်ရှိဦးမယ်။ သေးသေးသွယ်သွယ်ဖြူဖြူကလေး၊ ကလေးငယ်လေးလိုပဲ ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုး နည်းနည်းမှမရှိပါဘူး။ လှလှပပကြည်ကြည်လင်လင်ကလေးပဲ။ တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတယ်။ အကလဲအင်မတန်ညက်တယ်။ ကြော့ရှင်းတယ်၊ ပီသတယ်၊ ပိုက်ဆံလဲ သိပ်မပေးရဘူးဗျ။

“ကျွန်တော်ကလဲ မနေနိုင်လို့သာ ပန်းချီဆွဲနေတာ၊ ပန်းချီဆရာမှမဖြစ်သေးတာ၊ နုနုကိုတောင် မောင်ပန်းချီဆွဲမယ်လို့ ရဲရဲပြောတဲ့တာမဟုတ်ဖူး။ ကောင်မလေးကတာ ကြည့်

ယူနိုးရွှေအိမ်

ကောင်းလို့ပါလို့ မရေမရာပြောပြီး တိပ်ခွေဖွင့်ပြီးကခိုင်းပြီး ခဲ နဲ့ခြစ်နေတာက တော်တော်ကြာတာကို

“နုနုကထုံးစံအတိုင်း ငြူစူနေတာပါပဲ။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်လိုရာကို ရခဲ့တယ်။ ဂျိုးဖြူလေး အတောင်ခတ်ဟန်၊ လိပ်ပြာဝဲဟန်၊ သစ်ကိုင်းညွတ်ဟန်၊ ကြာဖူးငုံအာလာဟန်တွေ ကလေးမလေး ကပြတာကိုခဲနဲ့ပုံအမျိုးမျိုးကူးနေရာက ဆီဆေး ဖြစ်သွားတယ်။ ပုံခပ်သေးသေးပေမယ့် ၃ ပုံတိတိရလိုက်တယ်။ ပန်းချီကားဟာလှုပ်ရှားနေတယ်။ လက်ကလေးတွေဟာ ကခုန် လို့ကိုနေတယ်၊ ပျံဝဲနေတယ်၊ ကော့နေတယ်။

“ကျွန်တော်ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကလေးမလေးကို အငြိမ့် ကရင်ဝတ်ဖို့ ရွှေချည်ထိုးထမီဝယ်ပေးလိုက်တယ်။ ညီမအရွယ်၊ တူမအရွယ်လေးပေမယ့် ပူဇော်တဲ့သဘောပါပဲ။ သည်ထက်မက ပေးချင်ပါသေးတယ်။ နုနုကတော့ ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေတယ် ပေါ့ဗျာ။

“ဒါပေမယ့် တော်ပြီ ... ဆေးတစ်စက်မှ ထပ်မတို့ နိုင်တော့ဘူး။ မတို့တတ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး စိတ်အေး ချမ်းသွားတဲ့တစ်နေ့မှာ ပန်းချီကားပေါ်က နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့ ဝဲပျံနေတဲ့ အငြိမ့်သမလက်ကလေးကို ကျွန်တော်နမ်းလိုက်မိ ရင်တော့ နုနုဟာ ကျွန်တော့်အကျင့်စာရိတ္တကို ထိပါးပြော တော့တာပါပဲ။

“နုနုကပြောတယ်။ လူအစစ်က ပိုနမ်းလို့မကောင်း

ဘူးလားတဲ့၊ မနမ်းချင်ဘူးလားတဲ့။ ကျွန်တော်ကလဲ အတတ် နိုင်ဆုံးမှန်ရာကို ပြောချင်တဲ့သူဆိုတော့ အေးကွာ ... အဲသည် ကလေးမကလေးကို အင်မတန်လှအောင် ကပြီးတဲ့အခါမျိုးမှ အားရပါးရပွေ့ဖက်ပြီး နဖူးကလေးနမ်းလိုက်ချင်တယ်။ သူ့နဖူး ကလေးမှာ ချွေးစို့နေတတ်တယ်လို့ ပြောမိတယ်။

“ပြီးတော့ကောမောင်လို့ နုနုကမေးတော့ ...

“ပြီးတော့ ... ပန်းစိုက်အိုးထဲက နှင်းဆီငုံကလေးပွင့် အာလာလဲ မောင်နမ်းမိတယ်။ သားကလေး သီချင်းဆိုနေတဲ့ အခါလဲ မောင်နမ်းမိတယ်။ နုမောင့်ကိုနားလည်လာမယ့်အခါ မှာလဲ မောင်နမ်းမိမှာပဲလို့ ဖြေလိုက်တယ်။

“မောင်က အလှမြင်ရင် နမ်းချင်သူဆိုပါတော့လို့ နုနုကသရော်တဲ့အခါ၊ ကျွန်တော်ကဒါအပြစ်မဟုတ်ပါဘူးနုရဲ့၊ အဲသည်အလှကိုမြင်တဲ့အခါမှာ မောင်ဟာလဲမောင်မဟုတ်တော့ ဘူး၊ ဟောသည်ဘဝ ဟောသည်ကမ္ဘာမှာ လူဖြစ်နေတာလဲ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရဟန္တာဈာန်ဝင်စားသလို အင်မတန် စင်ကြယ်တဲ့ အဖြစ်ပါလို့ဆိုတော့ နုနုကနားမလည်တာလား။ မယုံတာလား မသိပါဘူး။ ခေါင်းခါနေတယ်။

“အဲသည်အလှကို ယစ်မူးရတာ ကောင်းပြီးရင်ကောင်း ရင်းနဲ့ မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလားလို့ နုက ပြောတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော်က ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါကတော့ ယေဘုယျအားဖြင့် ဖြစ်နိုင်တာပြောရတာမဟုတ်လား။

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၁၂ ကြည်အေး

နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ထားတာလဲ ရှိတာပေါ့၊ နုနုကတော့ ရယ်တယ်ဗျာ။

“ကျွန်တော့်ကို အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတဲ့လူ၊ ပျက်စီးတဲ့လူလို့ဆိုတယ်။ အကျင့်စာရိတ္တဆိုတာလဲ နေရာအမျိုးမျိုးခေတ်အမျိုးမျိုးမှာ လူတို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းပဲမဟုတ်လား။ ပြောင်းလွဲနေတတ်တာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရိုးဖြောင့်ချင်သူမျှသာဖြစ်ပါတယ်။ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတယ်မကောင်းဘူးဆိုတာ ကျွန်တော့်မှာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်နှစ်သက်သဘောကျသလိုသာ သူများကိုမထိပါးစေပဲနေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အကျင့်စာရိတ္တပျက်တယ်လို့ပြောမယ့်အစား အကျင့်စာရိတ္တအဆိုးအကောင်း မသတ်မှတ်သူလို့ခေါ်ရင်ပိုမှန်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“နုနုကတော့ အငြိမ့်သမကလေးကို အိမ်မလာနဲ့တော့ လို့နှင်လိုက်တယ်။

“သည်နောက်တော့နုနုဟာသနားစရာကောင်းလာတယ်။ အရူးပမာဖြစ်နေတယ်။ ကလေးကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ငွေလဲ တော်တော်ကြပ်တယ်။ ခြံထဲမှာ နှင်းဆီတွေစိုက်တာကလဲကုန်၊ ဆီဆေးတွေ ဝယ်ရတာကလဲ ကျွန်တော်ကလောဘကြီးတော့ ဝယ်လို့ပိုက်ဆံမလောက်နိုင်ဘူး။ နုနုကမိန်းမပီပီ စကော့ဈေးသွားချင်မယ်။ လက်ဝတ်လက်စား မက်မယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်မယ်ဆိုပြီး သတိရတာတော့အမှန် ပါပဲ။ အဲသည်လိုဖြစ်နေတုန်း နုနုကသူငယ်ချင်းဟောင်းတွေနဲ့ ပြန်ပေါင်းပြီး ထမင်းထွက်စားဖို့တို့၊ ပျော်ပွဲစားထွက်ဖို့တို့ လာခေါ်တာနောက်လိုက်စပြုလာတယ်။

“နုနုသည်လို နေရမှ ပျော်ရွှင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကြည်ဖြူရုံမက ဝမ်းတောင်သာပါရဲ့။ နုနုမှာ ကျွန်တော်နဲ့ မဆီဆိုင်တဲ့ မစပ်ဟပ်နိုင်တဲ့အသွေးအကွက်လေးတွေရှိမှာပေါ့၊ လျှောက်ပတ်ရာ အလင်းရောင်နဲ့ တိုက်မိပြီးပြူးပြက်ဝင်းလက်

ယုန်းရွှေအိမ်

၁၁၄ ကြည်အေး

လာတာကို မငြူစူသင့်ပါဘူး။

“သူလူ့ဘဝမှာနေထိုင်တတ်လာတယ်ထင်ပြီး ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပန်းချီကားတစ်ကား ရောင်းရသမျှ အကုန် သုံးပစ်လိုက်ဖို့ပေးလိုက်သေးတယ်။ နှစ်ထောင့်ငါးရာလောက် ထင်ပါရဲ့။”

“နုနုက သူမသုံးချင်ပါဘူးဆိုပြီး သားလေးနာမည်နဲ့ ဘဏ်မှာငွေစုစာရင်းဖွင့်သတဲ့။ ပထမတော့နုနုစိတ်ကောက်မှန်း သိတောင်မသိပါဘူး။ သူသဘောကျရာလုပ်တယ်အောက်မေ့တာ ပဲ။ ကျွန်တော်ကထွေထွေရာရာလဲ မစဉ်းစားတတ်ဖူးမဟုတ်လား။”

နုနုကသူ့အတွက် အကုန်ခံတဲ့လူ ရှိပါတယ်တဲ့။ သူ့ မောင်နှစ်ဝမ်းကွဲဆိုလား။ ဘိလပ်ကပြန်လာစ အင်ဂျင်နီယာ ကောင်လေးနဲ့ တော်တော်တွဲနေတယ်။ ကောင်လေးက ကိုယ် ပိုင်ကားဝပ်ရှေ့အကြီးအကျယ်ဖွင့်ထားပြီး လွတ်လပ်နေတော့ နုနုကို နေ့တိုင်းလာခေါ်နေတာပေါ့။

“နုနုလှလှပပ ဝတ်စားပြီး ရယ်ကာမောကာနှင့် ထွက် လည်လိုက်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုက်၊ ပွဲလမ်းသဘင်သွားလိုက် လုပ်တာမြင်ရတော့ ကျွန်တော်စိတ်အေးသွားတယ်။ နုနုနုမြော တတ်တဲ့ သူ့ခြေထောက်ကလေးတွေ ရှုံ့မပေပဲ ကားစီးနေရ တာလဲ ကျေနပ်စရာပေါ့။ နုနုက ကားမောင်းတွေဘာတွေ ပြန်ကျင့်လို့ ဟန်ကျနေတယ်။”

“တစ်ညတော့တစ်နာရီခွဲမှ ပြန်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်

ယွန်းရွှေအိမ်

က စိတ်နည်းနည်းပူလို့ ထိုင်စောင့်နေပြီး ကားမီးမြင်တော့ ဝမ်းသာအားရ ထွက်ကြိုတာပေါ့။ မောင်ကိုလေးကိုလဲ မပြန်နဲ့တော့ကွာ၊ ဒို့ဆီပဲအိပ်တော့၊ မင်းအိမ်ပြန်တော့ တစ်ယောက်ထဲ၊ ခုတစ်လော လမ်းကွေ့မှာခားပြတိုက်တယ်၊ လူတယ်ကြားနေရတယ်လို့ ပြောရတယ်။

“နုနုကတော့ အိပ်ရာထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ရန်ထောင်တော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ရှင်းလင်းပါလျက်နဲ့ သူက ရန်ထောင်တယ်။ မောင်နုမနှစ်ဝမ်းကွဲပေမယ့် အရင်းလိုပဲတဲ့၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အိမ်ချင်းကူးပြီးနေလာကြတာတဲ့၊ အေးပါအေးပါလို့ ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ထုတယ်။ ငိုတယ်။ ကြည့်နေရက်တယ်တဲ့ဗျာ ...။

“သည်လိုပဲ မကြာခဏ မောင်နုမတော်တဲ့ အကြောင်းချည်းပြောနေ၊ မျက်နှာပျက်နေတော့ ကျွန်တော်ကပြောမိတယ်။ နုရယ် ... စိတ်အေးအေးထားပါ။ မောင်နုကို ဘယ်တော့မှ မကောင်းမထင်ဘူး။ တကယ်တော့ မောင်ကိုလေးနဲ့ နုနဲ့ မောင်နုမတောင် တော်စရာမလိုပါဘူး။ မောင်ကိုလေးနဲ့ သွားလာနေရတာပျော်ရင်ပျော်သလိုနေနိုင်ပါတယ်။ သူပေးတဲ့အခွင့်အရေးကို မောင်မှမပေးနိုင်ဘဲကိုး။ ပြီးတော့ မောင်ကိုလေးနဲ့ နုကလေးမွေးပြီးတောင် နေနိုင်ကြပါတယ်။ ဒီလိုနေမှ နုအဖို့ ဖြစ်နိုင်မယ်၊ ကျေနပ်နိုင်မယ်ထင်ရင်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မောင်နုကို လိုလားနေသေးတာကိုး။ နုကို စည်းလွတ်ကမ်းလွတ်လိုချင်နေသေးတာကိုးလို့ ပြောလိုက်တယ်။

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၁၆ ကြည်အေး

“နုနုက နှုတ်ခမ်းတုန်အောင်ကိုက်ပြီး ဒီလိုလား၊ ဒါ ဖြင့်ရင်လဲ အဲသည်လိုကလေးမွေးနေရုံမက မောင့်ကိုပါထားပစ် ခဲ့ရင်ကောတဲ့။

“မောင် နုကိုလွမ်းနေဦးမှာပေါ့လို့ ပြောလိုက်တယ်။ မောင်နုကို ဆုံးရှုံးရပြီလို့ သိမှာပေါ့လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် နုသွားမှ၊ မောင့်ကိုထားခဲ့မှဖြစ်မယ်ဆိုလဲ ထားခဲ့ရ မှာပေါ့၊ မောင်မတားသင့်ပါဘူးလို့ ပြောပါတယ်။

“မောင်ကြည့်နေနိုင်တယ်ပေါ့လို့ နုနုကမေးမြန်းပြန် တော့၊ ကျွန်တော်ယုံကြည်တာကိုမလိမ်ညာနိုင်ပဲ ပြောရတယ်။ နုဟာ မောင်နဲ့နုတို့ရဲ့ဘဝအတွက်သာမက နုတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအတွက်ပါ စဉ်းစားခွင့်ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိပါတယ်လို့ မောင်နဲ့ မပျော်တော့လို့ နုထွက်သွားမယ်ဆိုရင် မောင်ကြည့်နေရုံအပြင် ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူးလို့။

“ကျွန်တော့်ကို နုနုက စိမ်းကားတဲ့သူတဲ့ဗျာ။ ကျွန် တော်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြီးကျယ်လှတဲ့ လူမဟုတ်နိုင် ပေမယ့် အနည်းဆုံးယဉ်ကျေးတဲ့ လူသားတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်။

“နောက်ဆုံးတော့လဲ နုနုဟာ ကျွန်တော်ကို ကိုယ် စိတ်နှစ်ပါး ဒုက္ခပေးတဲ့လူလို့ အမည်မှည့်ပြီး ကလေးကို ခေါ် ပြီးထွက်သွားတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်လဲ မတားလိုက်ပါဘူး။”

ထိုခဏ၌ လက်ထပ်ပွဲသည် ပိုမိုကြီးကျယ်ခမ်းနား
လာပါသည်။ အမာစိန်ကလို့ ပြီးသွားပြီ။ နာမည်ကျော်
အကယ်ဒမီဆုရ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးက သီချင်းဆိုနေပြန်သည်။
သူ့အသံနှင့် အဆိုမှာ ကောင်းမွန်လှသည်မဟုတ်သော်လည်း
ချစ်စဖွယ်လှပသော ရုပ်ရည်အဆင်အပြင်က စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ရှိလေသည်။ သူ့ရဲ့အမြဲတပ်ဆင်ထားသော အပြုံးအတွက်
ကျွန်မကြင်နာစိတ်ပွားနေဆဲ၊ ရုပ်ရှင်ရိုက် ကင်မရာနှင့် လူသုံး
ယောက်သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို မီးတ
ဝင်းဝင်းနှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်စပြုလေ၏။

သူကတော့ သတိထားမိဟန်မရှိပဲ ရေခဲများအရည်
ပျော်ကာ ပူနွေးခဲ့ပြီဖြစ်အောင် အရေကျဲလာပြီဖြစ်သော
လိမ္မော်ရည်ကို နှစ်ကျိုက်မျှ သောက်ပြန်လေသည်။ သူသည်
အနည်းငယ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်ရှိသော်လည်း သူ့မျက်လုံး
များ ပြုံးပြက်နေသည်။ သူ့နဖူးပေါ်က ဆံပင်ခွေကို သပ်တင်

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၁၈ ကြည်အေး

လိုက်သော်လဲ ခေါင်းမာစွာပင် ပြန်လည်ဝေဖြာကျခဲ့သည်။

“အချစ်ဆိုတာ နှင်းဆီပင်လိုပဲ” ဟု သူကစကားစ ပြန်လေ၏။ “မြေဩဇာကျွေးဖို့လိုတယ်။ ယုယနေဖို့လိုတယ်။ ပိုးသတ်ဖို့လိုတယ်”

“သို့မဟုတ်ရင် ညှိုးရော်တတ်တယ်။ သေတတ်တယ် ပေါ့” ဟု ကျွန်မကထောက်လိုက်လျှင် “ဟုတ်တယ်” ဟု လွယ်လင့်တကူဝန်ခံလေ၏။ “အနည်းဆုံး ကျွန်တော့်အဖို့ပေါ့”

“ပြောရမှာ နဲ့နဲ့တော့ခက်တယ်။ အချစ်စိတ်ဆိုတာ ရေငြိမ်မဟုတ်ဘူး။ ရေတက်ရေကျရှိတဲ့ဒီမျှသာဖြစ်တယ်။ နုနု ကိုချစ်တဲ့စိတ် ရှိဘူးတာကတော့ မပျောက်ပျက်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် အသစ်သစ်ဖြစ်လာတဲ့ အချစ်စိတ်က မရှိတော့ဘူး။ အတူမနေရလို့လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အတူနေနေကြကတည်းက မဖြစ်တော့တာကိုမှတ်မိပါတယ်။ ခုဆိုရင် နုနုအကြောင်းစဉ်းစား ရတာ သေသွားတဲ့လူအကြောင်း၊ စဉ်းစားရသလိုပါပဲ။ အတိတ် သာ ရှိတော့တယ်။ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့အနာဂတ်မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် အဖို့ နုနုဟာတောလည်သွားတုန်းကတွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ စမ်းရေအိုင် လေးပါပဲ။ ခုအဲသည်ကို ပြန်မရောက်တော့ပါဘူး”

“ဒါကြောင့်လဲရှင်ဟာ အိမ်ကိုမလာခဲ့နိုင်တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်”

“ရှင်မလိမ်တာကိုတော့ ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လင်ရယ် မယားရယ်လို့ ဖြစ်ခဲ့ပြီး သည်အထိ ချစ်ကြပြီးမှ

ယွန်းရွှေအိမ်

အချစ်ပျက်ပြယ်သွားရတယ်၊ ပြီးဆုံးသွားရတယ်ဆိုတာ အံ့ဩ
သလိုလိုပါပဲ”

“ချစ်တယ်ဆိုတာက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှစ်
သက်တာ သဘောကျတာတွေ အရင်းခံအများကြီးပါမှ ကြာ
ရှည်မြဲနိုင်မယ် ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ နုနုက တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် သဘောမှမကျကြတာ

“အတူနေကြပြီးနောက်ပိုင်းမှာလဲ ထပ်တလဲလဲသဘော
ကျဖို့အချက်တွေ အသစ်ထပ်ဖြစ်၊ အသစ်ထပ်မြင်နေဖို့လိုမှာ
ထင်ပါရဲ့”..ဟု ကျွန်မက အသံထွက်အောင် တွေးတောလိုက်မိ
ပါသည်။

“လူ့ဘဝဟာ ငြိမ်နေဘို့မှမဟုတ်တာ၊ ရှင်သန်ကြီးပွား
နေဖို့ပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဆုတ်ယုတ်ကျဆုံးသွားမှာပဲ ...”

ကျွန်မတို့ ခဏမျှတိတ်ဆိတ်နေပြီး သူကခပ်ညည်း
ညည်းပြောပါသည်။

“တကယ်တော့လဲ အေးရယ် ...၊ ကျွန်တော်ကသာ
အချစ်ဆိုတာကို ယုံကြည်မြတ်နိုးနေတာကိုး အချစ်ဆိုတာ
အင်မတန် ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ အလှတစ်ပါး၊ လူ့ဘဝရဲ့သစ္စာ
တရားလို့ တင်စားတာကို၊ ဘာကိုမှမစေ့ငုဘဲ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား
ကြုံကြုံက်တာ၊ တပ်မက်တာ၊ ရင်းနှီးတာလောက်ကိုပဲ အချစ်
လို့ခေါ်လိုက်ပြီး လူ့ဘဝမှာ တခြားလိုချင်တာတွေ ရှာနေတဲ့
လူတွေလဲ အများကြီးရှိတာပေါ့ ...။

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၂၀ ကြည်အေး

“ခုမင်္ဂလာဆောင်ကို ဝတ်စားပြီးလာကြတဲ့ လူတွေကို ကြည့်ပါအံ့ ၊ ဘယ်သူတစ်ယောက်ဟာ အချစ်ဆိုတာကို ကောင်းချီးပေးဖို့ လာတယ်လို့ထင်နိုင်မှာလဲ။ မင်္ဂလာဆောင်ဟာ လူ့ဘဝရဲ့ အတုအပဟူသမျှ အကြီးအကျယ် စတင်ရာ ဖြစ်နေပြီ ...”

ကျွန်မသည်တိုးတိတ်စွာ တစ်ခွန်းတော့ပြောလိုက်၏။

“ရှင်ဟာ ပျက်ပြယ်သွားတဲ့အချစ်ကြောင့် စိတ်အချဉ်ပေါက်နေတာများလားရှင် ...”

“ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး” ဟု သူကမြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် ပြန်လည်ငြင်းဆန်လေ၏။ “အချစ်ဆိုတာလဲ အနိစ္စပဲအေးရဲ့၊ အဲဒါပေါ့ ကျွန်တော်နဲ့နဲ့ မရမ်းခြံပြောင်းကြတဲ့နေ့က ပြောမိတာ ကျွန်တော်တို့ဟာ အချစ်အတွက်သာ ပေါင်းသင်းကြစတမ်းလို့ အချစ်ပျက်ပြယ်သွားတဲ့တစ်နေ့မှာ သားသမီးဆိုတာ အတွက်တောင် မငဲ့ပဲ ခွဲခွာကြစတမ်းလို့”

“နုနုကငိုပြန်မှာပေါ့ ...”

နုနုကငိုတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ရက်စက်တဲ့နုလုံးသား ရှိတယ်တဲ့။ သားသမီးဆိုတာတောင် မငဲ့ကြေးဆိုတော့၊ ဒါပေမယ့်အေးရယ် ပြောခဲ့ပြီကော... သားသမီးဆိုတာ အရွယ်မရောက်ခင်က ကိုယ့်တာဝန်လို့ ယူဆရမှာကိုး၊ သူတို့လဲ သူတို့ကိုယ်ပိုင်ဘဝဖန်တီးရမယ့်တသီးတခြား ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ၊ မိဘဆိုတာက သူတို့အတွက် နှစ်အနည်းငယ်သာ လိုအပ်တာပဲ”

ယွန်းရွှေအိမ်

“ဒါပေမယ့် ရှင့်သားလေး ဝင်းထွတ်ကိုတော့ ၃ နှစ်ခွဲ သာ ရှင်အချိန်ပေးခဲ့ရတယ်။ တော်ပြီလား ...” ဟု ကျွန်မ အေးဆေးစွာပင် မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အတော်များ များကြီးကို ပေးချင်ပါသေးတယ်။ အနည်းဆုံး လူ့ဘဝမှာ ပိုက်ဆံ၊ ဂုဏ်၊ ရာထူး၊ အိမ်ယာ၊ ချောင်း၊ မြောင်းဆိုတာတွေ မရှိဘဲနဲ့လွယ်လွယ်ပြောရရင် လူဆင်းရဲပေမယ့် စိတ်ချမ်းသာ အောင်ဘယ်လိုနေရမယ်၊ ပစ္စည်းချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ မချမ်း သာသည်ဖြစ်စေ၊ လူ့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စွာနေနည်း တစ်နည်း တော့ ကျွန်တော်သိထားတာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်သားကို ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ဒါပဲ ကျွန်တော့်မှာ ပေးစရာရှိတယ် ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် နုနုကတော့ ယူစေမယ်မထင်ပါဘူး။”

“နုနုဟာ ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး အိမ်ထောင်ထပ်မပြုပဲ နေတာကတော့ ဘာကြောင့်လဲလို့စဉ်းစားနေတယ်။ သူ့မှာ ခင်မင်တဲ့ လွယ်လွယ်ပြောရရင် တွဲဖက်သွားလာနေတဲ့ ရွယ်တူ ယောက်ျားတွေတော့ရှိတာပေါ့။ ဟိုလူသည်လူနဲ့ယူဖြစ်မလိုလို လည်း ကျွန်မထင်တဲ့အခါ ကြားမိတဲ့အခါရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင့်နောက်ဆုံးစကားကိုတော့ ကြားချင်သေးတယ် ထင်ပါရဲ့။ ရှင့်ဘက်ကတော့ အချစ်ပျက်ပြယ်သွားပြီဆိုတာပဲ ရှင်ပြော နိုင်မယ်ပေါ့ ...”

သူကမှန်ပြုတင်းပေါက်ကြီးမှ ငေးမောကာ အပြင်၌

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၂၂ ကြည့်အေး

အံ့ပျသာယာအေးချမ်းနေသည်ကို ကြည့်နေပြန်ပါသည်။ ရေကူးကန်၌ ဖြူလဲ့သောတိမ်ရိပ်များ ရွှေ့လျားနေသည်ကိုကြည့်နေပြန်ပါသည်။

“လင်နဲ့မယားဟာ မသေမချင်း အတူနေနေကြတဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်စွဲမြဲပြီး ချစ်နေကြမယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ အနဲဆုံးအများသောလူတွေ တွေဝေနေတဲ့သူတွေအဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်မလဲ တွေးမိတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ...၊ အနဲဆုံးအများသောသူတွေအတွက် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စွဲမြဲနေကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ လက်ခံထားတဲ့ အယူအဆကြောင့်သာ စွဲမြဲနေကြတာကိုး၊ ဒါကြောင့်ပဲ လင်နဲ့ မယားအဖြစ် လူနှစ်ယောက်ထဲနဲ့သာ မလုံလောက်လို့ သားသမီးတွေမွေးလာရတယ်။ (အချစ်သက်သက်ကြောင့် မွေးလာတာလဲ ရှိရမှာပေါ့) ဒါကြောင့်လဲ ပစ္စည်းဂုဏ်သိမ်၊ ရာထူး၊ အိမ်ယာ၊ ဆွေမျိုးဆိုတာတွေ အရေးကြီးလာတာပေါ့၊ ဒါတွေက လင်နဲ့မယားစွဲမြဲနေထိုင်ဖို့အတွက်အထောက်အကူတွေဖြစ်တယ်။

“ရှင်ကတော့ အဲသည် အထောက်အကူတွေကိုမလိုချင်ပါဘူး”

“မလိုချင်ပါဘူး ...၊ အဲဒီ အထောက်အကူတွေမရှိဘဲ တစ်သက်တာ စွဲမြဲချစ်နိုင်တဲ့အင်အား ကျွန်တော့်မှာရှိတာကို မရယ်ပါနဲ့အေးရဲ့၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သုံးနှစ်ခွဲပေါင်းပြီး

ယွန်းရွှေအိမ်

အချစ်ပျက်ပြယ်သွားတယ်လို့ ဝန်ခံတဲ့သူက ဒီစကားပြောတယ်လို့ မရယ်လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ စွဲမြဲနိုင်တဲ့ အင်အားကြီးတဲ့အချစ်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ ယုံပါတယ်။ အဆင်မသင့်လို့ပါ”

“လောကမှာ မဖြစ်နိုင်တာမရှိဘူးဆိုတဲ့ စကားလဲရှိ ပါတယ်”

“ဒါပေါ့ဗျာ ...။ အကောင်းဖြစ်ဖြစ် အဆိုးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ပြီးတော့လဲ တကယ်ဝေခွဲကြည့်ရမယ်ဆိုရင် နုနုကို အချစ်ပျက်ပြယ်သွားပြီဆိုတာလဲ တစ်မျိုးပြောရပြန်ရင် ကျွန်တော် မကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ဥပမာ လောကီဆန်တဲ့ နုနုရဲ့ရုပ်ပုံတစ်ပုံကို ဘယ်တုန်းကမှလဲမချစ်နိုင်ဘူး။ ခုလဲမချစ်နိုင်ဘူးပေါ့။ နုနုရဲ့ ကြိုက်နှစ်သက်ဖွယ်ပုံတွေကိုတော့ အရင်ကလဲချစ်လာတယ်။ ခုလဲချစ်မြဲပဲ။ ဥပမာကျွန်တော့်ရဲ့သားကို ဒုက္ခဝေဒနာနဲ့ ရင်းနှီးပြီး သူမွေးပေးတယ်။ နောက်ထပ်မွေးပေးဖို့ မငြိုငြင်တဲ့ အဖြစ်။ အဲဒီမယားကောင်း မိခင်ကောင်းရဲ့ရုပ်ပုံကို ကျွန်တော် အမြဲချစ်နေမှာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အချစ်ပြယ်နိုင်မှာလဲ။ ပြီးတော့အထင်မလွဲပါနဲ့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တူမှ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းနိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အများကြီးတူရင် ပိုပြေပြစ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မတူပေမယ့်လဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်နားလည်ရင်၊ ရိုသေရင်၊ အတ္တမများလွန်းရင် ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူနေနိုင်တာပါပဲ”

“အတ္တမရှိဘဲချစ်ရမယ်ဆိုတာကတော့မုသာဝါဒပေါ့ရှင်”

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၂၄ ကြည့်အေး

“မုသာဝါဒပေါ့၊ အဲဒီလိုပြောတာဟာလဲ အတ္တများလွန်း လို့သာဖြစ်ရမယ်။ အတ္တမရှိပဲလူဟာ အသက်မရှင်နိုင်ပါဘူး။ အတ္တကိုချစ်ပဲချစ်ရမယ်ဗျ။ သနားတော့ မသနားနဲ့ဆိုတဲ့ စကားတောင်ရှိတယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုချစ် တာနဲ့ ကိုယ်နဲ့အနီးစပ်ဆုံးလူကို ချစ်တာနှစ်ခုဟာ ပြေပြစ်ဆီ လျော်နေဖို့ကောင်းတယ်။ ရန်ဆင်မနေစေဘူး”

“သိပ်လွယ်တာတော့လဲ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ရှင်။ အထူးသဖြင့် ရှင်ပြောသလို တွေဝေနေကြတဲ့ အများသော လူတွေအဖို့ပေါ့”

“အဖြေတစ်ခုရှာတွေ့တယ်ဗျ”ဟု သူကစိတ်ထက်သန် စွာပြောလေ၏။ သူ့ရှေ့သို့ကိုင်းလိုက်သဖြင့် ဆံပင်များ နဖူး ပေါ်သို့ ပိုမိုဝဲကျလာပြန်လေ၏။ သူကပင့်တင်ဖို့ သတိရ ဟန်မတူတော့ပဲ ဖြီးသင်၍မရသော ခေါင်းမာသောဆံပင်များ နဖူးပေါ်ဖုံးအုပ်လျက်ပင်ပြောလေ၏။

“ဟပ်စလေရဲ့ ဝတ္တုတစ်ပုဒ်ဖတ်ဖူးတယ်ဗျ၊ သည်စာရေး ဆရာကို ငယ်ငယ်ကတော့ကြိုက်သား၊ ကြီးလာတော့လဲငြီးငွေ့ သွားတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့သေခါနီးရေးခဲ့တဲ့ဝတ္တုတစ်ပုဒ်က မဆိုးပါဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်အကြောင်း တော်တော် ဆွေးနွေးသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဝတဏှာပြတ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုတော့ သဘောပေါက်သွားဟန် မတူဘူး။ သူ ဗုဒ္ဓဘာသာ နားလည်ပုံက သေခါနီး လူမမာ ဘဝကူးကောင်းအောင်

ယွန်းရွှေအိမ်

ပရိတ်ရွတ်ပေးတာ ကြေးစည်တီးပေးတာလောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တာပဲ။ သူ့ရဲ့ “ကျွန်း” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ အိမ်ထောင်ကိစ္စကို ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မိဘနဲ့ သား သမီးတို့ ဆက်ဆံရေး၊ လင်နဲ့မယားဆက်ဆံရေးတွေကို ရေး တယ်။ သူ့ “ကျွန်း” မှာစီးပွားရေးအရ ပြည့်စုံသာယာနေတယ်။ မိဘနဲ့ သားသမီးကြားမှာ ပဋိပက္ခဖြစ်ရင် ဖြေရှင်းနည်းက မွေးစားမိဘ၊ မွေးစားသားသမီးဆိုတာတွေ ထားကြတယ်။ သားသမီးတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်မိဘနဲ့ မဆီလျော်ရင် ပြောင်းလဲနေထိုင်ဖို့ မွေးစားမိဘတွေ ဆယ်စုံလောက်ရှိကြ တယ်ဗျ။ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟထဲက ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီနည်း အားဖြင့် မိဘနဲ့ သားသမီးတွေဟာ သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ နေထိုင်ကြတယ်။

“ဒါပေမယ့် လင်နဲ့မယားကိစ္စကျတော့ စာရေးဆရာ ကသတ္တိမရှိတော့ဘူးထင်တယ်။ အဆင်မပြေလဲ သည်းခံနေ ကြရုံပဲ။ အလွန်ဆုံးခွဲခွာနေကြရုံပဲလို့ ဆိုချင်ဟန်တူတယ်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာကြာပြီ။ အကြံတစ်ခုရ တယ်ဗျ။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ ဖူးသလိုပဲ။ အချစ်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်မှာ မိန်းမနဲ့ယောက်ျားချစ်လို့ အတူနေချင်လို့၊ ရင်းနှီးချင်လို့၊ ပြုရတဲ့အမှုတစ်ခုသာဖြစ်တယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့ပုံပြင်ရဲ့ အဆုံးသတ် မဟုတ်ဘူး။ အစသာဖြစ် တယ်။ ဒါပေမယ့်ခုဖြစ်နေတာက လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းဟာ

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၂၆ ကြည်အေး

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အနှောင်အဖွဲ့ ဖြစ်နေတယ်။ မှားရင် ပြင်မရလောက်အောင်၊ သို့မဟုတ် အဲသည်နီးပါးခိုင်မာတဲ့ အဆောက်အအုံဖြစ်နေတယ်။ ခရစ်ယာန်တွေအဖို့ဆိုရင်ဘာသာ တရားကိစ္စပါ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ပိုဆိုးတာပေါ့။

“ဒါကြောင့်လဲ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းဟာအသွင်သစ် တွေကို အမျိုးမျိုး ဆောင်လာတယ်။ မသမာသူတွေရဲ့ လက်နက် ဖြစ်လာတယ်။

“အဲဒီလိုမဖြစ်ထိုက်ဘူးဗျာ”

“ကျွန်တော်စိတ်ကူးမိတာက ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်း ဆိုတာတစ်ခုဟာ ဆိုပါတော့ဗျာ ၈ နှစ်ပဲ ၁၀ နှစ်ပဲ စသည်ဖြင့် တည်မြဲစေရမယ်။ အဲသည်နှစ်အပိုင်းအခြားစေ့ရင် အလိုလို ပြီးဆုံးသွားရမယ်။ အလိုလိုလင်မယားဘဝရပ်စဲရမယ်။ လူတွေ နာခံရတဲ့ဥပဒေနဲ့ကို လုပ်ထားရမယ်။ ပြီးဆုံးပြီးသည့်နောက်မှာ လင်မယားရယ်လို့ ပေါင်းသင်းလာဘူးသူ နှစ်ယောက်ဟာ နှစ်ဦးသဘောတူပေါ့ဗျာ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး။ ဆုံးဖြတ်ရ မယ်။ ကျေနပ်ရင်ကျေနပ်သလို၊ မကျေနပ်ရင် မကျေနပ်သလို ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းကို ဆက်လက်တည်တံ့စေမယ်။ ဒါမှ မဟုတ် ရပ်တန်းကပဲ ရပ်တော့မယ်ပေါ့ဗျာ။ ဆုံးဖြတ်ရမယ်။ ဆက်လက်တည်တံ့စေမယ်ဆိုလဲ ကာလအပိုင်းအခြားတော့ထား သင့်သေးတယ်ထင်တာပဲ။ ၈ နှစ်၊ ၁၀ နှစ်စသည်ဖြင့်ပဲပေါ့။

“အဲသည်လိုဆိုရင် လင်နဲ့မယားဟာ လွတ်လပ်ခြင်း

ယွန်းရှေ့အိမ်

ကို မနီးမဝေးမှာ မြင်နေတော့ အရိုသေတန်တာတို့၊ နိုင်လို မင်းထက်လုပ်တာတို့နဲ့သွားမယ်၊ သည်းခံနိုင်စွမ်းလည်း ရှိလာ မယ်၊ လွတ်မြောက်ချင်လို့ မကောင်းကြံတာတွေလဲ လျော့သွား မယ်။ လင်မယားကွာရှင်းခြင်းဆိုတဲ့ ပြဿနာလဲနဲ့မယ်။ မိန်းမ တွေရဲ့ အခွင့်အရေးတိုးလာတာလဲဖြစ်တယ်ဗျ။ သည်ဥပဒေဖြစ် ရေးကို မိန်းမနဲ့ယောက်ျား ဘယ်သူတွေက ပိုကန့်ကွက်မယ် ထင်သလဲ”

“ဘယ်နဲ့လဲ”

ကျွန်မက မျက်စိများကို ခဏမှိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မစဉ်းစားချင်ပါသေးသည်။ ပြီးတော့သားသမီးများ “ဟုတ် တယ် သားသမီးတွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ရှင်ပြောသလို စ နှစ်၊ ၁၀ နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်မှာ ကလေးဘယ်နှစ်ယောက်ရနိုင်မလဲ၊ သူတို့ဟာ မိဘနှစ်ပါးဥပဒေအရ အလိုလိုကွဲသွားတဲ့အခါ ဘယ်သူနဲ့နေမလဲ။ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ သူတို့ရဲ့စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းဆိုတာကော အိမ်ထောင်ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားတဲ့အခါ”

“အေးမှားနေပြီ” ဟု သူကထုံးစံအတိုင်း ညင်သာစွာ ဆိုပါသည်။

“အိမ်ထောင်ဖရိုဖရဲဖြစ်တယ်လို့ကို ဆိုလို့မရတော့ဘူး။ ဥပဒေကလုပ်ထားပြီး နေ့စဉ်ဖြစ်နေတဲ့ လူမှုရေးစနစ်က လက်ခံထားတဲ့ကိစ္စဆိုတော့ လက်ထပ်ခြင်းဟာ ဆယ်နှစ်ပဲခံ တယ်ဆိုတာကို ကလေးတွေကလဲ မွေးကတည်းက လက်ခံ

ယူနီးရှေ့အိမ်

၁၂၈ ကြည်အေး

လာပြီး နဲ့နဲ့မှဆန်းတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်တော့ဘူး။ သားသမီးအရေအတွက် ကန့်သတ်တာလဲလုပ်ရမှာပေါ့။ ၈ နှစ်၊ ၁၀ နှစ်ပြည့်လို့ အလိုလိုပြီးဆုံးတော့မယ့်အချိန်မှာ ကလေးထပ်မွေးရင်လဲ သူတို့လင်မယားဟာ ဆက်လက်တည်မြဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား လူတွေပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။

“ ၈ နှစ်၊ ၁၀ နှစ်သာကြာတဲ့ လက်ထပ်ခြင်းမှာ ကလေးတွေဟာ နှစ်ယောက်ထက်ပိုဖို့ မကောင်းဘူးပေါ့။ သည်ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် မိဘနှစ်ပါးလုံးရော အစိုးရကရော တာဝန်ယူရမှာကတော့ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး။ ခုလဲသည်လိုပဲမဟုတ်လား။ အရေးကြီးတာက အေးပြောတဲ့ကလေးတွေရဲ့စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီ၊ ဥပဒေအရ အလိုလိုပြီးပြတ်ရခြင်းဖြစ်တော့ လူမှုရေးစနစ်က လက်ခံထားပြီးသားဖြစ်တော့ ဒီပြဿနာဟာ ရှင်းသွားတာပါပဲ”

“ထားပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ရဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းက မလွဲမသွေကွဲကွာရဖို့ကို အရင်းခံထားတဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ဖြစ်မနေပါဘူး” ဟု သူကမြဲမြဲစွာဆိုလေ၏။ “ ၁၀ နှစ်တစ်ခါရပ်နားပြီး စဉ်းစားကြာဖို့ အခွင့်အရေးပေးတာပါပဲ။ မကွဲပဲနေချင်ရတာပဲဗျာ ..၊ တစ်သက်လုံးစွဲမြဲနေတာကို နည်းနည်းလေးမှ ကန့်ကွက်ထားတဲ့သဘောပါမှမပါတာ၊ ပြီးတော့ လင်မယားအဖြစ် နေထိုင်ခြင်းဟာ နှစ်ဦးသဘောတူ ကိစ္စမျှ

သာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြတာပဲ။ လင်ရောမယားရောကို ညီမျှတဲ့ အခွင့်အရေးပေးလိုက်တာသာဖြစ်တယ်။ လင်ကမယားကိုမယားကလင်ကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းအပေါ်မှီပြီး ဖိနှိပ်စိုးမိုးတာကို ဖျက်ဖို့ကြိုးစားတဲ့ ကိစ္စဖြစ်တယ်”

“လိင်ကိစ္စကို ပိုလွတ်လပ်စေတယ်လို့ကော မဆိုနိုင်ဘူးလား”

“လိင်ကိစ္စနဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ လိင်စိတ်ဆိုတာက ကြီးမားတဲ့အင်အားတစ်ရပ်ပဲ။ သူ့ကိုလက်ထပ်ခြင်း၊ ဂုဏ်သရေ၊ ဥပဒေဆိုတာတွေကပိတ်ပင်တားဆီးလို့ ရတာမဟုတ်ဖူး။ လိင်ကိစ္စလွတ်လပ်ချင်တဲ့သူဟာ သူ့ဖာသာနည်းလမ်းရှာလာတာပဲ။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း ဥပဒေတစ်ခု ပြောင်းလိုက်ရုံနဲ့ လူအမျိုးမျိုးရဲ့ လိင်ကိစ္စအမျိုးမျိုးဟာ ပြောင်းလဲမသွားပါဘူး။ တစ်ခုပဲပြောနိုင်တယ်။ အလိုရှိသလိုပေါ့လေ။ ဥပဒေဘောင်အတွင်းကနေပြီး လင်သစ်မယားသစ် ပြောင်းလဲယူဖို့ အခွင့်အရေးရတဲ့နည်းလမ်းပေါ့။ ဒါလဲ ကောင်းတဲ့အခွင့်အရေးလို့ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လူတွေကို အနည်းဆုံးရိုးဖြောင့်စေတဲ့နည်းလမ်းလို့လဲ ခေါ်နိုင်တာပေါ့။ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့်၊ ဥပဒေကြောင့်၊ လူမှုရေးစံနစ်ကြောင့်၊ အောင့်အည်းသည်းခံပြီး မကြည်ဖြူနိုင်တော့ဘဲလင်ကို ဒါမှမဟုတ် မယားကို စိတ်၏သစ္စာမရှိတော့ဘဲ ကိုယ်၏သစ္စာသာ မရှိချင်ဘဲ ရှိနေတာထက်တော့ မကောင်းဘူးလား”

ယူနိုးရှေ့အိမ်

၁၃၀ ကြည်အေး

“ရှင်ဥပဒေသစ်ဖြစ်လာဖို့ရာ ရိုးဖြောင့်ဖို့၊ သတ္တိရှိဖို့၊ နားလည်ဖို့တော့ အတော်လိုတဲ့ကိစ္စပဲ” ဟုသာ ကျွန်မပြောလိုက်ပါသည်။

“အေးရယ် ...၊ ကွဲချင်တဲ့လင်မယားကျတော့လဲ တားလို့မရတော့ပါဘူး။ ဇွတ်ကိုကွဲတာပဲမဟုတ်လား။ အနောက်နိုင်ငံမှာဆိုရင် ဖောက်ပြားမှ ကွဲလို့ရမယ်ဆိုလို့ လူငှားပြီး ဖောက်ပြားချင်ယောင်ဆောင်ရတယ်။ လက်ပူးလက်ကြပ်အမိခံရသလို တမင်လုပ်ယူရတယ်။ ရီနိုမြို့ကိုသွားပြီးကွဲယူရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီလဲ ဘာသာပြောင်းပစ်လိုက်ပြီး ကွဲယူရတဲ့ လင်မယားတွေ ခဏခဏတွေ့ဖူးသားပဲ။ မွတ်စလင်ကနေ၊ ကတ်သလစ်ကနေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာပြောင်းပစ်ပြီး ကွဲယူရတဲ့ သူငယ်ချင်းမတွေ ခုဖြင့် ချမ်းသာကျန်းမာကြလို့တွေ့ရတယ်။

“ကလေးတွေကိစ္စထပ်ပြောဦးမယ်။ ကွာရှင်းတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ စက်ဆုပ်ဖွယ်လို့ထင်နေတဲ့ ခေတ်မှာမလွဲသာလို့ ကွဲကွာရတဲ့ မိဘရဲ့ကလေးတွေဟာ စိတ်ဓာတ်အများကြီးပျက်စီးနိုင်တယ်။ မကွဲကွာဝံ့လို့ ဟန်ဆောင်နေတဲ့၊ ရန်ဖြစ်နေတဲ့၊ ဖောက်ပြားနေတဲ့၊ ဖိနှိပ်နေတဲ့၊ ငုံ့ခံနေတဲ့အိမ်ထောင်များမှာလဲ ကလေးတွေဟာ ပိုပြီးပျက်စီးနိုင်သေးတယ်။ မသင့်တင့်တော့ဘဲ မချစ်တော့ဘဲ အတူဆက်နေကြတဲ့မိဘတွေကို ဘယ်သားသမီးက ကြည်ညိုနိုင်မှလဲ။ လူလိမ်လူညာတွေကို ဘယ်သူက ကြည်ညိုနိုင်မှာလဲ။ လူလိမ်လူညာတွေကို ကြည်ညိုတယ်

ယွန်းရွှေအိမ်

ဆိုရင်လဲ သည်ကလေးတွေဟာ လူလိမ်လူညာတွေအဖြစ် ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းအောင် ရောက်ခဲ့ပြီ။

“ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်တဲ့ အဲသည် ဥပဒေသစ်ဟာ အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ အဆုံးစွန်သစ္စာတရားလိုတော့ ဆိုလိုတယ် မထင်လိုက်ပါနဲ့အေးရဲ့၊ လက်ရှိအိမ်ထောင်ရေး ဥပဒေထက် ပိုပြီးကောင်းမွန်နိုင်တဲ့ နည်းသစ်ကလေးသာ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ရှိဥပဒေအရ မိန်းမတွေဟာ တော်တော်အဖိနှိပ်ခံနေရ တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးစံအရလဲ ယောက်ျားတွေကို တရားဝင် မိန်းမအများယူနိုင်ဖို့၊ လော်လီဖောက်ပြန်ဖို့ အားပေးအား မြှောက်ပြုထားတာရှိတယ်။ ဟိုတစ်လောက ဖတ်လိုက်ရတာက တော့ မယားကြီးက မကျေနပ်ရင် မယားပြိုင်များဟာ အမွေ ခွဲရာမှာ အခွင့်အရေး ကောင်းကောင်းမရနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ဒါ ဟာ မိန်းမများဝမ်းသာစရာမဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ျားများအဖို့ ဘာမှလဲနစ်နာမသွားပါဘူး။ ခုနောက်ဆုံးဥပဒေအရ မိန်းမက အခွင့်မပေးဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်သဘောနဲ့ ကွာရှင်းခွင့် မရနိုင်ဘူးလို့ကြားတယ်။ အတည်ဖြစ်မဖြစ် ကျွန်တော်မစုံစမ်း ရသေးဘူး။ အေးကြားပြီးပြီလား။

“တကယ်တော့လဲ အေးရယ် ...၊ လူသာလျှင်ပဓာနဆို တာ အမှန်ပဲ။ ဥပဒေဆိုတာ မယဉ်ကျေးသေးသူတွေအတွက် ထိန်းချုပ်ဖို့လိုတယ်ဆိုပြီး လုပ်ယူထားရတဲ့ စည်းမျဉ်းပဲ။ လူ ဆိုတဲ့ အမြင့်ဆုံးတိရစ္ဆာန်ဟာ တကယ်ပဲ ယဉ်ကျေးလာပြီ။

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၃၂ ကြည့်အေး

အထက်တန်းကျလာပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့လည်း မတရားမှုတွေ
နည်းသွားပြီးဥပဒေဆိုတာတောင် တယ်မလိုတော့ဘဲ ဖြစ်နေ
နိုင်တာပေါ့။

“ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကလေးကတော့ လင်နဲ့မယားရဲ့
အခွင့်အရေးကောင်း ဘယ်တစ်ခုကိုမှ မပိတ်ပင်ပါဘူး။ အခွင့်
အရေးသစ်ထပ်ပေးရုံပဲဖြစ်တယ် ထင်ပါတယ်”

ထုံးစံအတိုင်းပင် တီးဝိုင်းမှ အခါပေးလိုက်ပါသည်။

“အခါတော် ... ပေးတာက

နတ်ရေးငယ်ရွှေစာ၊

သာသနာရောင်လင်း ...

ကောင်းခြင်း ခုသည်ချိန်ခါ ...၊

အခါတော် ပေးတာက ...”

ပရိသတ်သည် ရုပ်ခြည်းပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားပြီး ခေါင်းအားလုံးသည် ခန်းမကြီးတံခါးဝသို့ လည်ပြန် ကာကြည့်နေကြပါတော့သည်။ ကျွန်မကောင်းစွာ သတိမထား မိလိုက်ပါ။ ထွက်စည်ပင်ယွန်းသည်ထင်ပါသည်။ ရုပ်ရှင် ကင်မရာများ မီးတဝင်းဝင်းနှင့်စတင်ရိုက်ဆွဲ၊ ငယ်ရွယ်လှပ သော သတို့သမီးသည် ပန်းနုရောင်ထမီ၊ ထိုင်မသိမ်းပုဝါ အဖိုးတန်တို့နှင့် စိန်တဖျတ်ဖျတ်လက်လျက် ပေါ်လာပါသည်။ သတို့သမီးမှာ စတန်းပင်မအောင်သေးသော ကျောင်းသူမျှသာ

ယွန်းရွှေအိမ်

၁၃၄ ကြည်အေး

ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏မျက်စိရှေ့တွင်ပင် ကြီးပြင်းသွားသော ကလေးမဖြစ်သည်။ အသက် ၁၇ နှစ်ပင်မပြည့်သေးပါ။ မျက်နှာကို အရောင်များစွာ ဘယ်လိုခြယ်လှယ်ထားသော်လဲ နုနယ် ငယ်ရွယ်လှသေးသည်ကို မဖုံးအုပ်နိုင်ချေ။

ပန်းရောင်ပုလဲများ ဝတ်ဆံတပ်သည့် ပုဝါသည် ဘီးဆံထုံးနောက်မှ တွန့်ရာမှ ဖြာ၍ ရှည်လျားစွာ ကျသည်ကို အပျိုရုံလေးယောက်က ဖေးမကိုင်၍ လိုက်လာကြပါသည်။ သူတို့လဲ သတို့သမီးလိုလှနေကြသည်။ ငယ်ရွယ်ကြသည်။ ရှက်နေကြသည်။ သူတို့နောက်မှာ သတို့သမီးအမေအဖေသည် ယှဉ်တွဲ၍ လိုက်ပါလာသည်။ မာနတက်နေသော မျက်နှာကိုယ်စီနှင့်ပင်။

သူက ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ ခပ်တိုးတိုး လေသံဖြင့် “ခင်ခင်ဝိုင်း သမီးလေးက ခင်ခင်ဝိုင်း ငယ်ငယ်ကလိုပဲ၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ကလေး၊ ကြီးလာရင်တော့ ခုသူ့အမေလိုပဲ ဝဝတုတ်တုတ်ဖြစ်သွားမှာထင်ပါရဲ့၊ ဒါထက်သတို့သမီးလေးက တော်တော်ငယ်တယ်ထင်တယ်”

ကျွန်မက “၁၇ နှစ်လောက်ရှိမှာပေါ့...၊ သိပ်ငယ်သေးတယ်၊ ပညာသင်ဖို့အများကြီးလိုသေးတယ်။ လက်ထပ်ဖို့အသင့်ဖြစ်အုံးမယ့် အရွယ်မဟုတ်ဖူးထင်ပါရဲ့။”

“အသင့်ဖြစ်စရာမလိုပါဘူး။ အချစ်က သင်ကြားသွားမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ငယ်တော့ပိုပြီးတတ်လွယ်လိမ့်မယ်။ အရိုး

ယွန်းရွှေအိမ်

မရင့်သေးဘူး”

“ခင်ခင်ဝိုင်းကြည့်ရတာတော့ ငယ်ငယ်က ကျောင်းနေ ဖက်လို့ သတိမရစေတော့ဘူး” ဟု သူကပြောပြန်သည်။

စားပွဲများ ကျပ်နေသဖြင့် လူအချင်းချင်းကပ်နေလေ ရာ သူပြောသည်ကို ကြားသွားသော ဘေးကမိန်းမဝဝက ကျယ်လောင်သောလေသံဖြင့် သူ့ကိုလိုလို ကျွန်မကိုလိုလို ပြောပါသည်။ (စင်စစ်ထိုမိန်းမကို ပွဲလမ်းတကာ၌တွေ့ဘူးပြီး မကြာခဏ မိတ်ဆက်ပေးခြင်းခံရသော်လည်း နာမည်မမှတ်မိ ပါ။ အတွင်းဝန်ကတော်တစ်ယောက်ဟုထင်မိပါသည်။ စကား များသောအတင်းပြောတတ်သော မိန်းမဟု မှတ်မိပါသည်။)

“မဝိုင်းတို့က သူဌေးဖြစ်နေတာကြာပြီပဲ။ သိန်းတစ် ရာတော့ အနည်းလေးချမ်းသာမယ်။ သမီးမင်္ဂလာဆောင်မှာကို နှစ်သိန်းခွဲဖြုန်းပစ်တာ၊ အေးလေ ..၊ နှမြောနေလဲအပိုပေါ့။ သူ့လင်က မယားတွေယူထားတာ ပွဲနေတာပဲ။ သူတောင် ဟို တစ်လောကဗေဒင်ယတြာလုပ်ရင်း ဗေဒင်ဆရာနောက်ပါတော့ မလို့ သူ့လင်က ဗေဒင်ဆရာကို ငွေနှစ်သောင်းပေးပြီး မိုး ကုတ်ဖက် လွှတ်လိုက်ရဆိုလား။ အေးလေ...၊ လိုတရနေတော့ လဲ ဇိမ်ခံကိစ္စပဲ မဲရတော့တာပေါ့ ...၊ ဟဲဟဲ”

အားနာတတ်ဟန်ရှိသော ဘေးမှမျက်နှာချင်းတူသဖြင့် ညီမဖြစ်နိုင်သော သိပ်မဝလှသော မိန်းမက ဝင်ပြောပြန်၏။ “သမီးလေးကတော့ ချစ်စရာလေး၊ ရိုးရိုးအေးအေးပဲတဲ့။

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၃၆ ကြည်အေး

သူကြိုက်တဲ့ကောင်လေးက ပညာတော်တာတစ်ခုပဲ။ ဘာမှမရှိဘူးတဲ့။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်ကလေးပဲ”

“အဲသည်ကောင်လေးနဲ့ ဇာတာချင်းမတဲ့ဘူးဆို ...”
မသိပါဘူး မမရယ်၊ ပြောကြတာပဲ”

“ဘယ့်နဲ့ပြောကြတာရမလဲ၊ ဇာတာချင်းကို မတဲ့လို့ ဗေဒင်ဆရာတွေ ပင့်ပင့်ပြီး ယတြာချေလိုက်ရတာ ၃-၄ လလောက်ကြာပါပကော ...၊ မင်္ဂလာဆောင်ခင် ၉ ညတိတိရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာ လျောင်းတော်မူတစ်ဆူရှေ့မှာ သွားပြီး ကန်တော့အိပ်ရသတဲ့။ ဒို့များတော့ လင်တစ်ယောက် သည်လောက် အောက်ကျခံမယူပေါင်”

“ဗေဒင်ဆရာတွေက ဟောတယ်တဲ့...၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာ တကယ့်ကောင်းမြတ်တဲ့ အချိန်အခါရောက်ရောက်ချင်း စက္ကန့်မလွဲဘိသိတ်သွန်းရမယ်တဲ့။ အနှောင့်အယှက် အကြီးအကျယ်ပေါ်တတ်တယ်တဲ့။ ပေါ်ရင် ကွဲရင်ကွဲ၊ မကွဲရင် သတို့သမီးသေမယ်တဲ့”

“ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့။ ခုနသတို့သမီးနားဖို့ အခန်းထဲဝင်ကြည့်တော့ ကန်တော့ပွဲတွေကော၊ ဖယောင်းတိုင်တွေကော၊ လှိုင်နေတာပဲ။ ဖယောင်းတိုင်တွေကလဲ စပါယ်ရှယ်တော့၊ ရွှေတွေချထားတာ ဝင်းနေတာပဲ”

“မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် အင်္ဂလန်သွားပြီးကျောင်းဆက်နေကြမယ်ပြောတာပဲ။ ကောင်မလေးက ဆယ်တန်းတောင်

ယွန်းရွှေအိမ်

မအောင်သေးဘူး။ ကလေးအမေကျောင်းသူ ဖြစ်အုံးမှာပေါ့လေ စိတ်ညစ်စရာ၊ ကောင်းလေးကတော့ ကလေးခွဲစိတ်ကုသမှု ပါရဂူဘွဲ့ဆိုလား ယူမလို့တဲ့ ...”

“ပိုက်ဆံ အရေးကြီးတာပါပဲ။ လင်မယားနတ်ဖက် တယ်ဆိုတာအလကားစကား၊ လင်မယားပိုက်ဆံဖက်တာပိုက်ဆံ”

သူ့ရောကျွန်မပါ ပြုံးသာနေလိုက်ကြပါသည်။ မိန်းမ နှစ်ယောက်သည် တစ်ဖက်လှည့်သွားပြီး ကျယ်လောင်သော လေသံနှင့် ဆက်လက်၍ ထိုမင်္ဂလာဆောင်၏ စရိတ်စကများ ကို အသေးစိတ်တွက်ချက်ကြပြန်လေ၏။

သူကပြုံးမြဲပင်။ နဖူးပေါ်မှ ပင့်တင်မရသော ဆံခွေ ကြောင့် သိမ်မွေ့ပါလျက် ရဲတင်းပုံရနေသည်။ သိမ်မွေ့သော်လည်း ရဲတင်းသည်မှာ အမှန်ဖြစ်လေသလား။ သူက ပြုံးမြဲပင်ပို၍ တိုးတိတ်စွာ “လင်နဲ့မယား အချစ်ပဲဖက်ရမှာမဟုတ်ဖူးလား အေးရယ်၊ စိတ်ကူးလွဲလိုက်တာ” ဟုပြော၍ရယ်မောလိုက်လေသည်။

စောစောက မိန်းမဝဝသည် ဘာအကြားမှားသည် မသိ၊ သူ့ကိုပြုံးရယ်ကာ “ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်... စိတ်ကူးလွဲလိုက် တာ ဘိသိတ်သွန်းမဲ့အချိန်က တိတိကျကျ ၅၃ မိနစ်ခွဲလိုသေး တယ်ဆိုတော့ ဘာလုပ်ဖို့သည်လောက်စောစောကြီး သတို့သမီး သတို့သားကိုပွဲထုတ်နေမှာလဲ၊ သည်လောက်အကြာကြီးသြဘာ စာရွတ်နိုင်တယ်ထားအုံး။ ကလေးတွေညောင်းကုန်မှာပေါ့”

“သြဘာစာရွတ်ပြီးတော့ ရတုပိုဒ်စုံဝင်ဆိုအုံးမှာ မမရဲ့”

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၃၈ ကြည်အေး

“ဘယ်သူဆိုမှာလဲ၊ မာမာအေးလား၊ တင်တင်မြလား”

“မာမာအေးထင်ပါရဲ့”

“ညည်းမလဲထင်ပါရဲ့ချည်းပဲ၊ ဘာမှမရေရာဘူး”

“မာမာအေးပါ၊ သေချာပါတယ်”

“ရတုပိုဒ်စုံ စောမြအေးကြည်ဆိုတာ တစ်ခါကြားဖူးပါတယ်။ ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ သမီး ၅ တန်းတုန်းက အဆိုပြိုင်ပွဲဝင်ရတုန်းကပေါ့။ အဖွားကြီးဆီ နေ့စဉ်သွားသင်ရတာ ဆုတော့ရလာတယ်။”

သူနှင့်ကျွန်မတို့ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်တွင် ထိုညီအမလဲတိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပါသည်။ သတို့သားဖြတ်သွားသည်ကို ကျွန်မသေသေချာချာ မကြည့်လိုက်မိပါ။ စင်မြင့်ပေါ်နေရာယူ ကြမှမြင်ရသော်လဲ ခပ်ညိုညိုပါးပါးလျလျဟုသာ သိရပါသည်။ သတို့သားမှာ ၂၄ နှစ်ခန့်ရှိပြီး အိန္ဒြေရရမျက်နှာထားမှန်မှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့မိဘနှစ်ပါးမှာ ခင်ခင်ဝိုင်းတို့လင်မယားလောက် မျက်နှာရဲဝံ့ခြင်းမရှိပဲ၊ မာနတက်ခြင်းမရှိပဲ၊ စင်မြင့်ပေါ်၌ မြန်မြန်ထိုင်ကြပါသည်။ သူတို့၌စိန်အနည်းငယ်သာပြုံးပြက်လေ၏။

“ကောင်လေးဘက်က နည်းနည်းနွမ်းတာပေါ့။ သူ့ အဖေက အရာရှိ တောင် မဟုတ်ဖူးတဲ့။ စာရေးက တဖြည်းဖြည်း တက်လာတာမျိုးနဲ့ တူပါတယ်။ (ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှလဲပညာကြိုးစားရမှန်းသိတာ ...) ရုံးဝန်ထောက်ဆိုလား၊ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာရိုက်ခါနီးမှ မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး မဝိုင်းတို့ချယ်လှယ်

ယွန်းရွှေအိမ်

လိုက်တာပေါ့ ကွယ်။ မန်နေဂျာဖြစ်သွားတယ်။ ဖိတ်စာထဲ လှလှပပပါသွားတာပေါ့ ...”

မီးတဝင်းဝင်းနှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသော ကင်မရာတစ် လုံးသည် ပရိသတ်ဖက်သို့ လှည့်လာရာ၊ စကားပြောနေသော မိန်းမနှစ်ယောက် အမ်းနေကြပြီးမှမျက်လွှာချကာ ပြုံးလျက်နေ လိုက်ကြသည်။

သူက မှန်တံခါးအပြင်ဘက်သို့ စုံမက်စွာ ငေးမော နေပြန်သည်။ အပြင်၌ သာယာအေးချမ်းမြိပင်။ ရေကူးကန် ၏ ရေပြင်သည် ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဂယက်ထနေသည်။ လှိုင်း နုနုများ အိနေသည်။ မြသားပမာစိမ်းလဲ့နေသည်။ ကျွန်မလဲ လေးလံကျွတ်ဆတ်သော အဝတ်များကို ချွတ်ပုံခဲကာ ရေပေါ် ၌ ပက်လက်ဖော့၍ နားနေလိုစိတ်ပေါက်လာပါသည်။

“အပြင်သွားရအောင်ပါအေးရယ်၊ စကားပြောရတာ ပို လွတ်လပ်မယ် ...” သူကခပ်တိုးတိုးခေါ် ပြန်ပါသည်။

“လူတွေသိပ်ကျပ်နေပြီ။ ဘယ်ထွက်လို့ရတော့မလဲ။ ပြီးတော့ သတို့သမီး သတို့သားပွဲထုတ်ပြီးမှ ထွက်ရင်ပိုအား နာစရာကောင်းမှာပေါ့ ...” ဟု ကျွန်မကဖြေ၏။

“ဒီတံခါးက ဖွင့်လို့မရဘူးလား မသိဘူး” ဟု သူက အသာကလေး လှမ်း၍တွန်းကြည့်လေ၏။ “ဖွင့်လို့ရတဲ့ တံခါး မျိုးမဟုတ်ဖူးထင်ပါရဲ့။ အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ မှန်ခွဲပြီးသာ ထွက်သွားချင်တာပဲ။ ကျွန်တော်လာတုန်းက တီးဝိုင်းခဏ

၁၄၀ ကြည်အေး

နားထောင်၊ ဦးဘသန်းနဲ့ စကားပြောစရာရှိတာခဏသွားပြောပြီး မြန်မြန်ပြန်မယ်စိတ်ကူးပြီးလာတာ အေးနဲ့တွေ့လို့ ပြောစရာ တွေရှိလို့ပြောလို့တော့ မပြီးသေးပါဘူး။ သည်မှာမပြောချင် တာတစ်ခုပါပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ သည်မှာပဲ ပြောရမှာပဲ။ ကျွန်တော့်သားကလေး တော်တော်ကြီးရောပေါ့ ..”

“၁၆ နှစ်ကျော်ပြီပေါ့။ ခပ်ညှပ်ညှပ်ပဲ။ စာတော်တယ် လိမ္မာတယ်”

“ဒါပဲလား၊ စာတော်တာကောင်းပါတယ်။ ကျောင်းစာ အပြင် စာဖတ်ကော ... ဝါသနာပါရဲ့လား။ နုနုကတော့ တွေ့ကြချစ်ကြလွမ်းကြတဲ့ ဝတ္ထုလောက်ဖတ်တာ”

“ကျွန်မရဲ့အိမ်မှာနေကြတာပဲ။ ကျွန်မရဲ့ စာအုပ်တွေ လဲရှင်စာအုပ်တွေလိုပါပဲ။ ဘာသာရပ်စုံပါတယ်။ နိုင်ငံရေးတော့ ကျွန်မဝါသနာမပါလှပါဘူး။ စမ်းသပ်ရုံပါပဲ ...”

“ကျေးဇူးပါပဲ” ဟု သူကသက်ပြင်းချလေ၏။ “သည်လို ဆိုရင် ကျွန်တော့်သားဟာ နုနုရဲ့ကစားစရာအရုပ်မျှလို့ မထင် နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ သူရိုးဖြောင့်ရဲ့လား။ သတ္တိရှိရဲ့လား။ ရဲရဲ ဝံ့ဝံ့တွေးခေါ်တတ်သလား။ နိုင်ထက်စီးနင်းစိတ်ထား ကင်းရဲ့ လား။ အနုပညာဝါသနာရှိသလား”

ကျွန်မသည် မျက်ရည်အနည်းငယ်ဝေ့လာပါသည်။ သူ့ မျက်လုံးများ၌ ဝေ့လာသောမျက်ရည်များကိုလဲ မြင်ရပါသည်။ ကျွန်မတို့စကားမပြောပဲ ခဏနေကြပြီး “ရှင်ဘာဖြစ်လို့ လာ မကြည့်နိုင်တာလဲ ...” ဟု မေးမိပြန်ပါသည်။

ယွန်းရွှေအိမ်

“ကျွန်တော်သူတို့သားအမိကို ခဏခဏတွေ့ပါတယ်” ဟု သူကဖြည်းလေးစွာဝန်ခံလေ၏။ “စကော့ဇျေးမှာ၊ နုနုအလုပ် လုပ်တဲ့ကျောင်းမှာ၊ သားတက်တဲ့ကျောင်းမှာရုပ်ရှင်ရုံမှာ...”

“ဆုံပြီး စကားတော့မပြောဘူးပေါ့။ နုနု ရှင့်ကို တွေ့ တယ်လို့ တစ်ခါမှ ပြန်မပြောဘူး”

“ကျွန်တော် အဝေးကပဲ လိုက်ကြည့်တာပဲ။ နုနုနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာစကားလဲမရှိတော့ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာမရှိဘူးထင်ပါတယ်။ ပြောခဲ့ပြီကော၊ တောလည်သွားရင်း တွေ့ခဲ့တဲ့ စမ်းရေအိုင်ကို ပြန်မရောက် တော့ပါဘူးလို့၊ စမ်းရေအိုင်ကပွင့်တဲ့ ကျွန်တော့်သားဆိုတဲ့ ကြာပွင့်ကိုလဲ စမ်းရေအိုင်ရောက်မှနီးစပ်ရမယ်ဆိုလဲ နေပါစေ တော့။ ကံကောင်းရင် ကျွန်တော့်ဧည့်ခန်းက ပန်းစိုက်အိုးထဲ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့တော့ မြော်လင့်ပါတယ်။ အေးလေ၊ လူတစ်ကိုယ်ထင်တစ်လုံးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော် သာ သားအတွက်အဖိုးတန်တယ်၊ အကျိုးပြုမယ် ထင်တာပဲ။ ခုကျွန်တော်မပါပဲနဲ့လဲ ကလေးဟာ ကောင်းစားလာတာပါပဲ။ သူကျွန်တော့်ကို မကောင်းထင်လေ့ရှိသလား”

“ဒါကတော့ရှင် ...၊ ရှင်လဲ ဝန်ခံသားပဲ။ နုနုက တကယ့်ကို သာမန်မိန်းကလေးမျှသာဖြစ်တယ်ဆိုတာ။ မင့် အဖေဟာ စိမ်းကားရက်စက်တဲ့လူလို့လဲ ပြောတဲ့အခါ ပြောမှာ ပဲ။ သေပြီလို့သဘောထားလိုက်လို့လဲ ပြောတဲ့အခါပြောမှာပဲ။

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၄၂ ကြည့်အေး

နောက်ဆုံးတော့လဲ သူဟာ အများနဲ့မတူတဲ့လူသာ ဖြစ်ပါတယ်။ မေ့မေ့မှလဲ တာဝန်ရှိပါတယ်ဆိုတာမျိုးလဲ ပြောတဲ့အခါပြောမှာပေါ့ ...”

“ကျွန်တော့်သားက ကျွန်တော့်ကို မကောင်းထင်သလား” ဟု သူက ထပ်မေးလေ၏။

“ထင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးတွေဟာ လူကြီးတွေပြောသမျှကို အကုန်မှန်တယ်ထင်လို့လက်ခံတယ်လို့ ရှင်ထင်သလား။ အများအားဖြင့် ကလေးတွေဟာ လူကြီးတွေထက်တောင်ပိုပြီးသိမြင်တတ်သေးတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ အရည်အချင်းမှာ လူကြီးထက်မလျော့ဘူး။ အရေအတွက်မှာသာ လျော့မယ်။ ကျွန်မပြောချင်တာက သူတို့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုသိမြင်ရင် လူကြီးလိုပဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိမြင်နိုင်တယ်။ လူပြည်နေရတဲ့ အချိန်နည်းသေးလို့ အတွေ့အကြုံနဲသေးလို့ သူတို့သိမြင်တဲ့ အကြောင်းအရာဟာ အရေအတွက်မှာသာ နဲ့ရတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်”

“ကျွန်တော်လဲ အဲသည်အတိုင်းယုံတာပဲ” ဟု သူကမြန်မြန်ပင်ထောက်ခံလေ၏။ “ဒါကြောင့်ကလေးဆိုတာလဲ ရိုသေအပ်၊ လေးစားအပ်တဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်ပဲဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုပိုပြီး မညာရဘူး။ မလှည့်ဖြားရဘူး။ လူကြီးက သူ့ထက်သာတာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ခွန်အားပါပဲ။ ခန္ဓာအရွယ်ချင်းမယှဉ်သာတာကို လူကြီးတွေက အခွင့်ကောင်းယူပြီး အနိုင်ကျင့်လေ့ရှိတာပါပဲ။ ဒါကိုကလေးကလဲ သိတာပါပဲ”

ယွန်းရွှေအိမ်

“ရှင့်သားကရှင့်ကိုမကောင်းမထင်ပါဘူး။ အခုအရွယ် ရောက်စပြုလာတော့ ရှင့်ကို နားလည်စပြုလာပြီလို့တောင် ထင်နိုင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်မက ခုမှအဖြေပေးလိုက်လေ၏။

“တော်ပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ကိုကောင်းတယ် ဆိုးတယ်လို့ ထင်စရာမလိုပါဘူး။ ပြီးတော့ ဘယ်သူမှလဲ အကောင်းသက် သက် အဆိုးသက်သက် ရှိနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ လူတစ် ယောက်ဟာ အင်အားရှိတယ်၊ နဲတယ်ဆိုတာ ပေါ်တည်ပြီး လူကောင်းလူဆိုးလို့ အကြမ်းအားဖြင့် ခွဲပြောကြတာဘဲ မဟုတ် လား။ အင်အားဆိုတာကလဲ အခါကာလအလျောက် ပြောင်း ချင်ပြောင်းတတ်တာဘဲ၊ ဥပမာ ကျွန်တော်ဟာ သေရမှာကို နဲနဲမှ မကြောက်ပါဘူး။ နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာကိုတော့ သိပ် ကြောက်တာပဲ၊ သည်တော့ကျွန်တော့်ကိုပစ်သတ်မယ်လို့ ခြိမ်း ချောက်တဲ့အခါမျိုးမှာ၊ စစ်ထွက်တိုက်ရတဲ့ အခါမျိုးမှာ ကျွန် တော်ဟာ သတ္တိရှိနေ အင်အားကြီးနေနိုင်ပေမယ့်လဲ၊ ကျွန် တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို တရိရိ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်တဲ့အခါမျိုးကျ တော့ ကျွန်တော်ဟာ ညံ့ဖျင်းလိမ့်မယ်။

“ကျွန်တော့်သားက ကျွန်တော့်ကို ကောင်းသလား၊ ဆိုးသလား၊ အင်အားရှိသလား၊ ညံ့ဖျင်းသလား၊ ဘယ်လိုထင် ထင် အရေးမကြီးပါဘူး။ သူများထင်တာထက် ကိုယ့်ဖာသာ ပိုသိတာပေါ့။ သူ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ရင် တော်ပါပြီ။ နားလည်ရင် ကျွန်တော့်အဖို့လဲ ကောင်းတယ်၊ သူ့အဖို့လဲ

ယူနိုက်တက်အိမ်

၁၄၄ ကြည်အေး

ပိုကောင်းပါတယ်။ သူဟာ စိတ်ချမ်းသာ နိုင်တာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ရင် သူ့အမေကိုလဲ နားလည်တော့မှာပဲ။ လူအားလုံးကို နားလည်တော့မှာပဲ။ ဝမ်းသာစရာပါပဲ”

စောစောက ကျွန်မတို့ကို စကားလှမ်းပြောလေ့ရှိသည့် မိန်းမဝဝသည် ကျွန်မတို့ဘက်လှည့်လာပြန်လေ၏။ မိန်းမသည် အနည်းငယ်နွမ်းနယ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ့ထိုင်ရသောခုံမှာ သူ့ကိုယ်နှင့်စာလျှင် အနည်းငယ် သေးငယ်ပြီး နောက်မှီကလဲ မလုံလောက်တာအမှန်ပင်။ သူသည်ကျွန်မ မရောက်ခင် ကြာမြင့်စွာကပင် ရောက်နှင့်ခဲ့ဟန်ရှိလေ၏။ သည်မင်္ဂလာဆောင်၌ သူ့အလွန်စိတ်ဝင်စားနေသည်ကို ဖုံးဖိဖို့ မကြိုးစားချေ။ သူ့ဘဝ၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသလိုပင် ဖြစ်နေလေ၏။

“ကျွန်မလဲ ဝမ်းသာတာပါပဲ” ဟု မိန်းမက စကားစလေ၏။ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးစကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ကြားလိုက်ပြန်သည်ထင်ပါသည်။ “သည်လောက်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်တာ အထစ်အငေါ့မရှိဘဲ ပြီးတော့မယ်ဆိုတော့ တကယ်တော့လဲပိုက်ဆံအကုန်ခံနိုင်ရင်အောင်မြင်တာချည်းပဲပေါ့”

ထိုမိန်းမသည် အသာကြွ၍ ကုလားထိုင်ကို ကျွန်မတို့ဘက်သေသေချာချာ လှည့်ပြီး ကျကျနန ပြန်ထိုင်လေ၏။

“ရှင်တို့ကော ညစာစားပွဲအတွက်ဆက်နေအုံးမှာလား”
ကျွန်မက “ဘယ်ညစာစားပွဲလဲရှင်၊ ကျွန်မတို့မသိပါဘူး”
“သည်မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနားပြီးရင် ခဏနားမယ်

ယွန်းရွှေအိမ်

လေ၊ ပြီးတော့ အင်းလျားလိပ်မှာပဲ ဆက်ပြီး ညစာကျွေးလိမ့် အုံးမယ်၊ ဒါကတော့ ဧည့်ပရိသတ်အကုန်အတွက်မဟုတ်ဘူး ပေါ့။” မိန်းမသည်အနည်းငယ် ဟန်ကြီးပန်ကြီးလေသံဝင်ကာ အရေးကြီးတဲ့ပရိသတ် ရင်းနှီးတဲ့ပရိသတ်လောက်ပါပဲ။ ကျွန်မ တို့တော့ ဆွေမျိုးဆိုတော့ အစောကြီးကထဲကဖိတ်စာတစ်စုံလုံး ရထားတာဘဲ၊ ပျော်စရာကောင်းအုံးမယ်ရှင်၊ စိန်အောင်မင်းနဲ့ ဗလပျံနှစ်ပါးသွား ထွက်အုံးမယ်၊ ဒဂုဏ်အောင်ရုပ်သေးလည်း ကမယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ကတော့ သူမတူအောင်ကြီးကျယ်ပါပေရဲ့။”

သူ့ညီမ ဖြစ်သူကမူ အတော် ပူပင်နေလေ၏။ ‘ဩဘာစာ ရွတ်နေတာကလဲမပြီးနိုင်တော့ဘူး၊ ဘိသိက်သွန်း ချိန်ကျရင်လဲ မြန်မြန်သွန်းလိုက်တာမဟုတ်ဖူး၊ အနှောင့်အယှက် ရှိမယ်လို့ ဗေဒင်တွေအားလုံး တွက်ထားကြတာ၊ ယတြာတော့ တော်တော် ချေထားတာပဲ...၊ မန္တလေးက မဟာမြတ်မုနိတောင် ရွှေဆိုင်းတစ်ရာ လှမ်းလှူရသေးသတဲ့’

“ပြီးတော့ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီး ဟန်နီးမွန်းခရီး မထွက်ရဘူးလို့ တားထားတယ်မဟုတ်လား”

“အင်းလေ၊ ဒါကြောင့် အင်းလျားလိပ်မှာနှစ်လနေကြ ဘို့ စီစဉ်ရတာပေါ့။ အင်းလျားလိပ်မှာ နေတုန်းရေကူးကန်ထဲ လဲ ဆင်းမကူးရဘူးတဲ့၊ စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူးမြို့ထဲမထွက်ရဘူးတဲ့”

“ဟော ...ဟော ... ဩဘာစာ ရွတ်လို့ ပြီးပြီ၊ ဘိသိက်သွန်းတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။”

ယုန်းရွှေအိမ်

၁၄၆ ကြည်အေး

သို့သော် သြဘာစာရွတ်သော တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့် လူချောချောသည် နာရီကိုကြည့်လိုက်၊ သတို့သား သတို့သမီး များ၏ မိဘများနှင့် တီးတိုးတိုင်ပင်လိုက် လုပ်နေပြန်သည်။ တကယ့်အချိန်အခါ မကျသေးဘူးထင်သည်။ ဆုံးမသြဝါဒ စကားမပြောသေးဘဲ၊ အဝါရောင်ဆင်တူဝတ်ထားသော အကူ အညီအဖွဲ့မှ လူငယ်များကို တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ခိုင်းသည်ကို မြင်ရပါ၏။ နောက်ဆုံးအဆင့်မှ လူငယ်သည် ကျွန်မတို့နားမှ ဖြတ်သွားကာ တီးဝိုင်းအဖွဲ့ကို မကျယ့်တကျယ် လှမ်း၍ ပြောပါသည်။

“ရတုပိုဒ်စုံ ရွတ်ပါတဲ့၊ ရတုပိုဒ်စုံ ရွတ်ပါတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘိသိက်သွန်းပြီးမှ ရွတ်ရမှာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဖူး... အချိန်ဇယားတွေလွဲကုန်လို့ အစောကြီး ထဲကလဲ ပြောထားရက်သားနဲ့၊ ရတုပိုဒ်စုံရွတ်လိုက်ပါ၊ ၁၂ မိနစ်နဲ့ အပြီးရွတ်ပါ”

“ပြီးပါ့မလား ... ၁၅ မိနစ်လောက်ကြာရင်ကော”

“၁၂ မိနစ်ပဲဗျာ၊ ရအောင်ရွတ်၊ ရတုပိုဒ်စုံရွတ်ပြီးမှ အဖိုးကြီးက ဆုံးမစကား ပြန်ကောက်ပြီး ဘိသိက်သွန်းမှာ”

တီးဝိုင်းဆရာသည် အနည်းငယ် ငြူစူနေပါသည်။ သို့သော် ကြည်လွင်ချိုအေးသော တေးသံသည် ချက်ချင်းပင် ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ဆန်းကြယ်စွာ စန္ဒယားနှင့် ထိန်းကွပ် ထားသော ရတုဆိုသံကို ကျေနပ်အားရစဖွယ် ကျွန်မတို့ကြား

ယွန်းရွှေအိမ်

နေရပါသည်။ သူ့လဲစကားမပြောတော့ဘဲ နားစိုက်ထောင်နေသည်။ မိန်းမဝဝ ညီအမပင် အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း နားထောင်နေကြသည်။

“မေနှင့်မောင်တို့
လူ့ဘောင်ခန်းသာ၊ ဂုဏ်ထယ်ဝါခွဲ
မင်္ဂလာအိမ်ထက်၊ စိန်လျှံလက်၍
ရှည်ဆက်ပွားစီး၊ သားသမီးနှင့်
ကြီးမားမေတ္တာ၊ နှစ်တစ်ရာဟု ...”

သို့သော် ဧည့်ပရိသတ်သည် ပြန်လည် ဆူညံလာပြန်သည်။ ညောင်းညာကြသဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သည်။ ဆွဲဆွဲငင်ငင် သီဆိုရသော ရတုသံကို ပျင်းကြသည်။ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံ၊ တီးတိုးစကားသံများ ပီပြင်လာသည်။ ကျွန်မတို့ဘေးမှ မိန်းမညီအစ်မလဲ ကျယ်လောင်သော တီးတိုးသံဖြင့် စကားပြောနေကြပြန်၏။ စောစောက ကျွန်မတို့ဘက် တည့်တည့်လှည့်ထားသော ကုလားထိုင် စက်ဝိုင်းတစ်ခြမ်းတိတိလှည့်ယူသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် အင်္ကျီကြေးနေသော ကျောပိုင်းကို သာမြင်ရပါသည်။ သူ့စကားကို မသဲကွဲတော့ပါ။ နောက်မှီထိုင်ပါများသဖြင့် သူ့ပုဝါ၌ စီသော ရွှေရောင်ကြယ်ကလေးများ နှုတ်ခမ်းပဲ့နေကြသည်ကို မြင်ရသည်။

မကြာခင်ပင် ထိုမိန်းမသည် သူ့ဘက်လှည့်လာပြီး “ချောက်ထုတ်လိုက်စမ်းပါ ... ဟိုမှာ” ဟု ဆိုပါသည်။

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၄၈ ကြည်အေး

သူညွှန်ပြရာမှ ဖွင့်လှိုရမရ ကျွန်မမသိသော လိမ္မော် ပွင့်နှင့် ရေညှိနွယ် ခန်းဆီးများအနားကွတ်သော မှန်တံခါးမကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုတံခါးမကို သူဖွင့်ချင်သဖြင့် တွန်းကြည့်သေးသည်ပင်။ ထုတ်ချင်းပေါက် မြင်ရသဖြင့် အပြင်၌ သစ်ရွက်ညိုများ၊ မြက်ခင်းများ၊ နေခြည်များ သာယာနေသည်။ ရေကူးကန် စိမ်းလဲ့လဲ့ကို မြင်နိုင်သည်။ မိန်းမချောက်ထုတ်လိုသည်မှာ တံခါးဝ၌လာရပ်နေသော ၈ နှစ်အရွယ် ကလေးငယ် ဖြစ်သည်။

ကလေးငယ်မှာ အသားအရေမည်းမှောင်လှပြီး ဆံပင်များရှည်၍ ကွေ့လိမ်ကာ ကျနေသည်။ ခပ်ပေပေရေရေပင်။ အင်္ကျီလဲ မပါချေ။ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် လျော့ရဲရဲသာ ဝတ်သည်။ ပြာမဲ့သော ရှုံ့ကြိုးနှင့် ဘောင်းဘီလဲဝတ်သည်။ မျက်လုံးများမှာမူ ပြူးကျယ်တောက်ပလှပြီး ကော့ယုံထူထဲသော မျက်ခုံး မျက်တောင်များ ရှိသည်။ လုံးဝန်းသော နှုတ်ခမ်းကလေးကို ထော်၍ ရွဲ့၍ မှန်တံခါးနှင့်ခန်းဆီးစ စပ်ရာမှ ရပ်နေသည်။ သူ့နှာခေါင်းကလေးမှာ မှန်နှင့် ကပ်ဖိမိ၍ ပြားကာပွနေလေသည်။

“ချောက်ထုတ်လိုက်စမ်းပါရှင့်၊ ကျက်သရေတုံးလိုက်တာ ဘယ်အစေခံတန်းလျားက ကလေးပါလိမ့်၊ သွားဟဲ့..ရှူး”

သို့သော် မှန်အပြင်က ကလေးသည်ကြားပုံမပေါ်ပါ။ ပြီးတော့ ကလေးက သူ့ရဲ့ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာကို ကြည့်ကာ

ယွန်းရွှေအိမ်

ပြန်ပြုံးနေသည်။ သူက လက်သန်းကိုကွေ့ကောက်ပြပြီး နောက်ပြောင်နေသည်။ ကလေးက ရယ်မောလိုက်ရာ၊ အသစ် ပေါက်စ ဧရာမရှေ့သွားနှစ်ချောင်းပေါ်လာကာ ယုန်ကောင်က လေးများကို သတိရစေလေ၏။

မိန်းမသည် သူ့ကို မြင်သွားပြီး ... “အော် ... ဖြစ် မှဖြစ်ရလေ ...” ဟု အသံထွက်ပါသည်။ ပြီးတော့မျက်နှာကို မဲမှောင်ပုပ်သိုးလိုက်ပြီး ချာကနဲပြန်လှည့်သွားကာ သူ့ညီမနှင့် စကားပြောပြန်ပါသည်။

မိန်းမ၏ ညီမက ပူပင်ပြန်သည်။ “ဟော ရတုပိုဒ်စုံ ဆိုတာကလဲ မပြီးနိုင်ပါလား၊ ၁၂ မိနစ်လို့ ခုနပြောသွားတယ် မဟုတ်လား၊ ခု ၁၅ မိနစ်တောင်ကျော်ပြီ၊ မမဝိုင်းတော့ စိတ်ဆိုး တော့မှာဘဲ၊ သည်တီးဝိုင်းဆရာက တယ်မောက်မာတယ်တဲ့”

“အေးကွယ်၊ ဩဘာစာဆရာ စကားလျှော့ပြောရုံပေါ့၊ ရတုကတော့ ဖြတ်ပစ်လို့မှ မရတာ ဆိုသံကြီးကတော့ ပျင်း စရာကြီး၊ စကားလုံးကလေးတွေကတော့ တယ်ကောင်း ... ဘာတဲ့ ... ခုနကြားလိုက်ပါတယ်၊ ချစ်စပယ်ကုံးရာသက်လုံး ဟု ဆံထုံးလျှော့လဲ၊ ပန်ဆင်မြဲ ... ဆိုလား” မိန်းမသည် အနည်းငယ်ရှက်သွေးဖြာကာ ... “ဖိတ်စာထဲ ထည့်ရိုက်ထား တာ ... သမီးဆိုဆိုကြည့်နေတာ ကြားရလို့မှတ်မိနေသေး တယ်” ဟု ဖြေပြော ပြောပြန်သည်။

ထိုခဏ၌ ရတုပိုဒ်စုံ ရွတ်ဆိုခြင်း ပြီးသွားလေ၏။

ယုန်းရွှေအိမ်

၁၅၀ ကြည်အေး

စန္ဒယားခလုတ်သံ ပြေးလွှားရာမှ အသာအယာရပ်ဆိုင်းသွားလေ၏။ သြဘာစာဆရာသည် ယခုမှ တကယ့်မင်္ဂလာကို ပြုတော့မည်ဟန်နှင့် တောင်ရှည်ပုဆိုးခါးပုံစံကို မလှလှအောင် ပြုပြင်သပ်ရပ်လေ၏။ ယပ်တောင်လို ကားစွင့်ကာနေမှ ကျေနပ်သည်။ သူ့ခေါင်းပေါင်းစသည်လွင့်ပျံ့နေ၏။ ထို့နောက် မင်္ဂလာစကား စလေသည်။

အရေးကြီးသော အချိန်အတွက် တီးဝိုင်းမှအသင့်ပြင်သည်။ ဆန်မန်းပေါက်ပေါက် စပယ်ဖူး၊ စပယ်ပွင့်နှင့်မတ်စေ့သစ် ငါးမူးစေ့သစ် ကျပ်ပြားသစ်များသာ အပြည့်ပါသည်ဆိုသော ငွေဖလားများကို အဖြူချိတ်ဆင်တူဝတ်သော အပျိုမကလေးများက မင်္ဂလာပြီးမြောက်ချိန်နှင့်ကိုက်၍ပစ်ကြိရန် မင်းလမ်းဝတစ်လျှောက်၌ တန်းစီ၍စောင့်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်မတို့ဘေးမှမိန်းမဝဝပင် စကားပြောရပ်ကာ မင်္ဂလာစင်မြင့်သို့ မျှော်မောဆဲ သူ့ညီမကပရိတ်ရွတ်လေသလားမသိ၊ မျက်စိအနည်းငယ်မှေး၍ နှုတ်ခမ်းတရွရွဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ရွတ်လေ၏။

သူသည် ဖွင့်၍ရမရ မသိနိုင်သော မှန်တံခါးပေါက်ကြီးဘက်သို့လှမ်းကြည့်နေရာမှ ဖြန်းကနဲ ထရပ်လိုက်လေ၏။ ပြီးတော့ သူ့အပေါ်အကျိုကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်ရင်း “ရေကန်ထဲမှာ ခလေးရေနစ်နေတယ်၊ လုပ်ကြပါအုံး” ဟု ကျယ်ကျယ်ပြော၏။ “ဘယ်သူရေကူးတတ်သလဲ၊ ဟင်... ရေကူးတတ်ကြလား၊ ကျွန်တော်မကူးတတ်ဖူး၊ အေးကော” ကျွန်မ

ယွန်းရွှေအိမ်

သည် ခေါင်းခါပြဆဲ၊ မိန်းမသားများသော ကျွန်မတို့ အနီးအနားမှ ပရိသတ်များ စကားမပြောနိုင် ငေးမောဆဲ၊ သူသည် ကုလားထိုင်ကို တွန်းပစ်လိုက်ရာ ကုလားထိုင်လဲကျပြီး ကျယ်လောင်အက်ကွဲကာ အသံပေါ်လာလေ၏။ သူသည် ဖွင့်၍ရမရမသိရသော မှန်တံခါးမကြီးကို ကိုယ်လုံးနှင့် တိုက်လေ၏။ မပွင့်။ သူသည် လဲကျနေသော ကုလားထိုင်ကို နောက်မှီမှ ကောက်ကိုင်ကာ မှန်ချပ်ကို ရိုက်ခွဲလေ၏။ ကွဲပြတ်သော မှန်စများ၏ ဆူညံသောအသံနှင့်အတူ မှန်ကွဲပေါက်မှ သူ့ခုန်ထွက်သွားပါသည်။ သစ်ရွက်သစ်ပင်ညိုစမ်းသော၊ တိမ်ဖြူများလင်းသော၊ အပြင်သို့ သူရောက်သွား၏။ သူ့ကျော၌မှန်ချွန်စနှင့်ငြိမိဟန်တူသော ရုပ်အင်္ကျီထောင့်ချိုးကွဲစသည် လန်၍ကျနေကာ ရှမိသောဒဏ်ရာမှ သွေးအနည်းငယ်စို့သဖြင့် စွန်းထင်းလာသည်ကိုမြင်ရ၏။ သူသည် ရေကူးကန်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားဆဲ၊ သူ့နဖူးပေါ်က ဖြီးသင်လိုမရနိုင်သော ဆံစများသည် ခြေလှမ်းများနှင့်အတူ လှုပ်ရှားခုန်ကြွနေလေသည်။

ဩဘာစာဆရာသည် ရွတ်ဆိုဆဲစကားများကို ရပ်
လိုက်ကာ ယောင်ယမ်း၍ “ဘာဖြစ်ကြတာလဲ” ဟု ဆိုလိုက်
ရာ ထိုစကားသံသည် အကျယ်ချဲ့သော စကားပြောခွက်မှ
ဟိန်း၍ထွက်လာလေ၏။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ
ဟု ပရိသတ်ထဲမှ ပဲ့တင်ပြန်လာလေ၏။ ဓားပြတိုက်သလား၊
သူပုန်စီးသလား။

သတို့သမီးဖခင် သူဌေး၏လက်စွဲက ခြောက်လုံးပြုး
ကို ဆွဲအိတ်ထဲမှ ထုတ်လေ၏။ “ဘိသိက်သွန်းပါ၊ မင်္ဂလာပွဲ
ကိုဆက်လုပ်ပါ” ဟု သူကစင်မြင့်ပေါ်သို့ လှမ်းအော်သည်။
“အချိန်တိကျဘို့ အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား၊ မင်္ဂလာဆောင်
အနှောင့်အယှက်ပေါ်မယ်ဆိုတာ ဗေဒင်က သတိပေးထားသား
ပဲ” ဟု ထပ်၍အော်ပြန်၏။ စင်မြင့်ပေါ်၌အုပ်ထိန်းလို့ရသွား၏။
ဩဘာစာဆရာသည် စကားပြောခွက်ကို လေနှင့်မှုတ်လိုက်၊
လက်သည်းဖြင့်ခေါက်လိုက်လုပ်ရာ အသံဗလံကျယ်လောင်စွာ

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၅၄ ကြည်အေး

ထွက်လာပြန်သည်။ ပြီးတော့ သြဘာစာဆရာသည် အလွန် ကျယ်လောင်စွာ ရွတ်ဖတ်ပြောဆိုလေသည်။

သည်လိုနှင့်ဘိသိက်သွန်းခြင်း ပြီးမြောက်သွားလေ၏။ တီးဝိုင်းက ပွဲလန်သည့် ပရိသတ်ကို ပတ်မတုတ်၍ ထိန်းသည့်သဖွယ် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီးတီးလေ၏။ သက်ဝေ သီချင်းကို ကျယ်လောင်လှသဖြင့် မသာယာနိုင်တော့သော ယောက်ျားသံ၊ မိန်းမသံက ဆိုကြလေ၏။

စောစောက တန်းစီနေကြသော အဖြူချိတ်ဆင်တူဝတ်သည့် မိန်းမပျိုများ အံ့အားသင့်နေသည်ကို လူကြီးများက ငေါက်ငမ်းနေသည်။ “ဆန်မန်းပေါက်ပေါက်ကြလေ.. ကြလေဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ တယ်အကြတာကို” ဒီရောသောပါးပစ်ကြသဖြင့် ငွေဖလားထဲမှ မတ်စေ့၊ ငါးမူးစေ့၊ ကျပ်ပြားများသည် ပရိသတ်တချို့၏ မျက်နှာများ၊ ခေါင်းများ၊ ပခုံးများကိုပင် ထိခိုက်မိသည်။ နာကျင်စေသည်။ ညှပ်ရိုးနှင့်ထိမိ၍ မျက်ရည်လည်သူက လည်သည်။ ကြမ်းပေါ်ကျသော ပိုက်ဆံစေ့များသည် လိမ့်ပြေးသွားကြပြီး ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ရောင်စုံများကြားမှာ ငြိမ်ဝပ်သွားကြသည်။

“ခဲနဲ့ပေါက်တာလား၊ ခဲဖိုးတောင်းတာလား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ” ဟု ပါးရေများတွဲကျနေသော အဖွားကြီးတစ်ယောက်က စိန်နားကပ်တလှုပ်လှုပ်နှင့်ပြောလေ၏။

“အရက်မူးသမား ဝင်လာတာထင်ပါရဲ့” ဟု ဗိုက်ပူဆူဖြိုးသောဖဲဒိုင်ခံစားသည့် သစ်ကုန်သည်ဟောင်းကပြောလေ၏။

ယွန်းရွှေအိမ်

“မဟုတ်ပါဖူး၊ အရူးပါ၊ ကုလားအရူးပါ”

“မဟုတ်ဖူး၊ ဝိုင်ယာကြိုးပြတ်ပြီး မီးလောင်တာ၊ မီးသတ်စက်ခေါ်ပါ၊ ဖုံးဆက်ပါ”

မီးဆိုသောအသံကိုကြားသည့် ပရိသတ်တစ်ပိုင်းတစ်စသည် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်လာပြန်သည်။ အခြေအနေထိန်းလို့ မရဖြစ်တော့သည်လား။ ထိုခဏ၌ စောစောက ခြောက်လုံးပြုးထုတ်၍ ခါးပတ်၌ချိတ်သော သူဌေးလက်စွဲသည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်တက်၍ စကားပြောခွက်မှ ဟန်ပါပါကြေညာလေ၏။

“ပရိသတ်တို့ခင်ဗျာ...ဘာမှမပူပင်ကြပါနဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကုလားထိုင်နဲ့ တိုက်မိလို့ မှန်တစ်ချပ်ကွဲသွားတာပါ၊ ပုလိပ်အစောင့်အကြပ်တွေ စောင့်ရှောက်နေပါတယ်၊ ဘာမှမပူပင်ကြပါနဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စစ်တပ်အကူအညီတောင် ကျွန်တော်တို့ တောင်းထားပါတယ်၊ ဘာမှလဲ ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်အေးလက်အေးထိုင်နေကြပါ ...။

“ခုပဲ အစားအသောက်များနဲ့ ဧည့်ခံပါတော့မယ်၊ စိတ်ချမ်းသာစွာ သုံးဆောင်တော်မူကြပါခင်ဗျာ ...။

“လူကြီးမင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်နိုင်ဖို့ ဟောဒီဟိုတယ်ခန်းမကို ၁၄ နာရီတိတိ ငှားရမ်းထားပါတယ်၊ ခုငါးမိနစ်အတွင်းရုတ်ခြည်းအစီအစဉ်အရ ယိုးဒယားပြန်အမာစိန်က ကပြဖြေဖျော်ပါအုံးမယ်”

ယူနို-ရှေ့အိမ်

၁၅၆ ကြည်အေး

ပရိသတ်သည် အတော်ငြိမ်၍သွားလေ၏။ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနှင့် ရယ်မောသံများပင်ပေါ်လာလေသည်။ စောစောက သက်ဝေသီချင်းဆိုနေသော တီးဝိုင်းမှ တေးသံသည် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ပြန်ဆက်ရတော့မည်လား၊ ရပ်စဲထားလိုက်ရတော့မည်လား၊ မဝေခွဲနိုင်ဖြစ်နေလေ၏။ သို့သော် အမာစိန်က ပွဲထိုင်သို့လာသော အရပ်သူအဝတ်အစားနှင့်ပင် ပုဝါကို မူဖားဖားခြုံ၍ တီးဝိုင်းဘေးမှ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ကလျှင်တော့၊ က၍ကောင်းမည့်သီချင်း၊ တီးကွက်ကို ရှာကြလေ၏။

စားရင်းသောက်ရင်းစကားတင်းများလှိုင်လာပြန်သည်။

“သတို့သား ဆရာဝန်ကောင်လေးက မိန်းမသိပ်ရှုပ်ဆိုပဲ၊ နာ့စံမတွေ့ အလဲလဲတွဲနေလိုက်တာ ဟောတစ်ယောက်ဟောတစ်ယောက်တဲ့ ...”

“အိုကွယ် မပြောကြပါနဲ့ ...”

“တကယ် သူ့လခနဲ့ ညနေဆေးခန်းကရသမျှ သူ့အမေက တစ်ပြားမှ မစားရဘူးဆိုဘဲ၊ ခလေးစရိတ်ပေးရတာနဲ့ ကုန်ရောတဲ့၊ မိန်းမပွေတာကတော့ တကယ်ဘဲ ...”

“ဒါကြောင့်စာတော်ရက်သားနဲ့ စကောလားရှစ်တောင် မပေးဘူးတဲ့၊ နံမည်ပျက်လိုတဲ့ ...”

“မကပ်နိုင်လို့က ပိုဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ...”

မိန်းမပွေပုံကလဲ လွန်တာကို၊ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးဆိုရပိတ်ရတာတောင် ငွေအတော်ကုန်သွားဆိုလား၊ ဟို- စစ္စတာငယ်ငယ်ချောချောကလေး တစ်ယောက်ကတောင် သတင်းစာ

ထဲထည့်အရက်ခွဲမယ် ကြိမ်းလို့တဲ့၊ မနဲဆရာဝန်ကြီးတွေကို ပါဝိုင်းပြီး မှိုင်းမခိုင်းရတာတဲ့ရှင့် ...”

“ခုန မှန်ခွဲသံကြားတာ အဲဒါများလားမသိ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မထင်တော့ ဟိုသတင်းအတိုင်း ဖြစ်တာ ထင်တယ်၊ ကောင်မလေးက ရည်းစားအများသားတဲ့ သူ့ကြိုက်တဲ့ကောင်လေး ဟို- အိပ်ဆေးသောက်လို့တောင် ဆေးရုံတက်လိုက်ရသေးတဲ့ ဗိုလ်မှူးသားလေး- သူက မင်္ဂလာ ဆောင်ကအပြန်မှာဆိုလား၊ အလာကိုဆိုလား ကားနဲ့အတင်း တင်ပြေးမလို့တဲ့၊ အဲဒါဖြစ်တာလားမသိ ...”

“မင်္ဂလာဆောင်တုန်းတန်းလန်းကြီး မှန်လာခွဲလို့ ဘာ ဖြစ်သွားမှာလဲ”

“အေးလေ ... အချိန်မှတ်မှားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ...”

အော် ... ဒါကြောင့် ဟန်းနီးမွန်းတောင်မထွက်ရဲ တာထင်တယ် ...”

“ဒါနဲ့ ဗေဒင်အရ ခရီးမထွက်ရတာဆို”

“အို ပြောချင်ရာ ပြောနေကြတာပါ၊ မုသာဝါဒတွေ”

“ဟား ဟား ... ဟား ဟား ...”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပရိသတ်သည် အစားအသောက်၌ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ “ကြက်သားဒန်ပေါက်က ကောင်းလိုက် တာ၊ အဲဒါထောပတ်ကောင်းလွန်းလို့သိလား၊ ဘယ်ကများ မှာ တာပါလိမ့်”ဟုပြောလာကြသည်။ “ခုခေတ်တော့ အင်းလျားလိတ် က ကိတ်မုံ့မှပဲ စားလို့ရတော့တယ် ...”ဟု ဝေဖန်ကြသည်။

ယူနီးရှေ့အိမ်

၁၅၈ ကြည့်အေး

“သူ့မင်္ဂလာဆောင်ကတော့ အဆန်းပဲဟေ့ သူမတူအောင်ကို လုပ်တာပဲ။ သစ်သီးပွဲတောင် ဆက်ချတယ်။ ရေခဲ မုန့်နဲ့ စားရအောင်တဲ့” ဟု အံ့သြကြသည်။

“ပိုက်ဆံက စကားပြောတာပေါ့။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး။ ခုနကြီတဲ့ဆန်မန်းပေါက်ပေါက်ထဲမှာ ရွှေမူးစေ့တွေ၊ ရွှေပဲစေ့တွေတောင်ထည့်တယ်တဲ့။ ဘယ်ကမှာယူသလဲတော့ မသိဘူး။ ကျွန်မတော့ တစ်စေ့မှမကောက်ရပါဘူး။ ဟောသည် မတ်စေ့အသစ်ကလေးတစ်စေ့ပဲ ပေါင်ပေါ်ကျလာလို့ ...”

ရုတ်ချည်း အစီအစဉ်ပင်ထင်သည်။ တီးဝိုင်းမှ ယောက်ျားအဆို လူငယ်တစ်ယောက်ထလာကာ အမာစိန်နှင့် တွဲ၍ မြိုင်ထနှစ်ပါးသွားစပြုလေ၏။ အမာစိန်က ကျကျနန

ကသော်လဲ ယောက်ျားအဆိုက သိမ်မွေ့စွာ ကိုယ်ကိုနဲ့လို့
နေသည်။ ခေါင်းကိုငဲ့လို့နေသည်။ မင်းသမီးအကအတွက်
လျှောက်ပတ်သော နောက်ခံကားပြုသည့် သူ့အသံမှာ ကြည်
လင်အောင်မြင်၍ ပွဲထိန်းသော အသံမျိုးဖြစ်သော်လဲ၊ ခပ်ညင်
ညင်သာပင်ဆိုသဖြင့် တစ်မျိုးပိုမိုသာယာလေ၏။ လက်ထပ်
ပွဲခန်းမဆောင်သည် ပြန်လည်အေးချမ်းသွားပြီး၊ ထိပ်စားပွဲမှ
လူကြီးများပင်၊ သတို့သား သတို့သမီးကို နှုတ်ဆက်ကောင်း
ချီးပေးရန် ထကြလေပြီ။

တကယ်တော့ မှန်တံခါးကြီးကို ဖွင့်လို့ရလေသည်။
မမြင်သာအောင်တပ်ထားသော တံခါးသေ့ချက်မှာ ကြမ်းပြင်
နှင့်ကပ်လျက်ရှိကာ တံခါးဘောင်များနှင့် ရောနေအောင် ဝှက်
၍တပ်ထားခြင်းသာဖြစ်သည်။ သာမန်အားဖြင့် မင်္ဂလာဧည့်ခံ

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၆၀ ကြည်အေး

ခန်းသို့ လာရောက်ရမည်မဟုတ်သော စပို့ရှပ်အဖြူ၊ ဘောင်းဘီရှည်အဖြူမျှသာ ဝတ်ထားသော အလုပ်သမားလူငယ်တစ်ယောက်ကလာ၍ ဖွင့်သည်ကို ကျွန်မမြင်ရသည်။

လူငယ်သည် တံခါးသေ့ချက်ကို ရှူးဖိနပ်ဦးဖြင့် တွန်းလိုက်ရုံဖြင့် မှန်တံခါးများဖွင့်လို့ရသွားသည်။ မှန်တံခါးများမှာ ချောမွတ်သော ဘီးတပ်ထားသည့် ဆွဲတံခါးများဖြစ်သည်။ အသာကလေးတွန်းလိုက်ရုံနှင့် မှန်ချပ်ဘောင်များ ထပ်သွားကာ တံခါးပေါက်ပွင့်သွားသည်။ မှန်ကွဲစအနည်းငယ် ကျလာပြန်သည်။ လူငယ်သည် မျက်နှာအနည်းငယ်ပျက်ကာ လိမ္မော်ရောင်ပွင့်များ၊ ရေညှိနွယ်များ လွှမ်းမိုးသည့် ခန်းဆီးများဖြင့် အပေါက်ကို ပိတ်လိုက်သော်လဲ လေတိုက်သဖြင့် ခန်းဆီးများ လှုပ်ရှားလို့တော့နေလေသည်။

ခန်းဆီးနှစ်စဆက်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် လူငယ်သည်အပြင်သို့ရောက်သွားသည်။ ခန်းဆီးစထူသော်လဲ အပြင်မှ အလင်းရောင်များသည့်အတွက်၊ ထိုလူငယ် ဒူးထောက်ထိုင်၍ မှန်စများကောက်သိမ်းနေဟန်ကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ်တွေ့ရပါသည်။ မှန်စများစုမိသံ၊ ထပ်မိသံကိုလဲကြားရသည်။ လေတိုးရှေ့ခွဲဖွင့်လိုက်သည့်အခါ အနည်းငယ်ကွာဟသွားသော ခန်းဆီးနှစ်စကြားမှလဲ လူငယ်ကို တစ်ချက်တစ်ချက်တွေ့ရသည်။

ကျွန်မသည် ချလာသောအစားအစာများကို မစားဘဲ

ယွန်းရွှေအိမ်

စိတ်ဝေခွဲဘို့၊ ကြိုးစားလျက်ရှိ၏။ ထောင့်၌ကပ်ထားသော ကျွန်မ၏သေးငယ်သည့် စားပွဲမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်သာကျန် သည်။ သူ့ချွတ်ပစ်ခဲ့သော တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ကျွန်မသေသပ်စွာ ခေါက်၍ စားပွဲပေါ်တင်ထားရာ အစားအသောက်များ လာချ သဖြင့် ကျွန်မ၏ပေါင်ပေါ်သို့တင်ထားရသည်။ ထိုတိုက်ပုံကို စောစောက မိန်းမဝဝညီအစ်မသည် တစ်လှည့်စီ လှမ်းကြည့် လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မဘာမှ မစားသောက်သည်ကိုလဲ သတိပြု ကြပြန်သည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်မဝေခွဲ၍ရသည်။ စားပွဲများကြားမှ ဖြတ်သန်း၍ ခန်းမအပေါက်ဝမှ ထွက်ဖို့မလိုဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါသည်။ စားသောက်နေဆဲလူတို့ မော်ကြည့်မည်လဲ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိသည်ကို ဝန်ခံရပါမည်။ ကျွန်မသည် အပြင်သို့ မြန်မြန်ရောက်ချင်ခြင်းသာ ရှိသဖြင့် လှုပ်ရှားနေ သောခန်းဆီးစကို ဖယ်၍ မှန်ကွဲစများကို ကျော်၍နီးကပ်သော မှန်တံခါးပေါက်မှထွက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ သူ့ တိုက်ပုံကို ကျွန်မလက်မောင်းပေါ်၌ ချိတ်ကာ အသာအယာ ထလိုက်ရာ၊ မိန်းမဝဝကလှမ်း၍ “ပြန်တော့မလို့လား” ဟု နှုတ်ဆက်သလိုမေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်မအဖြေမပေးပါ။ ပြီး တော့ ခန်းဆီးတစ်စကိုလှုပ်ကာ ခြေနှစ်လှမ်းမျှ လှမ်းရုံနှင့် ကျွန်မအပြင်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

စပို့ရှပ်နှင့် လူငယ်သည် မှန်စအားလုံးလိုလိုကို စု

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၆၂ ကြည့်အေး

ဆောင်းပြီးစရှိသည်။ မှန်ကွဲအမှုများကို လက်နှင့်ကောက်လို့ ရသည်မဟုတ်။ သူ့လက်၌ သွေးအနည်းငယ်ပေသည်ကို ကျွန်မသတိပြုလိုက်၏။ လူငယ်က ပြုံးရယ်ကာ “မမ ဒါ ထွက်ပေါက်မဟုတ်ဖူး” ဟုပြောပြ၏။

“ကျွန်မ ရေကူးကန်ဘက်သွားမလို့ပါ”

“မသွားပါနဲ့၊ အဲသည်မှာ လူတစ်ယောက် ရေနစ်လို့ လူတွေလဲအများကြီးအုံနေတယ်၊ ပုလိပ်တွေလဲရောက်နေတယ်”

“ကျွန်မဆရာဝန်ပါ”

လူငယ်ကပြုံးရယ်ပြန်ကာ “ကျွန်တော်လဲ လိုက်ခဲ့မယ်” ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မက ပြန်မဖြေပါ။ ကျွန်မတို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာကြသည်။ နွေးထွေးသောနေရောင်ခြည်ကို ဖြတ်သန်းလာပြီး၊ ရေကူးကန်ဘက်ရောက်လာသည်။ ရေကူးကန်၌ ရေသည် လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးဆဲရှိသည်။ ရေကူးကန်၌လူတစ်ယောက်မျှမရှိ။ ရေကူးကန်နှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်ဝေးသော သစ်ရိပ်များအောက်၌သာ လူအနည်းငယ်စုရုံးနေပါသည်။ ပုလိပ်ဝတ်စုံများကိုလဲ လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဟိုမှာ မမရဲ့၊ မြက်ခင်းပေါ်မှောက်ရက်ကြီး သေများ သေပြီလားမသိ” ဟု လူငယ်ကပြောသည်။

သစ်ရိပ်အောက်သို့ရောက်လျှင် “ဆရာဝန်လာတယ်” ဟု လူငယ်က ကြေညာသဖြင့် ရှဲပေးကြသည်။ သူသတိမေ့ကာလဲနေသည်ထင်သည်။ သူ့နဖူးမှာ ခြစ်မိသော ဒဏ်ရာမှ

ယွန်းရွှေအိမ်

သွေးခဲစပြုနေသည်။ ကျောကုန်းမှ မှန်ကွဲရုရာမှာမူ သွေးပြန် ထွက်နေသည်။ မျက်နှာ၌ ရေများစိုနေဆဲပင်။ သူ့တစ်ကိုယ် လုံး ရွဲရွဲစိုဆဲပင်။ စောစောက သိမ်း၍မရသော ဆံပင်များ သည်ရေဖြင့်လေးကာ ခေါင်း၌ကပ်နေကြသည်။

ပုလိပ်သားတစ်ယောက်က ...“သူ့ရေတော့ တော်တော် အန်ပစ်လိုက်ပါပြီ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်လဲ နောက်ထပ်ဘာ မှမလုပ်တတ်တော့ပါဘူး၊ အသက်တော့ မှန်မှန်ရှူနေတာနဲ့ ပူစရာမရှိဘူးထင်တာနဲ့” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်မသည် စပို့ရှပ်ဝတ်လူငယ်နှင့် ထိုပုလိပ်ကလေး တို့အကူအညီဖြင့် သူ့ကိုပက်လက်လှန်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ ၏ဇာဖြူပုဝါဖြင့် သူ့မျက်နှာကိုသုတ်ပေးလျှင်တော့ “အို ... ဒေါက်တာရယ် ပေကုန်တော့မှာဘဲ၊ ပစ်ရတော့မှာဘဲ” ဟု ဝိုင်း၍နှမြောကြသံကြားရလေ၏။ ကျွန်မကမူ သူ့ရဲ့စိုရွဲနေ သော ဆံပင်များကို ဇာဖြူပုဝါနှင့် ဆက်လက်ပွတ်တိုက်လျက် နေသည်။ ဆံပင်သွေစပြုလျှင် သူသည် အနည်းငယ်လွန် လိုက်ပြီး မျက်လုံးများပွင့်လာလေသည်။ ကျွန်မကိုမြင်လျှင် ပြုံးလိုက်ကာ “အားနာလိုက်တာအေးရယ်၊ ကျွန်တော်ဘာမှမ ဖြစ်ပါဘူး” ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလေ၏။ “ကလေးကော ... ဆယ်လို့ရတယ်မဟုတ်လား” ဟု လက်ထောက်၍ထထိုင်ရင်း ဘေးဘီသို့လှည့်ကြည့်ပေသည်။

လက်ထပ်ပွဲမှ စီစဉ်သူ လူကြီးဖြစ်ဟန်တူသော ဝတ်

ယွန်းရွှေအိမ်

၁၆၄ ကြည်အေး

ကောင်းစားလှနှင့်လူက ဒေါသထွက်နေဟန်ဖြင့် “ကလေးက ဆယ်စရာမလိုဘူး ကိုယ့်လူရဲ့၊ ခင်ဗျားနစ်နေလို့ ဆယ်ရတာ၊ ကလေးကရေကူးတတ်တယ်” ဟု ပြောသည်။

သူက ခပ်အေးအေးပင် “ကလေးကရေမကူးတတ်ပါဘူး၊ နစ်နေတာဘဲ၊ ကျွန်တော့်ရှေ့တင် နှစ်ခါတောင်မြှုပ်သွားတာပဲ၊ ပြီးတော့ ရေကူးတတ်လဲ ရေနစ်နိုင်တာပဲ” ဟု ပြောသည်။

“အတော်ခက်တဲ့လူဘဲ ကလေးက ရေကူးကန်ရေလဲ တဲ့အလုပ်သမားရဲ့ကလေးဗျ၊ ရေကန်ထဲအခါတစ်ရာကျလဲ သူ့ အဖေဆယ်လိမ့်မယ်၊ ဆယ်လဲဆယ်နေကျတဲ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ဘာ ဆိုင်လဲ၊ ခုတော့ကောင်းသေးလား၊ ကျုပ်တူမဘိသိတ်သွန်းတာ အချိန်လွဲသွားပြီ၊ ၄ စက္ကန့်တိတိနောက်ကျသွားပြီ၊ သူ့ဟောတဲ့ ဗေဒင်သာမှန်ရင်တော့ သေရင်သေ မသေရင်ကွဲပဲတဲ့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို တရားစွဲချင်တယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်နှောင့်ယှက်မှုနဲ့။”

သူက လက်များကိုပိုက်ကာ ကြက်သီးများထပါသည်။

“အေးရယ် ... ချမ်းလိုက်တာ” ဟု ကျွန်မကိုပြုံး၍ ပြောပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ လူကြီးဘက်သို့လှည့်၍ “ဒါတွေ တော့ကျွန်တော်ဘယ်သိမလဲ၊ ကျွန်တော်မြင်တာက ကလေး ရေနစ်နေတာဘဲ၊ သူ့ဘဝကလေးဟာ ခုမှစခါစရှိသေးတယ်၊ ရှေ့မှာ အလားအလာတွေအများကြီးရှိတယ်၊ ဘယ်အဆုံးခံနိုင် ပါ့မလဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်ဆိုတာက အပျော်အပါးကိစ္စပဲဗျာ၊ သည်လိုဖြစ်ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လင်မယား

ယွန်းရွှေအိမ်

အပြင်ကလူ ခပ်ရှေ့

ဆိုတာလဲ ကွဲတာနဲ့မကွဲတာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေရမှာပေါ့”
ဟု ညင်သာစွာပြောပြန်သည်။

စပို့ရှပ်နှင့်လူငယ်က ဝင်၍ “တန်းလျားက ကုလား
ကလေးလေးလား၊ အလားအလာတွေ အများကြီးရှိတယ် ...
ဟားဟား” ဟု ရယ်ပါသည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျားခွဲလိုက်တဲ့မှန်ကသုံးရာ
အနဲဆုံးတန်မှာ၊ ဝယ်လို့လဲမရဘူး၊ အဲဒါတော့ခင်ဗျားဖြေရှင်း
ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်လက်လဲရှုကုန်ပြီ” ထို့နောက် သူ့လက်များ
ကိုဖြန့်ကာ သနားကြင်နာသလို ကြည့်နေလေ၏။

ပုလိပ်အရာရှိကစာအုပ်ကလေးထုတ်၍ “ခင်ဗျားနာမည်”
ဟုစတင်သည်။

ကျွန်မက “သည်မှာ သူ့အအေးမိနိုင်တယ်၊ အဆုတ်
ရောင်တတ်တယ်၊ စောင်တစ်ထည်လောက် ရှာပေးကြပါ” ဟု
ပြောလိုက်ပြီး သူ့တိုက်ပုံဖြင့် ခြံပေးပါသည်။

သူ့ကို ရေအန်စေခဲ့သော ပုလိပ်သားကလေးက
“ဟုတ်ကဲ့ဟုတ်ကဲ့၊ အိပ်ခန်းတွေဘက်မှာ သွားတောင်းရင်ရမှာ
ပေါ့နော်” ဟုပြောပြောဆိုဆို ပြေးသွားပါသည်။

ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့်လူကြီးက ပိုမို၍ဒေါသထွက်လျက်
ရှိသည်။ ထိုးချင်ကြိတ်ချင်ဟန်ဖြင့် လက်သီးတပြင်ပြင်နေလေ
၏။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးလဲရဲကာ မျက်ထောင့်များနီနေသည်။

“ခင်ဗျားဘယ်လိုလူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဖိတ်စာရလို့

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၆၆ ကြည်အေး

လာတာဟုတ်ရဲ့လား၊ ခင်ဗျားလိုလူကို ကျုပ်တို့ဖိတ်မိမယ်လဲ မထင်ပါဘူး၊ သည်မင်္ဂလာဆောင် အနှောင့်အယှက်များတာတစ် ပြည်လုံးအသိ၊ ခင်ဗျားကိုဘယ်သူလွတ်လိုက်သလဲ၊ မှန်မှန်ပြော”

“စကားပြော တယ်ရိုင်းတာကို” ဟု သူက ညည်းရုံ ညည်းလိုက်ပြီး ဘာမျှမဖြေပါ။

ပုလိပ်အရာရှိကဖောင်တိန်အသင့်ပြင်၍ “ခင်ဗျားနာမည်” ဟုမေးပြန်သည်။

စောစောကပုလိပ်သားကလေးသည် သက္ကလက်စောင် အပြာရင့်ရောင်ကို ပွေ့၍ပြေးလာပါသည်။ သူ့နောက်မှာကျွန်မ တို့နှင့်ကပ်၍ထိုင်လာသော မိန်းမဝဝညီအစ်မနှင့် လူသုံးလေး ယောက်ပါလာပြန်သည်။ မိန်းမဝဝကအနားရောက်ရောက်ချင်း

“အော် ... ဒေါက်တာကိုး” ဟု အနှစ်နှစ်အလလက သိကျွမ်းခဲ့သလိုပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မက စောင်ကို ဖြန့်ခါ လိုက်ပြီး သူ့ကိုထွေးပတ်၍ခြုံပေးလိုက်ရာ၊ သူက “ကျေးဇူး” ဟု တိုးတိုးဆိုလေ၏။

ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့်လူကြီးက မိန်းမဝဝနှစ်ယောက် ကိုလှမ်း၍မေးပြန်၏။ “မညွန့်တို့ သည်လူကို သိသလား၊ ဟောသည်ဒေါက်တာနဲ့တော့ သိသလိုဘဲ”

“အလိုရှင်၊ ကျွန်မတို့နဲ့ မသိပါဘူး၊ တစ်ခါမှမမြင်ဖူး ဘူး၊ ဒေါက်တာ့စားပွဲတော့လာထိုင်တာပဲ” ဟုပြောပြီး ကျွန်မ ကို အားနာဟန်ပြုလေ၏။

ယွန်းရွှေအိမ်

ကျွန်မက အားလုံးမျက်နှာများကိုကြည့်၍သာနေလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ဖျားများကို ဆုပ်ကိုင်ကြည့်ကာ “ပြာနေတာပဲ၊ ရှင်ချမ်းနေသေးသလား” ဟု မေးပြန်ပါသည်။

ပုလိပ်အရာရှိက “ခင်ဗျားနာမည်” ဟုမေးပြန်ပါသည်။

သူက “နွေးလာပါပြီ” ဟု ကျွန်မကိုပြောပြီးမှ “ကျွန်တော့်နာမည်ဘာဖြစ်လို့ သိချင်တာလဲ” ဟု ပြန်မေးလေ၏။

ပုလိပ်အရာရှိက သူပါဒေါသ ကူးစက်လာဟန်ဖြင့် “ကျုပ်ကပုလိပ်ပဲ၊ ခင်ဗျားကို သင်္ကာမကင်းရှိရင် စစ်ဆေးမေးမြန်းနိုင်တယ်၊ ဖမ်းချုပ်နိုင်တယ်၊ အပြစ်ရှိတယ်ထင်ရင်တရားစွဲနိုင်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျား သင်္ကာမကင်းဖြစ်ရအောင် ကျွန်တော်ကလေးရေနစ်တာကို ဆင်းဆယ်တာ ခင်ဗျားအသိပဲ”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနာမည်ကို ဝှက်ထားစရာ ဘာအကြောင်းရှိသလဲ...၊ ဝှက်ထားစရာ အကြောင်းရှိသလား”

“မရှိပါဘူး၊ မပြောချင်တာတစ်ခုပါပဲ”

စပို့ရှပ်နှင့်လူငယ်ကဝင်၍ “မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားပေးလိုက်ဗျာ၊ စကားမပြောချင်ရင်” ဟု အကြံပေးပါသည်။

ပုလိပ်လေးက “နောင်ကြီးမောနေသေးလို့လား” ဟုပြော၏။

“မမောပါဘူး၊ အကောင်းသားပဲ”

ပုလိပ်အရာရှိက “မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားပေးဗျာ”

သူက ကျွန်မဘက်လှည့်၍ပြုံးပြန်ကာ “ဘယ်နှယ့်လုပ်

၁၆၈ ကြည်အေး

မလဲအေးရဲ့၊ အဲသည်ကဒ်ပြားတစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသေးဘူး၊ ပြီးတော့ ကဒ်ပြားမရှိရင် ကျွန်တော် လူမဟုတ်တော့ဘူးလား၊ သူတို့သိချင်တဲ့နာမည်ကော ကျွန်တော့်အဖို့လိုလိုလား၊ သည်မှာနောင်ကြီးရဲ့၊ လူတစ်ယောက် ကလေးဆယ်ရင်း ရေနစ်တယ်လို့သာ မှတ်လိုက်ပါဗျာ၊ တော်ရောပေါ့၊ ဘာချဲ့နေစရာလိုလဲ၊ ကျွန်တော်လဲ အိမ်ပြန်တော့မယ်”

“ခင်ဗျား မပြန်ရသေးဘူး” ဟု ဝတ်ကောင်းစာလှနှင့် လူကြီးရော ပုလိပ်အရာရှိပါ ပြိုင်တူပြောကြလေ၏။

မိန်းမဝဝက ကျွန်မနားကပ်၍တိုးတိုးကလေး “ဒေါက်တာနဲ့တော်တော်ခင်သလား” ဟု မေးသည်ကို ကျွန်မပြန်မဖြေပါ။ မိန်းမသည် ကျွန်မကိုပါ မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ့ညီမနှင့် တိုးတိုးပြောကြပြန်ပါသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးကာ “ကျွန်မအထင်တော့ သည်လူအရက်မူးနေတယ်ထင်တာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုလာတာ ဝင်လာကတဲက ကျွန်မကြည့်နေတယ်၊ ခေါင်းစုတ်ဖွားနဲ့ ဆံပင်တစ်ဖုတ်လုံး မျက်နှာပေါ်ကျလို၊ ဘန်ကောက်ပုဆိုးနဲ့ ပိုးတိုက်ပုံနဲ့ ဝတ်ထားတာကတော့အကျပဲ၊ ပြီးတော့ဟောသည် ဒေါက်တာကိုလဲ စကားတွေတစ်ချိန်လုံးပြောနေတာပဲ၊ မူးနေတယ်နဲ့တူတယ်၊ ပြီးတော့ မှန်ပေါက်က စားစရာလာမြှော်တဲ့ သူတောင်းစားကလေးတစ်ယောက်ကိုလဲ လက်ညှိုးထောင် ကရော်ရော်လုပ်ပြီး အရောဝင်သေးတယ်”

စိတ်ပူပင်တတ်သော၊ သူ့လောက်မဝသော ညီမဖြစ်

ယွန်းရွှေအိမ်

သူက “မမကလဲလေ၊ မဆိုင်တာဝင်စွက်နေတာပဲ။ ပြီးတော့ သိပ်အိမ်ခြေမရအောင်မူးတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာစားပွဲ ထိုင်ပြီး စကားတွေတော့အများကြီးပြောတာပဲ။ လင်မယားကွဲ တဲ့ အကြောင်းတွေထင်ပါရဲ့။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ စကားတွေ တစ်ချိန်လုံးပြောနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ စိတ်ပူနေတာ၊ အနှောင့်အယှက်ရှိတယ်လို့ ဗေဒင်ဟောရတဲ့ ကြားထဲ၊ အမင်္ဂလာစကားတွေ တစ်ချိန်လုံးကြားနေရတော့ ဘုရားမလို့ မင်္ဂလာဆောင်ကတော့ ပြီးသွားပါပြီ”

မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့် ပါဝင်သူ ယောက်ျားများထဲမှ လူတစ်ယောက်က “ဟာ ... မှတ်မိပြီ၊ သူ ကျောင်းတုန်းက ကျွန်တော်နဲ့တစ်ဆောင်ထဲနေလာတာပဲ။ အင်းဝဆောင်သားပဲ” ဟု အားရပါးရပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါ့မလား”

“လူမှားနေပြီထင်တယ်”

“ပြန်စဉ်းစားပါအုံးရှင့် ...”

ထိုသူ့မျက်နှာကို ကျွန်မမော်ကြည့် လိုက်လျှင် ချက်ချင်းမှတ်မိပါသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်နှစ်ထဲ တက္ကသိုလ်ရောက် ခဲ့သူများဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ရောက်စမှာ သိပ္ပံဝိဇ္ဇာမခွဲ၍ အတူရော၍တက်ကြရပါသေးသည်။ ထိုသူ့နာမည်ကို ယနေ့ အထိမသိသော်လဲသူသည် အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေမည် ထင်ပါသည်။ သံရုံးပါတီများ၌ တွေ့ရတတ်သည်။ အစိုးရ အခမ်းအနားများ၌တွေ့ရတတ်သည်။

“နေအုံးဗျ ... သူ့နာမည်မေ့နေတယ်၊ ဟိုတုန်းကတည်း

ယွန်းရွှေအိမ်

၁၇၀ ကြည်အေး

ကအေးအေးနေတာပဲ။ လှေကားအောက်က ထောင့်ခန်းမှာ ကုတ်ပြီးစာဖတ်နေလို့ ကျုပ်တို့ကတောင် စာဂျပိုးရွှေတံဆိပ် ဆုမှန်းနေပြီလို့ထင်တာ။ အတန်းလဲမတက်ဖူး။ စာမေးပွဲလဲ မဖြေဖူး။ ရုပ်ရှင်တော့ နေ့တိုင်းကြည့်ပဲ။ ဘီအေမအောင်ခင် မိန်းမခိုးပြေးပြီး ရှမ်းပြည်နယ်မှာ စပျစ်သီးစိုက်နေဆိုလား။ နေပါအုံး သူ့နာမည်ပါးစပ်ဖျားတင်ပါ။”

သူက ကျွန်မကိုပြုံး၍ကြည့်ကာသဘောကျနေလေ၏။

ပုလိပ်အရာရှိနှင့် ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် လူကြီးတို့ သည် အနည်းငယ် မျက်နှာပျော့ပျောင်းသွားပြီး “မူးနေလား မသိဘူးဗျ နာမည်မေးလို့လဲမပြောဘူး။ ဗိုက်ထဲရေ သည် လောက် ဝင်တာတောင် အမူးမပြေသေးဘူးထင်တယ် ...”

“ဟိုတုန်းကတော့ မသောက်တတ်ဖူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ မူးရင် သူကတွဲပြီး အခန်းထဲလိုက်ပို့တတ်တာပဲ။ ကော်ဖီတွေ ဘာတွေ ဖျော်တိုက်တတ်တာပဲ။ နောက်တော့သူ ပုဂံဆောင် ဘက်ပြောင်းသွားသေးတယ်။ ဒါနဲ့ တယ်မလုံးမိကြတော့ဘူး။ သူက လူတော့လူအေးပဲ ...”

“ခုမူးနေတာ မဟုတ်ရင် စိတ်မနှံ့လို့သာဖြစ်ရမယ်။ မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားလဲ မရှိဘူးတဲ့ဗျာ။ တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးဘူးတဲ့။ အလုပ်လဲရှိမယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြား မရှိပဲ ရပ်ကွက်ထဲတောင် နေလို့မရဘူး ...”

အရာရှိကြီးက သတိရလာပြန်၏။ သို့သော် အားနာ ဟန်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုး အားလုံးတော့လဲကြားအောင် “ဟာ

ယွန်းရွှေအိမ်

သတိရပြီ၊ လူတော့မှတ်မိနေတယ်၊ နာမည်သာခုထိစဉ်းစားလို့ မရတာ၊ သူစာရင်းဌာနမှာ လုပ်တုန်းက အဖမ်းခံရသေးတယ်၊ သတင်းစာထဲပါလို့တောင် ကျုပ်တို့သူငယ်ချင်းတစ်တွေ ငြင်းကြသေးတယ်၊ အစိုးရငွေကွာမှုနဲ့ နောက်တော့ထောင် ၂ နှစ်ခွဲလားမသိဘူး၊ ကျသွားတယ်”

ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့်လူက “ကဲ ဒါကြောင့်ပြောတာ မဟုတ်လား၊ သည်လိုလူမျိုးဟာ ပြည်သူ့ကို အန္တရာယ်ပေးမယ့် လူစားမျိုးပါလို့၊ ခုလဲကြည့်ပါလား၊ ဘာတစ်ခုမှ မယ်မယ်ရရ အကြောင်းပြစရာမရှိပဲ၊ ဟော်တယ်ကမှန်ကို ရိုက်ခွဲတယ်၊ ကုလားထိုင်လဲ ကျိုးပြီ၊ မင်္ဂလာပွဲကံကောင်းလို့ မပျက်တယ်၊ သည်လိုလူမျိုးလွတ်ထားလို့ မဖြစ်ဖူးထင်တယ် ...”

ပုလိပ်အရာရှိက မှတ်စုစာအုပ်၌ ရေးရန် ဖောင်တိန်ပင် အသင့်ရွယ်ကာ “ခင်ဗျားနာမည်” ဟု ပြောပြန်လေ၏။

သူက အနည်းငယ်ခြောက်သွေ့စပြုလာသဖြင့် လိမ်ကွေ့ကာ နဖူးပေါ်ဝဲပျံကျလာသော ဆံပင်ကိုသပ်တင်ရင်း ကျွန်မကိုကြည့်၍ပြုံးပါသည်။ “သုံးခါရှိပြီထင်တယ်နော်အေး” ဟု တိုးတိုးပြောကာ ရယ်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ပြီးတော့ “ကျွန်တော့်နာမည်ဘာလို့မေးနေတာလဲ၊ ဘာလို့လို့လဲ၊ ရေနစ်နေတဲ့ ကလေးကိုဆယ်တာ ပြစ်မှုလုပ်အုံးမလို့လား ... ခင်ဗျားတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကြီး မလုပ်ရတော့ကော ဘာဖြစ်သွားမှာလဲဗျာ လူ့အသက်က ပိုအဖိုးမတန်ဘူးလား” ဟု ပြောလေ၏။

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၇၂ ကြည့်အေး

ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့်လူကြီးက မျက်နှာများနီရဲ၍ နှာခေါင်းပွလာအောင် စိတ်ဆိုးလေ၏။ “သည်မှာ ခင်ဗျား...” ဟု ပုလိပ်အရာရှိကို ရိုရိုသေသေ ပြောလေ၏။ “သည်လူကို မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားမရှိမူနဲ့ ဖမ်းလို့မရဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပြည်သူ့ငြိမ်းချမ်းရေး ဖျက်ဆီးမှု၊ ဒါမှမဟုတ် (အလွန်ပီသစွာ ပြောလိုက်သည်) ပြည်သူ့ရဲအရာရှိကို ဆန့်ကျင်မှု၊ ခုခံမှုနဲ့။”

ပုလိပ်အရာရှိက “အင်း...” ဟု ဆိုကာ ဖောင်တိန်အဖုံးကို ကိုက်၍ စဉ်းစားနေဆဲ၊ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် လူကြီးက ကျွန်မကိုပြောလေ၏။

“သည်မှာဒေါက်တာ သည်လူစိတ်မနံ့ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ သည့်ထက်ပို အန္တရာယ်မပေးခင် တံတားကလေးတို့ ဘာတို့ ခေါ်သွားဘို့ မကောင်းဘူးလား၊ ဒါဆရာဝန်တိုင်းရဲ့ တာဝန် မဟုတ်ဖူးလား ...”

သူကဝင်ကာ အသံမာလာကာ “ဆရာဝန်ရဲ့ တာဝန်ကိုဒေါက်တာက ခင်ဗျားထက်ပိုသိပါလိမ့်မယ်” ဟုပြောသည်။

ကျွန်မကပြောပါသည်။ “အကောင်းဆုံးကတော့ သူဟာအိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစားလဲဖို့လိုပါတယ်၊ နွေးနွေးထွေးထွေး နားနေရပါမယ်၊ သူ ရေသိပ်မွန်းဟန်တော့မတူပါဘူး၊ အဆုတ်ထဲရေသိပ်ဝင်မိဟန် မတူပါဘူး ...”

ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့်လူက “သူ့ကို ဆေးရုံပို့လောက်စရာ ဘာမှမဖြစ်ဖူးပေါ့ ...”

ယွန်းရွှေအိမ်

“အသေအချာကြီးတော့လဲ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲရှင်၊ သူ့ကိုနဲ့နဲ့တော့ စောင့်ကြည့်နေရမှာပေါ့ ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ထောင်ထဲမှာလဲဆရာဝန်ရှိတာပဲ”

ပုလိပ်အရာရှိက “ခင်ဗျားနာမည်” ဟု ထွက်သွားပြီး မှ ကမန်းကတန်း “အေးလေ ဌာနကျမှ ခင်ဗျားနာမည်ပြော ချင်လဲပြောတာပေါ့၊ မပြောချင်လဲ ပြောအောင်လုပ်ရမှာပေါ့..” ဟု ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မက သူ့ရဲ့နာမည်နှင့်အလုပ်အကိုင် ကိုပါ ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မရဲ့ ဆွေမျိုးတော်ကြောင်းလဲ ပြောလိုက်ပါသည်။ ဒါအရေးကြီးသည်။ ရိုသေဖွယ်ဟုထင်ကြ လိမ့်မည်။ သူမကနဲ့ကွက်ပါ။ ခေါင်းမှသွေ့ခြောက်လာသော ဆံပင်များကို ဖြီးသင်ချင်ဟန်ဖြင့်သာ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ၌ ဘီး ကိုရှာပါသည်။ အိတ်ထဲမှ လှပသေးငယ်သော ငွေကွပ်ပန်း ဖောက် ဆင်စွယ်ဘီးကလေးထွက်လာပါသည်။

ပူပင်တတ်သော မိန်းမငယ်က “သူ့ကိုဖမ်းစရာတော့လဲ လိုမယ်မထင်ပါဘူး အကိုကြီးရယ်၊ ပန်းချီဆရာဆိုတော့ပန်းချီ အသင်းတွေ၊ အနုပညာအသင်းတွေက စကားထများတတ်တယ်”

မိန်းမဝဝက “စောစောကတော့ ပြောနေသံကြားတာဘဲ၊ ခင်ခင်ဝိုင်းနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ဖိတ်စာရလားဆိုလား ...”

ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် လူကြီးက နှာခေါင်းပွနေခြင်း အနည်းငယ်ငြိမ်သွားပြီးမှ ပြန်၍ပွလာပြန်ကာ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ယူနိုးရွှေအိမ်

၁၇၄ ကြည်အေး

ခင်ခင်ဝိုင်းကတော့ သူ့သမီးမင်္ဂလာဆောင်ကို ပျက်အောင်
နှောက်ယှက်တဲ့လူကိုဘယ်နည်းနဲ့မှ ချမ်းသာပေးချင်မှာမဟုတ်ဖူး။
ငါကိုယ်တိုင်ကလဲ သည်လိုလူ့အပြင်ဘက် လူမျိုးကို သည်းမ
ခံနိုင်ဘူး။ အနုပညာသည်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေကော ငါက
ကြောက်ရမှာလား။ ခြူးပြားမှ မကပ်တဲ့လူစားတွေ၊ ပြီးတော့
သူ့လိုသဘောထားမျိုးနဲ့ ကောင်တွေချည်း ရှိတော့မပေါ့။ သူ့
ကိုနေအုံး- အချုပ်ခန်းထဲ တစ်လလောက်တော့ နေခိုင်းလိုက်
ချင်သေးတယ်။ မှတ်လောက်သားလောက်”

သူက သစ်ပင်ကိုမှီထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး လန်
သွားသောစောင်ပြာကို တင်းအောင်ဆွဲခြုံလိုက်လေ၏။ “ကဲ
သွားချင်လဲသွားကြအောင်၊ ချမ်းလှပြီဗျာ” ဟုပြောလိုက်လေ၏။
မိန်းမအငယ်က “သူ့ဖို့အဝတ်ခြောက်တစ်စုံ ကျွန်မသွားရှာ
လိုက်အုံးမယ်” ဟုဆိုလေ၏။ မိန်းမဝဝက “ဟိုအခန်းပိုလေးထဲ
အရင်ခေါ်သွားကြအုံးစို့” ဟု အကြံပေး၏။ စပို့ရှပ်နှင့်လူငယ်
က ရှုထားသောလက်များကိုကြင်နာစွာကြည့်ဆဲ ကျွန်မသိကျွမ်း
သော လူအနည်းငယ်သည် မင်္ဂလာပွဲဘက်သို့စကားငြင်းခုံရင်း
ပြန်ကြသည်။ ပုလိပ်အရာရှိက ဖောင်တိန်ပင်ကို အင်္ကျီအိတ်၌
ချိတ်၍ မှတ်စုစာအုပ်ကိုဘောင်းဘီအိတ်တွင်းသို့ထည့်လေ၏။

သူကကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။ “ကဲ့.. သွားမယ်။
အေးနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ပြောစရာတွေတော့ ကျန်
သေးတယ်အေးရဲ့”

“ပြန်တွေ့ကြအုံးမှာပေါ့” ဟုကျွန်မကပြောလိုက်ပါသည်။

1985
1986
1987

အမျိုးသမီး
(၁၉၈၅-၈၇)

အမျိုးသမီးတို့သည် အများစုမှာ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် အလုပ်အကိုင်ရေးကို အဓိကထား၍ စိတ်ကူးယဉ်မှုများကို မကြိုက်နှစ်သက်ကြပါ။ သို့သော်လည်း အချို့သော အမျိုးသမီးတို့သည် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် အလုပ်အကိုင်ရေးကို အပြိုင်အမျှ စိတ်ကူးယဉ်မှုများကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြပါသည်။

အချို့သော အမျိုးသမီးတို့သည် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် အလုပ်အကိုင်ရေးကို အပြိုင်အမျှ စိတ်ကူးယဉ်မှုများကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း အချို့သော အမျိုးသမီးတို့သည် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် အလုပ်အကိုင်ရေးကို အဓိကထား၍ စိတ်ကူးယဉ်မှုများကို မကြိုက်နှစ်သက်ကြပါ။

1985
1986
1987

အမျိုးသမီး
(၁၉၈၅-၈၇)

အမျိုးသမီးတို့သည် အများစုမှာ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် အလုပ်အကိုင်ရေးကို အဓိကထား၍ စိတ်ကူးယဉ်မှုများကို မကြိုက်နှစ်သက်ကြပါ။ သို့သော်လည်း အချို့သော အမျိုးသမီးတို့သည် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် အလုပ်အကိုင်ရေးကို အပြိုင်အမျှ စိတ်ကူးယဉ်မှုများကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြပါသည်။

အချို့သော အမျိုးသမီးတို့သည် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် အလုပ်အကိုင်ရေးကို အပြိုင်အမျှ စိတ်ကူးယဉ်မှုများကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း အချို့သော အမျိုးသမီးတို့သည် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် အလုပ်အကိုင်ရေးကို အဓိကထား၍ စိတ်ကူးယဉ်မှုများကို မကြိုက်နှစ်သက်ကြပါ။